ARTHUR C. CLARKE

INSULA DELFINILOR

1.

Johnny Clinton dormea când nava cu pernă de aer se ivi deasupra văii alunecând de-a lungul vechii bariere. Şuieratul care se auzi în noapte nu-l deranja; era zgomotul pe care îl auzise o viaţă întreagă. Pentru orice băiat din secolul XXI, acesta era un sunet magic, care evoca ţări îndepărtate, şi cargouri stranii aduse de primele nave ce se deplasau cu aceeaşi uşurinţă atât pe apă, cât şi pe uscat.

Nu, zgomotul familiar al jeturilor de aer n-avea cum să-l trezească, deşi uneori îi putea tulbura visele. Dar de această dată ţiuitul se opri brusc, acolo, în mijlocul Căii Transcontinentale 21. Era de ajuns însă ca Johnny să se ridice în capul oaselor, să se frece la ochi şi să privească buimac în noapte. Ce putea să se fi întâmplat? Era oare posibil ca una din marile nave, care făceau curse pe uscat, să se fi oprit tocmai acolo, la sute de kilometri depărtare de cel mai apropiat capăt de linie?

Ei bine, nu există decât un singur mod de-a afla. Ezită un moment şi fiori reci îl străbătură tot timpul când se gândi la frigul de afară. Îşi luă apoi inima în dinţi, îşi aruncă o pătură pe umeri, deschise uşor uşa de la verandă şi ieşi.

Era o noapte frumoasă şi rece, iar luna, al cărei disc era aproape întreg, scălda în lumină fiecare colţişor al văii adormite. Johnny se afla în partea de sud a casei şi nu vedea bariera, dar veranda înconjura în întregime clădirea de modă veche, şi în doar câteva secunde se strecură spre latura de nord. Încercă să nu facă niciun zgomot în timp ce trecea prin dreptul dormitoarelor mătuşii şi verilor săi. Ştia ce s-ar fi întâmplat dacă aceştia s-ar fi trezit. Dar dinăuntru se auzeau netulburate sforăiturile nesuferitelor sale rude. Dormeau vegheaţi de razele reci ale lunii şi nici măcar nu tresăriră când el se furişă tiptil prin dreptul ferestrelor. Uită însă imediat de existenţa lor, pentru că nava era într-adevăr acolo, nu visase.

Nava pe pernă de aer depăşise fâşia lată a frontierei şi se afla acum la câteva sute de metri de Calea Transcontinentală. Stătea pe o porţiune netedă de pământ, luminând alb în noapte. Din câte îşi dădea seama, era un cargou, nu o navă de pasageri, pentru că nu avea decât o singură punte de observaţie, care acoperea doar o mică parte din cei o sută cinci zeci de metri lungime a navei. Văzând-o, nu putea să nu se gândească la un fier de călcat gigantic, atât că în loc de mânerul de deasupra, nava avea o pasarelă suspendată situată pe mijloc, de-a lungul dunetei, la o treime distanţă de prova. Deasupra pasarelei era un far care se aprindea şi se stingea avertizând eventualele ambarcaţiuni care ar fi putut trece prin apropiere.

Probabil că are vreo defecţiune, gândi Johnny. Oare cât va sta aici? Am timp să cobor şi să mă uit mai de aproape? Nu avusese niciodată ocazia să cerceteze o navă ca aceea. Sau, cel puţin, nu avusese răgazul pentru una ca asta. La urma urmei, la cinci sute patruzeci de kilometri pe oră, nici n-apuci să le vezi prea bine, le auzi doar zgomotul.

Nu-i trebui mult să se hotărască. În zece minute era deja îmbrăcat cu haine groase. Trase încet zăvorul de la uşa din dos şi ieşi fără a-i trece măcar prin minte că nu se va mai întoarce acolo niciodată. Şi chiar de-ar fi ştiut, nu i-ar fi părut deloc rău.

2.

Pe măsură ce se apropia, nava părea tot mai mare. Şi totuşi, nu era una din cargourile gigantice care cărau sute de mii de tone de petrol sau de cereale; avea probabil în jur de cincisprezece-douăzeci de mii de tone. De-a lungul provei stătea scris, cu litere destul de şterse: *SANTA ANNA*, BRASILIA. Cu toate că lumina lunii estompa semnele uzurii, lui Johnny nu-i scăpă faptul că i-ar fi trebuit o curăţenie generală şi un nou strat de vopsea. Dacă şi motoarele erau la fel de vechi şi de lăsate în paragină ca şi exteriorul,

atunci se explica uşor oprirea aceea neprevăzută. Nu zări niciun semn de viaţă cât timp înconjură monstrul împotmolit, dar faptul nu-l surprinse. Cargourile sunt în mare parte automatizate şi unul ca acesta avea, probabil, mai puţin de doisprezece oameni la bord. Şi dacă presupunerea lui era corectă, întregul echipaj se adunase în camera motoarelor, încercând să depisteze defecţiunea.

Nefiind susţinută de pernele de aer, *Santa Anna* stătea pe nişte flotoare uriaşe cu fundul plat, cu ajutorul cărora ar fi putut pluti pe mare. Se întindeau pe întreaga lungime a navei, şi le vedea profilându-se deasupra lui asemenea unor pereţi. În câteva locuri se zăreau trepte şi bare de susţinere care urcau spre nişte tambuchiuri de intrare aflate la şase metri distanţă de pământ.

Privi gânditor la ele. Cu siguranţă erau blocate căile de acces, dar ce-ar fi fost totuşi să încerce? Cu puţin noroc, va avea timp să arunce o privire înainte de a fi prins de echipaj şi aruncat peste bord.

O şansă ca asta nu se iveşte de două ori în viaţă şi nu-şi putea permite să o piardă...

Fără a mai sta pe gânduri, începu să urce una din scăriţe. Dar, după vreo patru metri şi jumătate, se răzgândi şi se opri.

Era însă prea târziu: hotărârea o luase altcineva pentru el. Imensul perete concav – de care Johnny stătea agăţat ca o muscă – începu deodată să vibreze. Linştea nopţii fu zguduită de un uruit înspăimântător, ca zgomotul a o mie de tornade la un loc. Privi în jos şi văzu cum nava se desprinde încet de pământ, aruncând cu putere noroiul, pietrele şi smocurile de iarbă de sub ea. Nu se mai putea întoarce, jeturile de aer l-ar fi azvârlit ca pe o pană în furtună. Singura sa şansă era să ajungă sus şi să urce la bord înainte ca nava să-şi mărească viteza. Nici nu îndrăznea să-şi închipuie ce s-ar întâmpla dacă tambuchiul ar fi încuiat.

Avea noroc, însă. Apăsă clanţa încastrată în uşa metalică şi zări un coridor slab luminat. O clipă mai târziu, putea să ofteze uşurat; se afla la bord, în siguranţă. În timp

ce închidea uşa, auzea sunetul jeturilor pierzându-se într-un bubuit înfundat şi, în acelaşi timp, nava se puse în mişcare purtându-l pe Johnny către o destinaţie necunoscută.

În primele clipe se sperie; apoi însă îşi dădu seama că n-avea de ce să-şi facă griji. Trebuia doar să ajungă la puntea de comandă şi să le explice ce s-a întâmplat, iar ei aveau să-l dea jos la prima oprire. În câteva ore, poliţia îl putea aduce acasă.

Acasă. Dar el n-avea casă; nu exista niciun loc de care să se simtă cu adevărat legat. În urmă cu doisprezece ani, când avea doar patru ani, părinţii săi muriseră într-un accident de avion; de atunci stătea la sora mamei sale. Însă mătuşa Martha avea propria ei familie şi nu fusese prea încântată de noul venit. Cât trăise unchiul James, un om grăsuţ şi vesel, nu fusese chiar aşa de rău, dar de când murise, se simţea tot mai străin în casa aceea.

Aşa că, la urma urmelor, de ce să se întoarcă, atâta timp cât încă nu era încă obligat s-o facă? Era o şansă unică şi cu cât se gândea mai mult, cu atât îi apărea mai clar că era un ales al Destinului. Se ivise prilejul şi nu trebuia să-l scape.

Primul lucru pe care îl avea de făcut era să găsească un loc în care să se ascundă. Pe o navă aşa de mare, nici nu părea prea greu. Dar, din păcate, nu ştia nimic despre alcătuirea navei, şi dacă nu era atent, putea da peste unul din oamenii echipajului.

Poate că totuşi cel mai bine era să caute drumul spre cală, unde era puţin probabil să apară cineva înainte de oprire.

Simţindu-se ca un hoţ, începu să exploreze şi, în scurtă vreme, se rătăci. I se părea că făcuse kilometri întregi de-a lungul coridoarelor slab luminate şi a căilor de trecere, tot urcând scările în spirală şi coborându-le vertical, întâlnind uşi cu inscripţii misterioase. La un moment dat, una din uşi îi stârni curiozitatea într-atât încât îndrăzni să o deschidă. Pe ea stătea scris „Camera Motoarelor”. Împinse uşa metalică şi, privind prin crăpătură, văzu o sală imensă plină cu turbine şi compresoare. Din podea ieşeau conducte

imense pentru aer, mai groase decât un stat de om, care duceau spre tavan; bubuitul asurzitor, neîntrerupt, îl asurzi. Peretele opus era acoperit cu instrumente de măsură şi control, iar în faţa lor şedeau trei oameni care le examinau cu atenţie, fără ca măcar să-l observe pe Johnny. În orice caz, se aflau la mai mult de patru metri distanţă de el şi cu greu ar fi putut să bage de seamă că uşa se deplasase cu câţiva centimetri.

Cu siguranţă că se sfătuiau între ei asupra unei probleme, mai mult prin semne, pentru că era imposibil să auzi mare lucru cu zgomotul acela. Îşi dădu imediat seama că era mai degrabă o ceartă decât o întrunire, pentru că gesticulau violent, arătau către aparate şi ridicau din umeri. În cele din urmă, unul din ei îşi ridică mâinile deasupra capului, ca şi cum ar fi vrut să spună: „treaba voastră, faceţi ce vreţi”, şi ieşi din camera motoarelor. „*Santa Anna* nu trăieşte zile prea bune!” îşi spuse Johnny.

Câteva minute mai târziu, îşi găsi o ascunzătoare. Era un mic depozit de vreo şase metri pătraţi, în care erau îngrămădite mărfuri şi bagaje. Observând că fiecare pachet era trimis cu destinaţia „Australia”, ştiu imediat că atunci când îl va descoperi cineva, va fi foarte, foarte departe de casă. Nimeni n-avea de ce să vină aici, atât timp cât nava nu va fi traversat Pacificul, către cealaltă parte a lumii.

Îşi făcu loc, dând la o parte din lăzi şi pachete, şi se aşeză pe jos proptindu-se cu spatele de o cutie pe a cărei etichetă scria: „Pte Chimica Bundaberg”. Se întrebă ce o fi însemnând „Pte”, dar nu mai apucă să ghicească întregul cuvânt „proprietatea”, căci încordarea şi epuizarea îl doborâră şi adormi întins pe podeaua de metal.

Când se trezi, nava stătea pe loc; îşi dădu imediat seama, fiindcă era linişte şi nu se mai simţea vibraţia. Îşi privi ceasul şi constată că se afla la bord de cinci ore. Între timp, în caz că nu mai avusese loc nicio oprire neprevăzută, *Santa Anna* ar fi putut străbate cu uşurinţă în jur de o mie opt sute de kilometri. Probabil că ajunsese la unul din marile porturi aflate pe coasta Pacificului, îndreptându-se apoi spre mare îndată ce va termina de încărcat.

„Dacă m-ar prinde acum, gândi Johnny, s-ar sfârşi cu aventura.” Cel mai bine era să rămână pe loc până când nava avea să se pună din nou în mişcare, pornind pe apele oceanului. Atunci, în mod sigur, nu s-ar mai fi întors pentru a debarca un pasager clandestin de şaisprezece ani.

Însă îi era foarte sete; mai devreme sau mai târziu, trebuia să-şi procure ceva de mâncat şi de băut. *Santa Anna* putea să rămână aici zile întregi, timp în care el risca să moară de foame în ascunzătoarea sa.

Hotărî să nu se mai gândească la mâncare, deşi îi venea destul de greu, fiindcă, în mod obişnuit, la ora asta îşi lua micul dejun. Marii aventurieri şi exploratori, îşi spuse Johnny cu hotărâre, au suferit privaţiuni mult mai grele.

Din fericire, *Santa Anna* rămase doar o oră în această staţie necunoscută. Apoi, spre marea lui uşurare, simţi cum podeaua începe să vibreze şi auzi prin perete şuieratul jeturilor de aer. În timp ce nava porni, avu senzaţia clară că se ridică de la pământ şi că este purtat pe deasupra, în linie dreaptă. Dacă apreciase corect şi dacă asta fusese într-adevăr ultima oprire pe uscat, atunci peste două ore urmau să iasă în larg.

Aşteptă răbdător cele două ore, după care îşi spuse că nu mai are niciun rost să rămână ascuns. Înfrângându-şi neliniştea, porni în căutarea echipajului şi – spera el – a ceva de mâncare.

Nu era, însă, chiar atât de uşor căci, dacă privită din afară, *Santa Anna* părea mare, atunci dinăuntru era pur şi simplu imensă. Îi era din ce în ce mai foame şi încă nu vedea niciun semn de viaţă.

Descoperi, totuşi, ceva ce-l bucură enorm. Era un mic hublou, care îi oferi prima imagine a lumii de afară. Nu se vedea prea bine, dar era de ajuns. Valuri cenuşii unduiau cât vedea cu ochii. Nu zărea niciun petec de pământ, doar apă care ţâşnea pe sub burta navei cu o viteză înspăimântătoare.

Johnny vedea pentru prima dată oceanul. Trăise toată viaţa pe continent, în mijlocul fermelor hidroponice din deşertul Arizonei sau prin noile păduri din Oklahoma.

Priveliştea valurilor sălbatice, nestăvilite, i se părea minunată, dar şi înspăimântătoare. Rămase mult timp nemişcat în faţa hubloului, încercând să se convingă pe sine însuşi că, într-adevăr, se îndepărta de locul naşterii sale şi că va ajunge într-o ţară despre care nu ştia nimic. Era cu adevărat prea târziu pentru a se mai răzgândi…

Rezolvă problema mâncării într-un fel cu totul neaşteptat, când dădu peste barca de salvare. Era de şase metri şi jumătate lungime, era complet etanşă, şi fusese amarată într-un bord ce se putea deschide ca o fereastră uriaşă. Stătea agăţată de două gruie mici care o puteau proiecta în afară, pentru a-i da drumul la apă.

Johnny nu se putu abţine să nu urce în barcă, şi primul lucru pe care-l observă fu dulapul pe care scria „Provizii pentru cazuri de necesitate”. Nu stătu prea mult pe gânduri şi peste treizeci de secunde ciugulea biscuiţi şi un fel de came presată. Un bidon cu apă cu un uşor gust de rugină îi potoli setea, şi curând se simţi mult mai bine. Nu va fi o croazieră de lux, dar măcar acum neajunsurile deveniseră suportabile.

Această descoperire îl determină să-şi schimbe planurile. Nu mai era nevoie să se prezinte echipajului; se putea ascunde pentru întreaga durată a călătoriei şi, cu puţin noroc, putea rămâne acolo până la sfârşit, fără să-l dibuie cineva. N-avea nicio idee ce avea să facă după aceea, dar Australia era mare şi era sigur că o dată ajuns acolo, ceva-ceva tot trebuia să se ivească.

Îşi luă de mâncare pentru cele douăzeci de ore – durata maximă a unei asemenea călătorii – şi se întoarse în ascunzătoarea sa, unde încercă să se liniştească. Din când în când aţipea; în răstimpuri, se uita la ceas, muncindu-se să calculeze unde se află *Santa Anna*. Se întrebă dacă urma să oprească în Hawai sau într-una din celelalte insule din Pacific, dar spera să nu se întâmple una ca asta. Era nerăbdător să-şi înceapă cât mai repede noua viaţă.

Se gândi şi la mătuşa Martha, o dată sau de două ori. Oare-i părea rău că nepotul ei fugise? Nu prea credea, iar cât despre veri soarele sale, se bucurau cu siguranţă că au

scăpat de el. Peste ani, când va fi ajuns deja bogat şi plin de faimă, avea să le caute doar pentru plăcerea de a le vedea mutrele. Şi asta era valabil şi pentru colegii lui de clasă, în special pentru aceia care râdeau de el fiindcă era scund, poreclindu-l „Piticul”. Avea să le arate el atunci că era mai important să ai minte şi curaj decât muşchi...! Purtat de asemenea dulci fantezii, îl cuprinse pe nesimţite somnul.

Încă mai dormea când voiajul se sfârşi. Explozia îl trezi brusc şi peste câteva secunde simţi o hurducătură puternică. Apoi luminile se stinse şi bezna îl învălui cu totul.

3.

Pentru prima dată în viaţă îl cuprinse panica – grea şi de neînlăturat. I se înmuiară picioarele, pieptul parcă îi era apăsat de o greutate uriaşă şi de-abia mai respira. Se şi vedea înecat – iar asta, cu siguranţă, se putea întâmpla dintr-o clipă în alta, dacă nu reuşea să scape din capcana în care se afla.

Trebuia să găsească o ieşire cu orice preţ, dar dădea în toate părţile peste lăzi şi baloturi; bâjbâi până îşi pierdu cu totul simţul orientării. Era ca într-unul din acele vise urâte în care vrei să fugi şi nu poţi, numai că acum totul era aievea.

Se izbi de ceva pe întuneric, iar şocul şi durerea îi risipiră panica. Îşi dădu seama că n-are niciun rost să orbecăiască aşa la nesfârşit şi că acum cel mai nimerit lucru era să meargă într-o singură direcţie, până ce avea să dea de perete, apoi s-o ţină de-a lungul lui până la prima uşa. Planul se dovedi excelent, dar drumul era barat cu atâtea obstacole, încât i se păru că trecuse o veşnicie până ce atinse, în sfârşit, metalul neted al peretelui. De aici încolo totul părea simplu şi aproape îi veni să plângă de bucurie când nimeri şi uşa, şi o deschise dintr-o smucitură. Pe coridor nu era întuneric, cum se temuse, căci sistemul

de iluminat de avarie dădea o lumină slabă, dar suficientă ca să poată vedea drumul.

În clipa următoare, simţi miros de fum şi înţelesese că nava fusese cuprinsă de flăcări. Totodată, coridorul începu să se încline: nava se lăsase spre pupa, unde se aflau motoarele. Îşi imagină că explozia spărsese pereţii navei şi apa năvălea acum înăuntru.

Era totuşi posibil ca *Santa Anna* să nu fie în pericol, dar el nu putea şti cu siguranţă. Nava se înclina, pârâia şi se cutremura într-un fel foarte neplăcut şi Johnny simţi cum stomacul i se strânge. Se gândi că, probabil, ăsta era primul semn al răului de mare, dar se strădui să nu ia în seamă senzaţia aceea nesuferită şi îşi concentră atenţia asupra unei probleme mult mai importante: cum să rămână în viaţă.

Cel mai bine era să ajungă cât mai repede la barca de salvare, înainte ca nava să se scufunde; probabil că şi cei din echipaj se îndreptau tot într-acolo şi aveau să fie surprinşi la vederea unui pasager în plus. Nu-i mai rămânea decât să spere că va fi loc de-ajuns şi pentru el.

Dar în ce parte se afla barca de salvare? Deşi nu trecuse decât o dată pe acolo, era sigur că ar fi putut-o găsi dacă ar fi avut timp. Dar cum tocmai timpul îi lipsea şi el se grăbea foarte tare, greşi de câteva ori direcţia şi se văzu nevoit să se întoarcă. La un moment dat, întâlni în cale un perete masiv de oţel, care parcă apăruse din senin acolo. Din spatele lui ieşeau valuri de fum şi se auzeau tot felul de bubuituri. Fugi înapoi cât îl ţineau puterile şi ajunse din nou în coridorul slab luminat. Era deja extenuat şi speriat de moarte când descoperi în sfârşit drumul cel bun. La capătul lui trebuiau să fie câteva trepte care duceau spre locul unde se afla barca de salvare. Începu să alerge din răsputeri; acum era foarte aproape şi nu avea niciun rost să-şi mai cruţe puterile.

Memoria nu-l înşelase. Aşa cum se aştepta, scările erau tot acolo. Însă barca dispăruse. Trapa fusese deschisă, iar gruiele legănau în afară capetele scripeţilor, balansându-se ca o provocare. Prin golul care se căsca în faţa lui

pătrundeau rafalele puternice ale vântului şi milioane de stropi pulverizaţi de apă. Sarea mării îi ardea deja gura; în curând avea să se sature de acest gust.

Se apropie de parapet să privească în larg. Era noapte, iar luna, care veghease şi primele clipe ale aventurii sale, era acum martora sfârşitului. Marea furioasă se învolbura şi izbea cu putere nava, care avea să înceapă în curând să se scufunde.

Undeva, nu prea departe, se auzi sunetul înăbuşit al unei explozii; luminile de avarie pâlpâiră şi se stinseră. Bine că le-a avut până acum, fără ele nu ar fi putut ajunge până aici. Dar oare mai conta? Era singur, la sute de kilometri de uscat, pe o navă ce se scufunda.

Scrută întunericul nopţii, încercând să zărească barca de salvare, dar nu se vedea nimic pe toată întinderea mării. Era posibil ca barca să se fi refugiat de partea cealaltă a navei şi el nu avea cum s-o vadă de aici. Asta era explicaţia cea mai plauzibilă, pentru că echipajul n-ar fi părăsit zona atât de repede, când încă nava nu se scufundase. După cum se vede, n-au stat de loc pe gânduri, semn că situaţia era într-adevăr gravă. Johnny se întrebă dacă încărcătura era cumva explozibilă sau inflamabilă şi, dacă da, când va sări în aer.

Un val îl izbi drept în faţă, orbindu-l; chiar în aceste câteva minute nivelul apei crescuse apreciabil. Nu-i venea să creadă că o navă aşa de mare se scufunda aşa de repede; dar era clar că navele cu pernă de aer aveau o construcţie foarte sensibilă şi nu erau pregătite pentru o asemenea situaţie.

Se gândi că în zece minute apa avea să-i ajungă la picioare, însă greşea.

Pe neaşteptate, *Santa Anna* îşi opri înclinarea lină, se clătină şi se smuci ca un animal care se zbate înaintea morţii, şi încearcă din răsputeri să se ţină pe picioare. Nu mai şovăi; instinctul îi spunea că nava se scufunda şi că cel mai bine era să se depărteze de ea cât mai repede.

Îşi adună puterile pentru a înfrunta marea rece şi apoi plonjă în adânc.

Dar imediat constată cu surprindere că apa nu era rece, cum se aşteptase, ci caldă. Uitase că în timpul ultimelor ore trecuse de la iarnă la vară.

Când reveni la suprafaţă începu să înoate cu toată forţa şi, deşi era cam stângaci, se deplasa destul de repede. În spatele său răsună deodată o huruială înspăimântătoare, un şuier monstruos ca al aburului ce ţâşneşte dintr-un geiser. Apoi zgomotele încetară brusc; nu se mai auzea decât murmurul vântului şi vuietul valurilor ce se agitau în noapte. Bătrâna *Santa Anna* se scufundă încet în mare, purtându-şi trupul bolnav către adâncuri, fără a-l trage şi pe el în vârtejul format – aşa cum se temuse că s-ar putea întâmpla.

Când se convinse că totul s-a sfârşit, începu să calce apa pentru a se putea menţine la suprafaţă. Primul lucru pe care-l văzu fu barca de salvare – la mai puţin de un kilometru distanţă. Îşi flutură mâinile în aer şi ţipă din toate puterile, dar era cu totul inutil. Barca era deja departe; şi, chiar dacă cineva s-ar fi uitat înapoi, era puţin probabil că l-ar fi observat. Şi, bineînţeles, nimeni n-ar fi bănuit că mai există un supravieţuitor de pe navă.

Acum era singur; îl vegheau doar stelele bizare ale sudului şi luna galbenă ce apunea. După câte îşi dădea seama, ar fi putut pluti aşa ore întregi; era mult mai uşor să se menţină la suprafaţă în mare decât în apele reci şi neliniştite din golfurile în care învăţase să înoate. Dar oricât de mult timp ar fi rezistat, nu mai avea, oricum, niciun sens. Nu exista nici măcar o şansă la un milion să-l găsească cineva; ultima licărire de speranţă se stinsese atunci când văzuse cum barca de salvare se pierdea în zare.

Deodată simţi cum îl izbeşte ceva şi ţipă de mirare şi spaimă. Dar nu era decât o bucată din rămăşiţele navei. Observă că în jurul său pluteau o grămadă de obiecte şi descoperirea îl făcu să-şi mai vină în fire, pentru că se gândi imediat la o plută. Asta i-ar fi sporit considerabil şansele de supravieţuire. Şi probabil că ar fi putut s-o îndrepte spre uscat, asemenea acelor oameni care, cu

aproape un secol în urmă, traversaseră Pacificul în faimoasa expediţie Kon-Tiki, ajutaţi de curentul oceanului.

Începu să înoate înspre rămăşiţele ce se clătinau pe apă şi îşi dădu seama că marea devenise pe nesimţite mai blândă. Petrolul scurs din epavă calmase valurile care nu se mai frământau furioase, ci se înălţau şi se coborau cu ondulări line. La început mărimea lor îl speriase, dar, când văzu cum îl purtau la suprafaţă într-o clătinare uşoară, înţelese că nu avea de ce se teme. Deşi se afla într-o situaţie disperată, i se părea extraordinar faptul că se putea ridica uşor şi fără efort deasupra celor mai înalte valuri.

Pentru moment încercă să-şi facă drum printre toate acele resturi care pluteau la voia întâmplării: cutii, bucăţi de lemn, sticle goale şi tot felul de rămăşiţe.

Niciuna din ele nu era de vreun folos; căuta ceva îndeajuns de mare pentru a-l putea menţine la suprafaţă. Aproape că îşi pierduse speranţa de a mai găsi ceva când observă un colţ întunecat care se lăsa şi se ridica din valuri la vreo cinci metri de el.

Când ajunse aproape, constată cu bucurie că era o ladă mare. Cu un oarecare efort reuşi să o întoarcă remarcând că îi permitea să se lase pe ea cu toată greutatea. Nu era ceea ce s-ar fi putut numi o plută sigură şi ameninţa să se răstoarne când se cocoţă pe ea; înainta cu vreo câţiva centimetri la fiecare val. În lumina argintie a lunii se vedeau nişte litere imprimate pe lemn: „VĂ RUGĂM PĂSTRAŢI CUTIA LA LOC USCAT ŞI RECE”.

Mă rog, era cam umed în jur. Se făcea frig. Bătea vântul şi hainele ude i se lipeau de corp îngheţându-l, dar trebuia să reziste până la ivirea zorilor. Se uită la ceas şi nu îl miră că se oprise. Oricum, ora pe care o arăta nu-i putea spune nimic; îşi aminti apoi că fusele orare trebuie să se fi schimbat între timp faţă de locul în care avusese neşansa de a se îmbarca pe navă. Aşa că în acel moment ceasul său ar fi fost cu cel puţin şase ore înainte.

Stătea în aşteptare pe mica sa plută; dârdâia de frig, privea luna în mişcarea ei pe boltă şi asculta glasurile mării. Cu toate că era îngrijorat, nu-l mai stăpânea acea spaimă

cumplită. Fusese destul de norocos şi ceva îi spunea că nu-l pândea niciun pericol. Deşi nu avea nimic de mâncare şi nici apă de băut, pentru câteva zile era în siguranţă. Mai departe de atât, refuză să se gândească.

Luna continua să coboare spre apus, şi în bezna tot mai neagră, Johnny observă cu uimire că mici puncte luminoase pluteau pe faţa apei. Se aprindeau şi se stingeau asemenea unor semnale electrice şi formau o dungă de lumină pe sub pluta legănată de valuri. Când întinse mâna în apă, îşi văzu degetele învăluite parcă de flăcări.

Priveliştea era minunată şi pentru moment uită de orice primejdie. Auzise el că în mare trăiau fiinţe luminoase. Era pentru prima dată când i se dezvăluia ceva din tainele miraculosului element ce acoperea trei sferturi din glob şi care lui îi schimbase soarta. Luna atinse orizontul şi pentru o clipă păru că pluteşte, iar apoi nu se mai văzu. Deasupra lui, cerul era spuzit de stele – cele de de mult, care aparţineau bătrânelor constelaţii şi cele mai luminoase, aşezate acolo în ultimii cincizeci de ani, de când omul se aventurase în spaţiu. Dar niciuna din ele nu avea strălucirea miliardelor de stele din apă; pluta era înconjurată parcă de un lac de foc.

Cu toate că luna apusese, părea că vor mai trece veacuri până ia ivirea zorilor. Apoi Johnny zări la răsărit o fâşie îngustă de lumină. O privi cu atenţie şi o văzu lăţindu-se de-a lungul orizontului; îi tresăltă inima de emoţie când discul auriu al soarelui se ivi la marginea zării. În câteva secunde, stelele cerului şi ale mării păliră ca şi cum n-ar fi existat niciodată şi se făcu ziuă. De abia dacă avu timp să se bucure de farmecul şi frumuseţea zorilor, când dădu cu ochii de ceva ce îi risipi toată speranţa noii zile. Dinspre vest, cu o viteză ce-i îngheţă sângele în vine, se îndreptau către el zeci de creste cenuşii, triunghiulare.

4.

Toate acele aripioare tăiau apa cu o viteză incredibilă şi se apropiau din ce în ce mai mult de plută. Johnny îşi aminti atunci de toate povestirile înspăimântătoare pe care le citise despre rechini şi marinari naufragiaţi. Se aşeză exact în mijlocul cutiei, se chirci şi se făcu mic. Din cauza valurilor echilibrul era destul de precar şi îşi dădu seama că ar fi fost destul doar o uşoară atingere pentru a-l răsturna. Spre propria lui surprindere, nu îi era prea frică; simţea doar o umbră de regret şi spera că, dacă tot căzuse din lac în puţ, sfârşitul să vină repede. Îl încerca un sentiment de milă faţă de el însuşi când se gândea că murea aşa, neştiut de nimeni…

Apa din jurul plutei se umplu de corpuri cenuşii lucioase care se rostogoleau la suprafaţa apei. Johnny nu ştia prea multe despre vieţuitoarele mării, dar cu siguranţă rechinii nu înotau aşa. Şi apoi, animalele astea respirau la fel ca el; le auzea pufăind în timp ce îl înconjurau şi zări pe spatele lor un fel de orificii care se deschideau şi se închideau. A, păi bineînţeles, erau delfini!

Îşi veni imediat în fire şi se ridică din mijlocul plutei, fără teamă. Văzuse de multe ori delfini în filme sau la televizor şi ştia că erau fiinţe prietenoase şi inteligente. Se jucau ca nişte copii printre sfarâmăturile navei împingându-le cu boturile lor ascuţite şi scoteau şuierături şi ţipete nemaipomenite. La doar câţiva metri, unul din ei îşi înălţase capul din apă şi ţinea pe vârful nasului o scândură pe care o balansa ca la o reprezentaţie de circ, privind către tovarăşii lui ca şi cum le-ar fi spus: „Ia uitaţi-vă la mine ce tare sunt!”

Figura stranie, neomenească, dar inteligentă, se răsuci către Johnny; delfinul schiţă o mişcare de reală surpriză scăpându-şi jucăria în apă. Se scufundă în viteză privind emoţionat şi câteva secunde mai târziu, Johnny era înconjurat de capete parcă mirate. Întrebătoare şi surâzătoare în acelaşi timp, căci boturile delfinilor păreau

îngheţate într-un surâs imobil, dar molipsitor, şi băiatul se trezi că le zâmbeşte şi el.

Nu se mai simţea singur; acum avea nişte tovarăşi chiar dacă erau doar animale şi nu-l puteau ajuta cu nimic.

Era fascinat să le priveşti corpurile mişcându-se cu atâta uşurinţă şi graţie în jurul rămăşiţelor navei. Aveau pielea netedă, de un cenuşiu asemănător cu cel al porumbeilor. Johnny îşi dădu seama curând că nu făceau decât să se joace şi să se hârjonească între ei, ca mieii ce zburdă primăvara pe câmpie; niciodată n-ar fi crezut că în apa mării pot exista fiinţe cu un astfel de comportament.

Delfinii îşi iţeau din când în când capetele, privindu-i ca şi când ar fi vrut să se asigure că se mai află încă acolo. Îl studiară cu mare curiozitate în timp ce-şi scoase hainele care musteau de apă şi le întinse la soare; păreau că acordă o deosebită atenţie cuvintelor cu care Johnny li se adresă solemn:

— Ei, ce e de făcut acum?

Răspunsul era evident: trebuia să-şi improvizeze un adăpost înainte ca soarele tropical să-l prăjească de viu. Din fericire, problema se rezolvă repede; reuşi să-şi construiască un mic cort din câteva bucăţi de lemn adunate din apă, pe care le legă cu batista, acoperindu-le apoi cu propria-i cămaşă. Când termină, se simţi foarte mândru de sine şi spera ca spectatorii să-i aprecieze isteţimea.

Acum n-avea decât să se întindă la umbră şi să-şi cruţe forţele în timp ce vântul şi curenţii îl purtau către o soartă necunoscută. Nu-i mai era foame şi, cu toate că buzele i se uscaseră deja, ştia că setea va deveni o problemă serioasă abia peste câteva ore.

Marea era acum mai calmă, iar stratul de petrol de la suprafaţă se mişca încet, cu ondulări line. Citise undeva expresia: „Legănat în braţele adâncurilor.” Acum ştia exact ce înseamnă asta. Era atâta linişte şi pace aici, încât aproape că uitase de situaţia în care se afla; se mulţumea să contemple marea albastră şi cerul azuriu, să admire acele animale ciudate, dar atât de frumoase care alunecau şi se scufundau, săreau pe deasupra apei ca nişte arcuri

scânteietoare într-o demonstraţie frenetică a bucuriei de a trăi.

Deodată, ceva zgudui pluta şi îl trezi, în primul moment nu-i veni să creadă că adormise şi că soarele avea să fie în curând la zenit. Apoi lada se clătină din nou – şi Johnny văzu care era cauza. Patru delfini înotând unul lângă altul împingeau cu putere pluta. Se mişcau deja mai repede decât un om care înoată şi viteza creştea cu fiece clipă. Johnny îşi aţinti privirile uimite asupra siluetelor ce înaintau voiniceşte şi respirau cu zgomot la doar câţiva centimetri de el. Era cumva o altă joacă de-a lor?

Chiar dacă-şi pusese o astfel de întrebare, ştia că răspunsul este negativ. Întregul lor comportament se schimbase: era deliberat şi în mod evident urmărea un ţel anume. Recreaţia se terminase. Se afla în mijlocul unei mase compacte de delfini care înotau cu hotărâre în aceeaşi direcţie. Erau zeci, dacă nu chiar sute – în faţă şi în spate, la dreapta şi la stânga, cât vedeai cu ochii – de parcă ar fi traversat oceanul însoţit de o formaţie militară..., o brigadă de cavalerie.

Se întrebă cât o vor mai ţine aşa, dar delfinii nu dădeau niciun semn de oboseală. Din când în când, câte unul se depărta de plută şi imediat un altul îi lua locul, viteza rămânând astfel constantă. Deşi era foarte greu să aproximezi cât de repede se mişcau, Johnny socoti că pluta înainta cu peste nouă kilometri la oră. Însă nu-şi putea da seama dacă se îndreptau spre nord, sud, est ori vest; îi era imposibil să se orienteze fiindcă razele soarelui cădeau aproape vertical.

Abia mai târziu, când soarele coborî apunând în faţa lor, descoperi că se mişcau spre vest. Era bucuros să vadă că se lăsa noaptea şi aştepta cu nerăbdare ca răcoarea ei să stingă zăpuşeala de peste zi. I se făcuse foarte sete; îşi simţea buzele uscate şi crăpate.

Cu toate că se simţea atras de atâta apă câtă vedea în jur, ştia că e periculos să bea din ea. Setea îl chinuia atât de tare, încât nici nu mai simţea foamea; şi chiar dacă ar fi avut ceva de mâncat, n-ar fi fost în stare să înghită nicio

bucăţică. Se simţi peste măsură de uşurat când soarele coborî sub orizont scufundându-se într-un nor galben-roşiatic. La lumina stelelor şi a lunii care răsărea, delfinii continuau să înoate către vest. După calculele lui, dacă o ţineau aşa toată noaptea, aveau să facă aproape o sută de kilometri. Trebuie să aibă ei un scop precis, dar care putea fi acesta? Spera că pământul nu era prea departe şi că, dintr-o raţiune necunoscută lui, aceste animale inteligente şi prietenoase îl duceau într-acolo. Şi totuşi nu putea pricepe de ce făceau asta.

Avea să fie cea mai lungă noapte din viaţa lui, căci setea era din ce în ce mai puternică şi nu îl lăsa să doarmă. In plus soarele amiezii îi arsese pielea şi din cauza asta se foi şi se răsuci toată noaptea, încercând zadarnic să-şi găsească o poziţie mai comodă. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse stând întins pe spate, încercând să-şi protejeze locurile arse şi privind luna şi stelele ce alunecau pe boltă cu o încetineală chinuitoare. Din când în când, farul unui satelit trimitea câte o rază strălucitoare ce străbătea cerul de la vest la est, cu o viteză mult mai mare decât a tuturor stelelor şi în direcţie opusă. Era înnebunitor gândul că deasupra sa, la staţiile spaţiale, existau oameni şi instrumente care l-ar fi localizat uşor – doar dacă şi-ar fi pus în gând să-l caute. Dar, desigur, n-aveau niciun motiv să facă asta.

În cele din urmă, luna coborî şi în întunericul de dinaintea zorilor marea deveni încă o dată fosforescentă. În jurul plutei, trupurile graţioase ale delfinilor aveau contururi ca de foc; de fiecare dată când unul dintre ei sărea deasupra apei, traiectoria sa devenea un curcubeu ce licărea în noapte. De data aceasta nu se mai bucura de ivirea zorilor; ştia cât de greu îi va fi să reziste soarelui tropical încă o zi. Îşi înălţă din nou micul cort, se ghemui sub el şi încercă să nu se mai gândească la ceva de băut.

Dar era imposibil. Dintr-un moment în altul, se trezea imaginându-şi căni cu lapte rece, pahare pline cu sucuri de fructe, jeturi de apă ţâşnind din fântâni. Şi totuşi nu trecuseră mai mult de treizeci de ore de când naufragiase;

auzise despre oameni care supravieţuiseră fără apă mult mai mult decât atât.

Singurul lucru care îi mai ridica moralul era hotărârea şi energia de care dădea dovadă escorta sa. Delfinii continuau să poarte pluta cu viteză constantă, îndreptându-se mereu spre vest. Johnny nu mai încerca să ghicească misterul acestui comportament; era o problemă care avea să se rezolve de la sine cu timpul, sau care n-avea să se mai rezolve deloc.

Apoi, cam pe la amiază, zări la orizont primul petec de pământ. La început, se temuse că era doar un biet nor, însă părea ciudat să existe unul singur – şi acela nemişcat. Dar nu trecu mult şi îndoielile i se risipiră; era o insulă, deşi părea că pluteşte deasupra apei şi, în căldura amiezii, marginile ei lăsau impresia că dansează şi tremură pe cer.

O oră mai târziu, o putea vedea cu claritate. Era lungă, fără ridicături, acoperită în întregime de copaci. De jur împrejur se întindea o plajă îngustă, cu nisip alb şi strălucitor, iar în faţa ei părea a se întinde un recif larg, aflat la mică adâncime fiindcă la mai bine de un kilometru în larg se zărea linia albă, înspumată a brizanţilor.

La început, nu văzu niciun semn de viaţă, dar, în cele din urmă, neliniştea i se risipi, fiindcă zări un fir de fum ridicându-se dintre copaci. Dacă era fum, atunci erau şi oameni – şi apă, după care tânjea fiecare fibră a trupului său.

Se apropiară la numai câţiva kilometri de insulă când comportamentul delfinilor îi îngheţă sângele în vine; schimbaseră direcţia, părând că vor să ocolească pământul care era acum atât de aproape. Apoi înţelese ce intenţionau. Reciful era un obstacol prea mare; aveau să meargă de-a lungul lui şi să se apropie de insulă prin altă parte.

Ocolul le luă cel puţin o oră, dar Johnny era mult mai liniştit acum când ştia că, în curând, avea să se afle în siguranţă. In timp ce pluta înconjura partea de vest a insulei purtată de neobosita escortă, Johnny văzu întâi un grup mic de bărci ancorate, apoi nişte clădiri albe, joase şi,

în cele din urmă, o grămadă de colibe în jurul cărora se aflau oameni cu pielea închisă la culoare. Era o comunitate destul de mare aici, pe acest petec de pământ pierdut în Pacific.

Atunci – pentru prima dată – delfinii se arătară nehotărâţi, lăsând impresia că nu îndrăzneau să înainteze în apa mică de la mal. Împinseră pluta încet, printre bărcile ancorate, apoi se retraseră ca şi cum ar fi vrut să-i spună: „De aici încolo, te duci singur."

Puştiul simţi nevoia copleşitoare de a le spune câteva cuvinte de mulţumire, dar gura îi era prea uscată pentru a putea vorbi. Aşa că tăcut, coborî de pe plută şi o porni spre mal prin apa care îi ajungea abia până la brâu.

Văzu câţiva oameni alergând pe plajă în întâmpinarea lui, dar ei mai puteau aştepta. Se întoarse către minunatele făpturi care îl purtaseră până aici şi flutură din mâini în semn de adio. Delfinii porniseră deja înapoi, spre casa lor din adâncuri.

Apoi ceva ciudat se întâmplă cu picioarele lui; nisipul se năpusti spre el, iar delfinii, insula şi tot ce era în jur dispărură în neant.

5.

Se trezi întins pe un pat scund, într-o cameră foarte curată, cu pereţii albi. Deasupra capului său se rotea un ventilator; prin perdeaua ce acoperea fereastra; lumina zilei se filtra blând. Un scaun de răchită, o masă mică, o noptieră şi o chiuvetă formau, alături de pat, întregul mobilier al încăperii.

Chiar dacă nu s-ar fi simţit mirosul vag de dezinfectant, tot şi-ar fi dat seama că se afla într-un spital.

Se ridică în capul oaselor, dar în acelaşi moment urlă de durere. Îşi simţea trupul arzând din cap până-n picioare. Când se uită, văzu că pielea îi era de un roşu aprins şi, pe alocuri, se cojea în fâşii mari. Primise deja îngrijire medicală, pentru că părţile cele mai afectate fuseseră unse

din abundenţă cu o alifie albă. Cel puţin pentru moment renunţă la ideea de a se mai mişca şi căzu înapoi în pat, lăsând să-i scape din nou un ţipăt de durere. În acel moment se deschise uşa şi în încăpere intră o femeie masivă. Avea braţe ca nişte perne îndesate şi restul trupului clădit la aceeaşi proporţii. Cântărea probabil cel puţin o sută şaptezeci de kilograme, deşi nu era obeză – era pur şi simplu uriaşă.

— Ei bine, tinere, spuse ea, ce-i gălăgia asta? N-am mai auzit un asemenea tărăboi pentru o prăpădită de insolaţie.

Faţa ei grasă şi ciocolatie se lumină de un surâs larg care opri răspunsul indignat al lui Johnny. Puştiul se mulţumi să zâmbească obosit şi o lăsă resemnat să-i ia pulsul şi temperatura.

— Acum, spuse ea în timp ce punea termometrul deoparte, te voi ajuta să dormi, şi când ai să te trezeşti, n-o să te mai doară nimic. Dar înainte de asta ar trebui să-mi dai adresa ca să putem telefona familiei tale.

După câte îndurase până acum, era hotărât să nu se lase expediat acasă cu primul vapor.

— Nu am familie, răspunse. Nu vreau să trimit nimănui niciun mesaj.

Sora medicală ridică uşor din sprâncene.

— Hmm, făcu ea neîncrezătoare. Ei bine, în cazul acesta îţi voi da somniferul chiar acum.

— Staţi puţin, se opri băiatul. Spuneţi-mi, vă rog, unde mă aflu? în Australia?

Sora nu răspunse imediat; turnă încet un lichid incolor într-o eprubetă gradată.

— Da şi nu, spuse ea. Acesta e teritoriu australian, deşi se află la o depărtare de sute de kilometri de continent. Te afli pe o insulă din Marea Barieră de Corali şi ai avut mare noroc că ai ajuns aici. Uite, înghite asta – nu e foarte rea la gust.

Johnny se strâmbă, dar sora avea dreptate. După ce înghiţi medicamentul mai puse o întrebare.

— Cum se numeşte locul acesta?

Matahala de femeie scoase un chicotit care semăna mai degrabă cu o rupere de nori.

— Tu ar trebui să ştii, îi zise.

Somniferul fusese probabil foarte puternic, pentru că abia mai avu timp să-i prindă ultimele cuvinte înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

— Noi îi spunem Insula Delfinilor.

Când se trezi, mai simţea o uşoară stânjeneală, dar senzaţia de arsură dispăruse – ca şi jumătate din suprafaţa sa de piele, iar în viitorul apropiat avea să năpârlească asemenea unei năpârci. Sora, care îl informase că numele ei era Tessie şi că venea din insula Tonga, îl privi aprobator în timp ce înfulecă un prânz consistent format din ouă, carne conservată şi fructe tropicale. După aceea, gata de orice, se arătă nerăbdător să înceapă imediat explorarea.

— Nu fi atât de grăbit, îi spuse sora Tessie, ai timp destul! – răscoli printr-un maldăr de haine căutând o pereche de pantaloni şi o cămaşă care să i se potrivească lui Johnny. Uite, vezi dacă-ţi vin astea. Ia şi pălăria. Fereşte-te de soare cât timp încă nu ţi s-a refăcut tenul, altfel te vei întoarce repede aici şi am să mă supăr tare pe tine.

— Voi avea grijă, promise Johnny, gândind că nu era deloc recomandabil s-o supere.

Apoi femeia îşi duse două degete la gură şi fluieră ascuţit şi imediat se ivi o fetiţă.

— Iată-l pe băiatul cu delfinii, Annie, i se adresă sora. Du-l în birou – îl aşteaptă doctorul.

Johnny o urmă pe aleile pavate cu fragmente de corali, orbitor de albe în lumina aspră a soarelui, printre arbori mari şi umbroşi, care semănau foarte bine cu stejarii, atât că frunzele lor erau de câteva ori mai mari. Johnny simţea o uşoară dezamăgire; întotdeauna crezuse că insulele tropicale sunt acoperite de palmieri.

Deodată drumul îngust se lărgi devenind un platou întins şi puştiul se pomeni în faţa unui grup de clădiri cu un singur etaj, legate între ele prin pasaje acoperite. Unele din ele aveau ferestre mari, îndărătul cărora se vedeau oameni

la lucru; altele n-aveau deloc ferestre şi păreau că adăpostesc maşini şi utilaje, fiindcă prin pereţii lor se vedeau ieşind tot felul de ţevi şi de cabluri.

Băiatul îşi urmă ghidul şi urcă scările clădirii principale. Când trecu pe lângă ferestre, îi văzu pe cei dinăuntru privindu-l curioşi. Era normal, având în vedere felul în care ajunsese aici. Uneori se întreba dacă acea călătorie ciudată nu cumva avusese loc doar în imaginaţia lui, părea prea fantastică pentru a fi adevărată. Şi locul ăsta chiar se numea Insula Delfinilor, aşa cum spusese sora Tessie? Ar fi fost o coincidenţă grozavă!

Cea care îi condusese şi care dăduse până atunci impresia că era prea timidă sau prea impresionată de prezenţa lui pentru a scoate un cuvânt dispăru de îndată ce ajunseră în faţa unei uşi pe care scria: „Dr. Keith – Director Adjunct”. Bătu şi apoi aşteptă până ce auzi o voce:

— Intră.

Păşi într-un birou mare, cu aer condiţionat, în care atmosfera era înviorătoare şi răcoroasă după zăpuşeala de afară. Doctorul Keith era un om la vreo patruzeci de ani şi arăta ca un profesor de colegiu. Deşi stătea aşezat la birou, se vedea că este neobişnuit de înalt şi greoi; era, de altfel primul alb pe care îl vedea pe insulă. Doctorul arată spre un scaun şi îi spuse cu o voce uşor nazală:

— Ia loc, băiete.

Lui Johnny nu-i plăcea să i se spună „băiete” şi nu-l încânta nici accentul australian al doctorului pe care nu-l mai auzise niciodată la vreun cunoscut. Îi mulţumi însă foarte politicos, se aşeză şi aşteptă. Ceea ce urmă îl luă cu totul prin surprindere:

— Cred că ar fi mai bine, zise doctorul, să începi prin a ne spune ce ţi s-a întâmplat după ce a naufragiat *Santa Anna*.

Puştiul se uită la el uimit, cu gura căscată de mirare. I se ruinaseră toate planurile. De fapt nu-şi făcuse prea multe, dar sperase ca, măcar pentru început, să poată poza în marinarul naufragiat care şi-a pierdut memoria. Dar dacă

ştiau cum călătorise, atunci ştiau şi de unde venea şi, cu siguranţă, că aveau să-l trimită imediat acasă. Se hotărî să nu capituleze fără luptă.

— N-am auzit niciodată de Santa – care i-o fi numele, răspunse el inocent.

— Nu ne crede chiar proşti, băiete. După ce ai acostat într-un mod atât de original, era normal să ne interesăm dacă a dispărut vreo navă. Am luat legătura prin radio cu paza de coastă şi ne-au spus că echipajul cargoului pe pernă de aer, *Santa Anna* a ajuns în Brisboane şi a raportat că nava lor s-a scufundat la vreo două sute de kilometri est de noi. În orice caz, au mai adăugat şi că toţi de pe navă au fost salvaţi, inclusiv pisica. Ne-am gândit atunci că nu e vorba de *Santa Anna*, dar ne-a venit apoi în minte că ai putea fi un călător clandestin. După aceea a trebuit doar să întrebăm la posturile de poliţie de pe ruta navei.

Doctorul se opri un moment, scoase dintr-un sertar o pipă din lemn de trandafir şi începu s-o examineze de parcă n-ar mai fi văzut niciodată un asemenea obiect. Johnny îşi dădu deodată seama că dr. Keith râdea de el şi antipatia pe care o simţise iniţial spori şi mai mult.

— Nici nu ştii cât de mulţi băieţi obişnuiesc să fugă de acasă, continuă vocea aceea nesuferită. Ne-a luat vreo câteva ore până să aflăm cine eşti, dar trebuie să mărturisesc că atunci când i-am telefonat mătuşii Martha, nu părea prea nefericită. Ce-i drept, nu te acuz că ai şters-o.

Poate că nu era chiar aşa de rău dr. Keith ăsta.

— Acum, că sunt aici, ce aveţi de gând să faceţi cu mine? întrebă puştiul remarcând cu spaimă că vocea îi tremura ameninţător, iar lacrimile – de furie şi dezamăgire – nu erau nici ele prea departe.

— Pentru moment nu putem face prea multe, replică doctorul, iar speranţele băiatului crescură brusc. Nava noastră e plecată spre continent şi nu se întoarce până mâine. Va mai dura încă o săptămână până să pornească din nou la drum, aşa că vor fi cu totul opt zile în care va trebui să aştepţi.

Opt zile! Norocul îi surâdea din nou. Pentru că în tot timpul ăsta se puteau întâmpla o grămadă de lucruri şi va avea el grijă să se-ntâmple cât mai multe. Timp de o jumătate de oră Johnny descrise în amănunt călătoria de la locul naufragiului şi până la insulă, în vreme ce dr. Keith notă totul într-un carneţel şi-i puse o sumedenie de întrebări. Nu părea să-l surprindă nimic în legătură cu povestirea, iar când băiatul sfârşi, scoase dintr-un sertar un set de fotografii. Erau imagini cu delfini; Johnny nu-şi închipuise că ar putea exista atâtea varietăţi.

— Ai putea să-ţi identifici prietenii? întrebă doctorul.

— Să încerc, răspunse băiatul şi căută prin ele.

Le dădu repede la o parte pe toate în afară de trei probabile şi de două posibile. Dr. Keith părea satisfăcut de alegere.

— Da, spuse el, ar trebui să fie unul din ăştia.

Apoi îi puse puştiului o întrebare foarte ciudată.

— Ţi-a vorbit vreunul dintre ei?

Prima dată crezu că glumeşte, dar apoi îşi dădu seama că dr. Keith era mai mult decât serios.

— Scoteau tot felul de sunete – sforăiau, fluierau, chiţăiau – dar nimic din care să pot înţelege ceva.

— Nimic de genul ăsta? întrebă doctorul.

Apăsă un buton de pe birou şi dintr-un difuzor aşezat în perete răsună un zgomot ca şi cum ar fi scârţâit balamalele unei porţi ruginite, apoi nişte trosnete şi pocnete care îi aminteau lui Johnny de un motor vechi pe benzină ce încearcă să pornească şi, în cele din urmă, clar şi distinct:

— Bună dimineaţa, doctor Keith.

Cuvintele erau rostite mai repede decât le-ar fi putut pronunţa un om, dar se înţelegeau perfect şi, cu toate că le auzea pentru prima dată, băiatul ştiu că nu era vorba de un ecou sau de o repetiţie papagalicească. Animalul care spunea „Bună dimineaţa, doctor Keith” ştia exact ce face.

— Pari surprins, chicoti doctorul. Nu ştiai că delfinii pot vorbi?

Băiatul clătină din cap.

— Ei bine, acum o jumătate de secol s-a descoperit că posedă un limbaj al lor, foarte elaborat, pe care noi am încercat să-l descifrăm şi, în acelaşi timp, am căutat să-i învăţăm pe ei o engleză minimală. Am făcut progrese mari mulţumită tehnicilor de lucru puse la punct de către profesorul Kazan. Îl vei întâlni când se va întoarce de pe continent; e foarte nerăbdător să-ţi audă povestirea. Între timp, ar trebui să găsesc pe cineva care să aibă grijă de tine.

Dr. Keith apăsă pe un comutator şi imediat răspunse o voce prin interfon:

— Aici şcoala. Da, doctore.

— E liber vreunul din băieţii mai mari?

— E aici Mick şi ar fi bucuros să-l chemaţi.

— Bine, trimite-l încoace.

Johnny oftă. Chiar şi pe insula asta atât de mică şi de uitată de lume se părea că nu putea scăpa de şcoală.

6.

Ca ghid al insulei, Mick Nauru n-avea decât un singur defect – exagera. Majoritatea povestirilor lungi pe care le istorisea erau atât de înspăimântătoare, încât nimeni nu s-ar fi gândit să le creadă. Uneori, însă, Johnny era prins de îndoieli. Era oare adevărat, de exemplu, că sora Tessie (sau Tessie-Două-Tone, cum o numeau cei de pe insulă) plecase de acasă când femeile cele mari de pe insula Tonga o luaseră în râs pentru că era atât de mică? Nu prea îi venea să creadă, dar Mick îl asigură că era foarte adevărat.

— Întreab-o pe ea dacă nu mă crezi pe mine, îi spuse şi faţa îi era foarte solemnă sub claia lui de păr negru şi creţ.

Din fericire erau şi informaţii care puteau fi verificate mai uşor, iar în privinţa celor cu adevărat importante, Mick era cât se poate de serios. De îndată ce dr. Keith i-l dăduse în grijă pe noul venit, Mick îl luase într-un tur rapid în jurul insulei, povestindu-i câte ceva despre geografia ei. Erau foarte multe lucruri adunate într-un spaţiu atât de mic şi

abia după câteva zile reuşi Johnny să cunoască bine împrejurimile.

Primul lucru pe care îl află era că în Insula Delfinilor trăiau două populaţii – oamenii de ştiinţă şi tehnicienii de la staţia de cercetare, şi pescarii care-şi câştigau existenţa ieşind cu bărcile în larg, la pescuit.

Tot comunităţii de pescari îi aparţineau şi lucrătorii care asigurau funcţionarea centralei electrice, alimentarea cu apă a insulei şi alte servicii de mare importanţă, cum ar fi bucătăria, spălătoria şi mica fermă cu zece vaci.

— Ne-am apucat să creştem vaci, îi explică Mick, după ce profesorul a încercat să prelucreze laptele de delfin. A fost singura dată când am avut revoltă pe insulă.

— De cât timp eşti aici? îl întrebă Johnny. Te-ai născut aici?

— O, nu, ai mei sunt din Insula Darnley, din partea de sus a Strâmtorii Torres. S-au mutat aici cu cinci ani în urmă, când eu aveam doisprezece ani. Se plătea bine, suna interesant.

— Şi este interesant?

— Păi sigur! Eu unul nu m-aş întoarce în Darnley. Şi nici pe continent nu m-aş duce. Aşteaptă să vezi reciful şi ai să înţelegi atunci.

Părăsiseră cărările îngrijite şi apucaseră pe o scurtătură prin pădurea ce acoperea o bună parte a insulei. Deşi copacii erau aşezaţi la mică distanţă unul de altul, nu era greu să-ţi croieşti drum printre ei, pentru că nu existau nici spini, nici plante agăţătoare, aşa cum Johnny s-ar fi aşteptat să găsească într-o pădure tropicală respectabilă. Plantele de pe insulă erau sălbatice, dar bine crescute.

Unii copaci păreau să aibă nişte beţe mici proptite la rădăcină şi abia mai târziu îşi dădu Johnny seama că beţele erau de fapt părţi integrante ale copacilor. Părea că acei arbori nu aveau încredere în pământul moale din care creşteau, ancorându-se mai bine cu rădăcinile acelea suplimentare.

— Sunt pandanus, îi explică Mick. Se mai numesc şi arbori de pâine, pentru că se poate face un fel de pâine din ei. Am gustat şi eu o dată, dar e groaznică. Fii atent!

Era însă prea târziu. Piciorul drept al lui Johnny intrase în pământ până la genunchi, iar când încercă să se ridice, stângul i se afundă şi mai mult.

— Vai, spuse Mick, deşi nu părea deloc îngrijorat. Ar fi trebuit să te avertizez. E o colonie de păsări-berbec aici – îşi fac cuiburile în pământ ca iepurii şi în unele locuri te împotmoleşti la tot pasul din cauza lor.

— Bine că mi-ai spus măcar acum, îi aruncă Johnny sarcastic.

Se ridică şi se scutură de praf. După câte vedea, erau încă multe lucruri de aflat în legătură cu Insula Delfinilor.

Până ce izbutiră să iasă din pădure i se întâmplă de mai multe ori să alunece în cuiburile acelor păsări-berbec – un fel de păsări cu coada despicată ca dorsalele peştilor; în cele din urmă se îndepărtară pe plajă, spre partea de est a insulei, dincolo de care se întindea imensa oglindă de apă a Pacificului.

Nu se zărea un semn de viaţă, de parcă ei ar fi fost singurii locuitori. Coasta era expusă furtunilor şi de aceea toate clădirile şi instalaţiile portuare se aflau de cealaltă parte a insulei.

Pe nisip, trunchiul unui copac uriaş, cu scoarţa decolorată de soarele atâtor ani, zăcea mărturie tăcută a uraganului care trecuse peste el. Alături se aflau schele de corali asemeni unor bolovani uriaşi cântărind câteva tone, aruncaţi aici neîndoielnic de furia valurilor. Şi totuşi, câtă linişte domnea acum pe plajă!

Băieţii o luară de-a lungul dunelor de nisip ce se întindeau între marginea pădurii şi plaja acoperită de corali. Mick mergea cu capul în jos căutând parcă ceva şi, în cele din urmă, găsi ceea ce dorea. Pe nisip se vedeau nişte urme ca de tanc, care veneau dinspre mare. La capătul lor, într-o zonă cu nisip afânat, situată mult deasupra nivelului mării, Mick începu să sape cu amândouă mâinile. Johnny îl ajută şi, la vreo treizeci de centimetri adâncime, dădură

peste o grămadă de ouă de forma şi mărimea unor mingi de tenis. Coaja lor însă nu era tare, ci fină şi flexibilă. Mick îşi scoase cămaşa, făcu o legătură din ea şi o umplu cu ouă.

— Ştii ce-s astea? întrebă.

— Da, răspunse prompt Johnny, spre marea dezamăgire a lui Mick. Ouă de broască ţestoasă. Am văzut o dată un film la televizor în care arăta cum ies puii de broască ţestoasă şi cum îşi sapă singuri drumul afară din nisip. Ce ai de gând să faci cu ele?

— Păi, să le mănânc. Sunt bune dacă le prăjeşti şi adaugi apoi orez.

— Hm, făcu Johnny, pe mine să nu contezi.

— A, nicio problemă, îl asigură Mick. Avem un bucătar foarte priceput.

Urmară linia ţărmului, care cotea spre nord, apoi spre vest şi ajunseră înapoi la colonie. Chiar când se apropiau, întâlniră un bazin, sau o piscină încăpătoare, care comunica printr-un canal cu marea. Acum însă, canalul era blocat de o ecluză ce ţinea apa în bazin pe timpul refluxului.

— Iată-ne ajunşi înapoi, grăi Mick.

În bazin, doi delfini înotau exact precum cei pe care îi văzuse Johnny în ocean. Ar fi vrut să-i poată examina mai atent, dar era imposibil să te apropii, fiindcă bazinul era înconjurat de o plasă de sârmă. Pe gard era scris cu litere roşii, mari: „LINIŞTE, VĂ RUGĂM – HIDROFOANE ÎN ACŢIUNE”.

Se retraseră cu grijă, în vârfurile picioarelor, apoi Mick îi explică:

— Profu’ nu vrea să se vorbească de faţă cu delfinii, zice că asta îi poate deruta. Într-o noapte a venit un tâmpit de pescar care se îmbătase, a răcnit la ei şi i-a înjurat. A fost un scandal nemaipomenit – şi a fost trimis de pe insulă cu primul vapor.

— Ce fel de om e profu’? se interesă Johnny.

— A, e băiat bun – cu excepţia după-amiezelor de duminică.

— Da’ ce se întâmplă atunci?

— În fiecare duminică dimineaţa, bătrâna lui dă telefon şi încearcă să-l convingă să se întoarcă acasă. El nu vrea, zice că urăşte Moscova – că e prea cald vara şi prea frig iarna, şi se ceartă îngrozitor, dar o dată la câteva luni cad de acord şi se întâlnesc undeva, la Yalta, de exemplu.

Johnny căzu pe gânduri. Aştepta cu nerăbdare să afle cât mai multe lucruri în legătură cu profesorul Kazan, sperând că astfel i se vor mări şansele de a rămâne pe insulă. Descrierea lui Mick nu prea suna a bine şi totuşi, dat fiind că duminica abia trecuse, profesorul ar fi urmat să fie în toane bune timp de mai multe zile.

— Dar el chiar poate vorbi limba delfinilor? întrebă Johnny. Nu credeam că cineva ar putea imita zgomotele acelea ciudate.

— Vorbeşte doar câteva cuvinte, dar ştie să traducă înregistrările de pe bandă cu ajutorul computerelor. Şi apoi poate înregistra pe bandă răspunsuri. E o treabă complicată, da' merge.

Johnny era impresionat, iar curiozitatea îi era aţâţată. Abia aştepta să vadă cum mergeau lucrurile şi nu-şi putea nici măcar imagina cum reuşise cineva să înveţe limbajul delfinilor.

— Ei bine, îi răspunse Mick atunci când îl întrebă, ai stat vreodată să te gândeşti cum ai învăţat tu să vorbeşti?

— Ascultând-o pe mama, bănuiesc, răspunse Johnny cu o umbră de regret – de-abia dacă şi-o mai amintea.

— Sigur. Aşa că profu' a luat o mamă de delfin împreună cu puiul ei nou născut şi i-a pus singuri într-un bazin. Apoi a ascultat conversaţia. Pe măsură ce puiul a crescut, a învăţat şi el delfineza o dată cu micul şcolar.

— Sună cam prea simplu, îşi dădu Johnny cu părerea.

— O, dar i-a luat ani de zile şi încă mai învaţă şi acum. Are însă un vocabular de mii de cuvinte şi a început chiar să scrie Istoria Delfinilor.

— Istoria?

— Da, se poate numi şi aşa. Neavând cărţi, ei şi-au dezvoltat memoria într-un chip uimitor. Pot povesti lucruri care s-au întâmplat în Pacific cu veacuri în urmă – sau, cel

puţin, aşa spune profu'. Şi are dreptate; înainte ca oamenii să inventeze scrierea, ei au fost nevoiţi să păstreze totul în propriile capete. Delfinii fac acelaşi lucru.

Johnny căzu pe gânduri, cântărind cele auzite. Dar ajunseseră la cartierul administrativ şi cu aceasta înconjurul insulei se încheiase. La vederea acelor clădiri care adăposteau atâţia oameni care lucrau din plin şi maşini complicate, îi veni în minte un gând mai domestic:

— Cine plăteşte pentru toate astea? întrebă. Trebuie să te coste o avere să pui în funcţiune o staţiune ca asta.

— Nu foarte mult, dacă e să compari cu banii care se cheltuiesc cu cercetările spaţiale, răspunse Mick. Profu' a început acum cincisprezece ani şi pe atunci avea doar şase oameni care îl ajutau. Când a obţinut primele rezultate, o mulţime de mari fundaţii ştiinţifice i-au dat întregul ajutor de care avea nevoie. În rest, noi trebuie să facem curat prin zonă o dată la şase luni, pentru că atunci apar o grămadă de fosile care îşi spun Comitet de Inspecţie. L-am auzit pe profu' spunând că pe vremuri lucrurile erau mai frumoase decât acum.

Aşa o fi, gândi Johnny. Dar după cât vedea el, mai erau încă o mulţime de lucruri frumoase pe aici, şi avea de gând să profite de ele.

7.

Şalupa cu pernă de aer – *Peştele Zburător* – venea dinspre vest, plutind pe deasupra oceanului cu cincisprezece noduri pe oră şi traversă strâmtoarea aproape de reciful Insulei Delfinilor, îşi retrase imensele schiuri de apă şi începu să înainteze ca bărcile clasice, sfârşindu-şi călătoria la viteza redusă de zece noduri pe oră.

Johnny bănui ce se întâmplă de îndată ce văzu că întreaga populaţie a insulei începe să se îndrepte spre debarcader. Se grăbi şi el într-acolo plin de curiozitate şi

privi de pe plajă cum şalupa vopsită în alb se apropia cu precauţie, trecând prin canalul înţesat de corali.

Profesorul Kazan, care purta un costum de vară de un alb imaculat şi o pălărie cu boruri largi, coborî primul pe uscat. Fiind călduros salutat de către un comitet de primire, în care erau adunaţi laolaltă tehnicieni, pescari, membri ai clerului şi copii. Comunitatea de pe insulă era extrem de democratică, fiecare considerându-se egal cu oricare din semenii săi. Dar profesorul Kazan se afla într-o clasă aparte, iar Johnny descoperi asta foarte curând, pentru că localnicii îl tratau cu un amestec ciudat de respect, afecţiune şi mândrie.

Află la fel de repede şi faptul că cei care coborau pe plajă să admire *Peştele Zburător* urmau să şi ajute la descărcat. Iar apoi, timp de o oră, urmări un şuvoi impresionant de pachete şi cutii care se scurgeau dinspre barcă spre depozite. De-abia se terminase treaba, iar el stătea să bea un pahar cu suc servit în cinstea noului sosit, când staţia radio difuză rugămintea ca el să se prezinte de îndată la Direcţiunea Tehnică. Când ajunse acolo, un tehnician îl conduse într-o cameră mare, plină cu echipament electronic. Profesorul Kazan şi dr. Keith stăteau în faţa unui sofisticat panou de control, fără a-i acorda nicio atenţie. Pe Johnny însă nu-l supără câtuşi de puţin neglijenţa lor; era mult prea fascinat de ceea ce se petrecea acolo.

De la difuzor se auzea o serie ciudată de sunete care se repetau iarăşi şi iarăşi. Semănau cu zgomotele pe care le auzise deja la delfini, dar sesiză totuşi o mică diferenţă. După vreo zece reluări, îşi dădu seama despre ce era vorba: sunetele fuseseră încetinite considerabil pentru a permite ca leneşele urechi umane să perceapă şi cele mai fine detalii.

Dar asta nu era tot. De fiecare dată când un sunet răzbătea din difuzor, pe ecranul unui televizor alăturat apărea o reţea de linii strălucitoare şi benzi întunecate, semănând oarecum cu o hartă şi cu toate că pentru ochiul neinstruit al lui Johnny ea nu avea niciun înţeles, era clar că

cei doi oameni de ştiinţă o găseau cât se poate de interesantă. Se uitau cu atenţie la ea ori de câte ori apărea pe ecran şi câteodată făceau anumite operaţii prin care luminau unele zone umbrindu-le pe celelalte.

Deodată, profesorul îl observă, închise difuzorul şi se răsuci în scaun. Lăsase totuşi imaginea care continua să lumineze în tăcere şi monoton, într-un ritm hipnotic, atrăgând mereu privirile lui Johnny.

Totodată căută să profite cât mai mult de acea ocazie şi îl studie atent pe profesorul Kazan. Savantul era grăsuţ, cu părul grizonat şi părea că se apropie de şaizeci de ani; avea o expresie binevoitoare, dar şi foarte distantă, ca şi cum ar fi vrut să fie prieten cu toată lunea, însă, în acelaşi timp, prefera să fie lăsat singur cu gândurile lui. După cum avea să vadă mai târziu, profesorul putea fi o companie excelentă cât timp se relaxa, dar în rest părea că se află în cu totul altă parte, chiar şi atunci când de fapt vorbea cu tine.

Asta nu însemna însă că ar fi avut ceva din atitudinea „profesorului distrat”; nimeni nu putea fi mai puţin distrat decât el când se apuca să rezolve chestiuni practice. Părea capabil să lucreze la două niveluri deodată: o parte a minţii lui obişnuia să se ocupe cu treburile de zi cu zi, iar o altă parte se lupta cu vreo problemă ştiinţifică de mare complexitate. Şi atunci, nu era de mirare că adeseori părea să asculte o voce interioară pe care nimeni altcineva nu o putea auzi.

— Ia loc, Johnny, începu el. Doctorul Keith a luat informaţii despre tine prin radio cât timp eu am fost pe continent. Cred că îţi dai seama de norocul pe care l-ai avut.

— Da, domnule, răspunse el cu multă convingere.

— Se ştie de sute de ani că uneori delfinii îi aduc pe oameni la mal – de fapt, aceste legende circulă de peste două mii de ani, deşi până acum nimeni nu le-a luat în seamă. Dar tu nu ai fost pur şi simplu împins către uscat. Ai fost transportat pe o distanţă de o sută optzeci de kilometri.

Şi, pe lângă asta, ai fost adus direct la noi. Dar de ce? Am vrea tare mult să ştim. Ai cumva vreo idee?

Pe Johnny îl flată întrebarea, dar nu prea avea cum să răspundă la ea.

— Păi, începu el încet, probabil că ştiau că lucraţi cu delfini, deşi nu prea îmi dau seama cum de au aflat.

— A, dar e simplu, exclamă dr. Keith. Trebuie să le fi spus delfinii cărora le-am dat drumul. Aminteşte-ţi că ai recunoscut cinci dintre ei în fotografiile pe care ţi le-am arătat când ai sosit aici.

Profesorul Kazan clătină din cap.

— Da, şi asta ne dă o informaţie valoroasă. Înseamnă că speciile de coastă cu care lucrăm şi rudele lor din larg vorbesc acelaşi limbaj. Nu ştiam asta.

— Dar cât priveşte motivele, tot nu ştim nimic – spuse dr. Keith. Dacă delfinii sălbatici, care nu au avut niciodată vreun contact direct cu omul, fac un asemenea efort, asta însemnă că ei vor ceva de la noi – ceva de care au mare nevoie. Poate că, salvându-l pe Johnny, voiau să spună: „Noi v-am ajutat, acum ajutaţi-ne şi voi.”

— E o teorie plauzibilă, aprobă profesorul. Dar nu vom găsi răspunsul din discuţii. Putem descoperi într-un singur fel ce urmăresc delfinii: întrebându-i chiar pe ei.

— Dacă îi găsim.

— Ei bine, dacă vor cu adevărat ceva, nu pot fi prea departe. Şi cred că putem să-i contactăm chiar şi fără să părăsim această încăpere.

Profesorul învârti un comutator şi aerul se umplu din nou de sunete. Dar de data aceasta Johnny observă că nu se auzea doar vocea unui singur delfin, ci toate glasurile mării la un loc. Era un amestec incredibil de complex, format din hârşâituri, pocnituri şi scârţâituri care se îngemănau şi la care se adăugau nişte ciripituri asemeni celor produse de păsări, un susur slab şi distant şi murmurul a mii de valuri.

Ascultară preţ de câteva minute acest amestec fascinant de zgomote; apoi profesorul răsuci un alt comutator.

— Acesta a fost Hidrofonul Vest, îi explică el băiatului. Vom încerca acum pe Hidro Est. E la adâncime mai mare, chiar la capătul recifului.

Imaginea de pe ecran se schimbă; zgomotul valurilor slăbi, dar murmurul şi zgomotele acelor fiinţe necunoscute ale mării erau mult mai puternice. Pentru a două oară, profesorul stătu să asculte timp de câteva minute, iar apoi comută către nord şi, în cele din urmă, către sud.

— Pune benzile la analiză, te rog, îi ceru el doctorului. Dar pun pariu de pe-acum că nu există niciun banc de delfini pe o distanţă de cel puţin treizeci şi şase de kilometri.

— În acest caz, teoria mea se duce de râpă.

— Nu neapărat; treizeci şi şase de kilometri nu înseamnă nimic pentru nişte delfini. Aminteşte-ţi că sunt răpitori şi deci nu pot sa într-un singur loc. Trebuie să-şi urmărească prada peste tot. Bancul care l-a salvat pe Johnny ar *curăţa* repede toţi peştii de pe reciful nostru.

Profesorul se ridică în picioare, apoi continuă:

— Te las să analizezi datele; e timpul să cobor la bazin. Vino cu mine, Johnny, vreau să-i întâlneşti pe unii din cei mai buni prieteni ai mei.

În timp ce se îndreptau către plajă, profesorul păru să fie cuprins de reverie. Apoi brusc, produse cu multă pricepere o serie de fluierături scurte şi modulate. Râse când văzu expresia surprinsă a celui de lângă el.

— Nicio fiinţă umană nu va vorbi vreodată fluent limba delfinilor, îi spuse, dar eu pot imita cu destul succes vreo zece din expresiile mai obişnuite. Trebuie să exersez tot timpul, însă tare mi-e teamă că am un accent îngrozitor. Doar delfinii care mă cunosc bine pot înţelege ce spun. Iar câteodată cred că îmi răspund pur şi simplu din politeţe.

Profesorul descuie poarta ce ducea la bazin şi apoi o încuie grijuliu în urma sa.

— Toată lumea vrea să se joace cu Susie şi cu Sputnik, dar eu nu pot permite una ca asta, explică el. Cel puţin, nu atunci când încerc să-i învăţ engleza.

Susie era o matroană subţiratică şi nervoasă, de vreo sută cincizeci de kilograme, care se ridică pe jumătate din apă când îl văzu apropiindu-se. Sputnik, fiul ei de nouă luni, era mai rezervat, sau poate mai timid; îşi lăsa mama să stea între el şi vizitatori.

— Bună Susie, începu profesorul, pronunţând cu claritate exagerată.

— Bună, Sputnik.

Apoi profesorul îşi strânse buzele şi se auzi iar acel fluierat complicat. La un moment dat greşi ceva şi înjură încet în barbă înainte de a reîncepe.

Susie găsi faptul foarte amuzant. Slobozi nişte ţipete vesele, după care azvârli un jet de apă asupra vizitatorilor, fiind totuşi suficient de politicoasă pentru a nu-i nimeri. Apoi înotă spre profesor, care scosese din buzunar o pungă plină cu delicatese.

Ţinu o bucăţică în mână deasupra apei în vreme ce Susie, care se dăduse înapoi cu vreo jumătate de metru, ţâşni afară din apă ca o rachetă, apucă cu dibăcie mâncarea dintre degetele profesorului şi se scufundă în bazin fără ca vreun strop de apă să-i atingă pe cei din jur. Apoi apăru din nou lângă el şi spuse distinct.

— Mulţumesc, ’fesore.

Cu siguranţă că mai aştepta ceva, dar profesorul Kazan clătină din cap.

— Nu, Susie, replică el bătând-o uşurel pe spate. Nu acum, se apropie ora mesei.

Delfinul pufni ca şi cum şi-ar fi exprimat dezgustul şi porni să înconjoare bazinul asemenea unei bărci cu motor, manifestându-şi în mod evident supărarea.

În timp ce Sputnik o urma, profesorul i se adresă lui Johnny:

— Vezi dacă poţi să-i dai şi lui de mâncare, am impresia că în mine nu are încredere.

Johnny luă o bucăţică, o duse la nas şi constată că miroase a peşte, ulei şi chimicale. Avea să afle mai târziu că pentru delfini acesta era ceva echivalent cu tutunul sau bomboanele. Profesorul ajunsese la formula respectivă

după ani întregi de cercetare: animalelor le plăcea atât de mult, încât ar fi făcut orice ca să capete o bucăţică.

Băiatul îngenunche pe marginea bazinului şi flutură în aer bucăţica ademenitoare.

— Sputnik! strigă el. Aici, Sputnik!

Micuţul delfin îşi scoase capul din apă şi îl privi neîncrezător. Se uită către mama sa, privi la profesor şi apoi din nou la Johnny. Deşi părea că îl tentează, nu îndrăzni să se apropie, ci, pufnind scurt, se scufundă repede şi începu să se mişte dintr-o parte în alta pe fundul bazinului. Nu părea să caute nimic în mod special; ca şi oamenii ce nu pot lua o hotărâre, se foia de colo-colo agitat.

Cred că îi e frică de profesor, decise Johnny. Înaintă pe marginea bazinului şi când ajunse la vreo cinci metri depărtare de cercetător, îl strigă din nou pe Sputnik.

Planul era bun; delfinul studie noua situaţie şi de data aceasta consimţi – înotă încet către margine. Părea încă destul de suspicios, dar îşi înălţă botul şi deschise gura lăsând să se vadă un număr alarmant de dinţi mici şi ascuţiţi ca nişte ace. Johnny răsuflă uşurat în momentul în care Sputnik îşi înhăţă cadoul fără a-l ciupi de degete. În fond, delfinul era un carnivor, iar Johnny nu se simţea deloc în stare să hrănească un pui de leu cu mâinile goale.

Micul delfin stătea acum foarte aproape, aşteptând încă o bucată.

— Nu, Sputnik, îi zise Johnny amintindu-şi cuvintele cu care profesorul i se adresase lui Susie. Nu, Sputnik, nu acum, se apropie ora mesei.

Delfinul nu se depărtă, iar băiatul întinse mâna să-l mângâie. Deşi se sperie puţin, Sputnik nu se retrase, ci îl lăsă să-şi plimbe mâna de-a lungul spinării lui. Băiatul constată cu surprindere că pielea animalului era fină şi elastică asemenea unui cauciuc: cu totul altfel decât tegumentele solzoase şi băloase ale unui peşte. Avu senzaţia oferită de moliciunea de neconfundat a unui mamifer cu sânge cald.

Ar fi vrut să rămână să se joace cu Sputnik, dar profesorul îi făcu semn să se întoarcă. În timp ce ieşeau, cercetătorul remarcă amuzat:

— M-ai rănit în amorul propriu. N-am fost niciodată în stare să mă apropii de Sputnik, iar tu ai reuşit de prima dată. Se pare că ai priză la delfini. Ai crescut vreodată animale?

— Nu, domnule, răspunse Johnny. Doar nişte viermi de mătase, dar şi asta cu mult timp în urmă.

— Ei, râse profesorul. Nu cred că-i putem pune la socoteală.

Făcuseră deja câţiva metri, când profesorul Kazan începu să-i vorbească pe un ton complet diferit, adresându-i-se cu multă seriozitate ca unui egal, nu ca unui băiat cu patruzeci de ani mai tânăr.

— Sunt om de ştiinţă, spuse, dar totodată sunt un ţăran rus plin de superstiţii. Deşi logica îmi spune că-i o prostie, încep să cred că soarta te-a adus pe tine aici. În primul rând felul în care ai venit are aerul unui mit grecesc…, iar acum, Sputnik mănâncă din mâna ta. Pură coincidenţă, desigur, dar un om cu cap face ca toate coincidenţele să lucreze în favoarea lui.

Ce-o fi vrând să spună? se întrebă Johnny. Dar profesorul nu mai scoase un cuvânt până ce ajunseră foarte aproape de Sectorul tehnic. Atunci remarcă brusc, zâmbind complice:

— După câte am înţeles eu, nu prea te grăbeşti să te întorci acasă.

Johnny îşi simţi inima pornind să bată nebuneşte.

— E adevărat, domnule, spuse el cu îndrăzneală. Aş vrea să rămân aici cât de mult posibil. Mi-ar plăcea să învăţ mai multe despre delfinii dumneavoastră.

— Nu sunt ai mei, îl corectă prompt profesorul. Fiecare delfin este o persoană cu propriile ei drepturi, un individ care are în apă mai multă libertate decât avem noi pe uscat. Ei nu aparţin nimănui şi sper că nici nu vor aparţine vreodată. Eu vreau să-i ajut, nu doar pentru că acest lucru este în folosul ştiinţei, dar şi pentru că e un privilegiu să

faci asta. Niciodată să nu te gândeşti la ei ca la nişte animale. Pe limba lor ei îşi spun Poporul Mărilor şi acesta e numele care li se potriveşte cel mai bine.

Era pentru prima dată când îl vedea pe profesor atât de înflăcărat, dar îi înţelegea sentimentele. Pentru că el îşi datora viaţa Poporului Mărilor şi spera că, o dată şi o dată, îşi va putea arăta recunoştinţa faţă de ei.

8.

De jur-împrejurul Insulei Delfinilor se întindea un tărâm magic – reciful. Johnny nici măcar nu visase vreodată că un asemenea loc putea exista. Aici totul era înţesat de creaturi stranii, nemaipomenite, de o asemenea varietate, încât pădurile şi câmpurile uscatului păreau lipsite de viaţă în comparaţie cu lumea de aici.

Pe timpul fluxului, reciful era acoperit aproape în întregime de apa mării, rămânând descoperită doar fâşia îngustă de nisip alb care înconjura insula. După câteva ore, se producea o transformare incredibilă. Deşi diferenţa de nivel intre flux şi reflux era doar de un metru, panta malului era atât de lină, încât apa se retrăgea kilometri întregi. Într-adevăr, în unele părţi linia apei se retrăgea până când aproape că nu se mai vedea, iar platoul coralifer se întindea până la orizont.

Atunci puteau explora reciful; nu aveai nevoie decât de o pereche de pantofi cu talpă groasă, o pălărie cu boruri largi, care să te apere de razele soarelui şi o mască pentru faţă. Din toate acestea, cei mai necesari erau pantofii, pentru că suprafaţa ascuţită a coralilor risca să provoace răni ce se puteau infecta uşor, fiind apoi nevoie de săptămâni întregi pentru ca să se vindece.

Prima dată când coborâse pe recif, îl avusese drept ghid pe Mick. Fiindcă nu ştia la ce să se aştepte, totul era foarte straniu şi, într-un fel, îi stârnea chiar frică. Era deci mai bine să fie precaut şi atent cât timp încă nu cunoştea zona. Printre coralii aceia se aflau o sumedenie de vieţuitoare –

fiinţe mici, nevinovate la înfăţişare – care l-ar fi putut ucide cu uşurinţă dacă era neatent

Cei doi băieţi coborâră pe plaja din partea de vest a insulei; acolo reciful avea o lăţime de cel mult un kilometru. Mai întâi traversară un tărâm al nimănui, plin de resturi de corali morţi – fragmente aruncate aici de furtunile a sute de ani. Întreaga insulă era clădită pe asemenea fragmente, acoperite cu timpul de un strat subţire de pământ, apoi de iarbă şi tot felul de plante şi în cele din urmă de copaci.

Depăşiră curând zona de corali morţi şi Johnny avu impresia că înaintează printr-o grădină cu plante stranii, pietrificate. Erau acolo rămurele delicate, crengi de piatră colorată şi forme mai mari, ca nişte ciuperci gigantice, atât de solide, că puteai păşi pe ele fără teamă. În ciuda aparenţei, nu erau plante, ci creaţii ale vieţii animale. Johnny le examină îndeaproape şi putu vedea că suprafeţele lor erau ciuruite de mii de găurele, Fiecare din ele era celula unui singur polip de coral – o infimă creatură ca o mică anemonă de mare – şi fiecare celulă fusese construită din calcarul secretat de acest animal de-a lungul întregii sale vieţi. Când murea, o nouă generaţie avea să construiască alte celule asemănătoare deasupra celor rămase goale, şi reciful coralifer creştea astfel an după an, secol după secol. Tot ceea ce vedea Johnny – acest tărâm care se întindea pe kilometri întregi sclipind în soare – era un imperiu construit de creaturi mai mici decât unghia lui de la degetul mic.

Iar întinderea aceea era doar o bucăţică de coral din toată acea imensitate care forma Marea Barieră de Corali şi se întindea pe mai bine de o mie de kilometri de-a lungul coastei australiene. Acum Johnny înţelegea de ce îl auzise pe profesorul Kazan spunând că reciful era o operă unică, cea mai măreaţă lucrare durată de vreo fiinţă pe suprafaţa pământului. Nu trecu mult şi descoperi că, la picioarele lui, pe lângă corali mai existau şi alte creaturi. Deodată, fără nici cel mai mic avertisment, ţâşni în aer un jet de apă la doar câţiva paşi în faţa lui.

— Ce-a fost asta? bâigui el.

Mick râse când îi văzu uimirea.

— O scoică, îi răspunse el scurt. Te-a auzit.

Johnny o surprinse la timp pe următoarea scoică şi reuşi s-o vadă ce face. Molusca avea vreo treizeci de centimetri şi stătea îngropată în coral, astfel încât i se vedeau doar muchiile valvelor deschise. Corpul creaturii (ieşit pe jumătate din carapace), arăta ca o bucată de catifea frumos colorată şi împodobită cu cele mai scumpe smaralde şi safire. Când Mick bătu cu piciorul în piatra din faţa ei, molusca se sperie şi se închise deodată cu un plescăit – iar apa pe care o aruncă în sus trecu drept pe lângă faţa lui Johnny.

— E doar un pui de scoică, îi explică Mick cu dispreţ. Trebuie să mergi la apă adâncă să le găseşti pe cele mari. Depăşesc un metru – un metru şi jumătate. Bunicul meu zice că pe vremea când lucra ca pescuitor de perle în Cooktown, a întâlnit una de patru metri lăţime. Dar el e vestit pentru minciunile pe care le toarnă, aşa că nu-l prea cred.

Nici Johnny nu prea credea în cei patru metri; dar după cum avea să afle mai târziu, de data aceasta Mick spusese adevărul-adevărat. Nu era bine să tratezi cu neîncredere orice povestire despre recif şi despre creaturile sale. Mai parcurseră încă vreo sută de metri, acompaniaţi de geiserele ocazionale ale scoicilor deranjate, când ajunseră la un mic lac format într-o scobitură în rocă. Fiindcă nu adia fie de vânt, suprafaţa apei era oglindă, iar peştii care înotau la fund se vedeau atât de clar, încât păreau suspendaţi în aer. Erau o minunăţie explodând în toate culorile curcubeului, cu tot felul de dungi, cercuri şi pete pe ei, de parcă i-ar fi atins penelul unui pictor nebun. Nici cei mai exotici fluturi nu erau atât de viu coloraţi ca aceşti peşti care se zbenguiau printre corali.

Lacul coralifer găzduia însă şi alţi locuitori. Mick îi arătă două antene lungi ce se agitau încolo şi-ncoace la gura unei mici găuri în coral, pipăind parcă lumea de afară.

— Homari, spuse Mick. Poate îl prindem pe ăsta când ne întoarcem. Sunt foarte gustoşi – fripţi pe grătar cu mult unt.

În următoarele cinci minute îi arătă lui Johnny nenumărate alte vieţuitoare: mai multe feluri de scoici minunat încrustate, stele de mare păşind încet în căutarea prăzii, crabi eremiţi, ascunşi în scoicile goale din care îşi făcuseră casă şi un fel de melc uriaş, fără cochilie ce aruncă un nor de cerneală purpurie când Mick îl atinse.

Întâlniră şi o caracatiţă, prima pe care o vedea Johnny în viaţa lui: un pui de numai câţiva centimetri, timid, ascuns într-un loc întunecos unde numai un expert ca Mick ar fi putut să-l dibuie. Când o sperie, făcând-o să iasă la lumină, alunecă pe deasupra coralului cu o unduire graţioasă şi, în aceeaşi clipă, îşi schimbă culoarea de la un cenuşiu posomorât la cel mai delicat roz. Johnny constată cu surprindere că era o creatură micuţă, cât se poate de drăguţă, deşi probabil că şi-ar fi schimbat punctul de vedere dacă ar fi întâlnit un specimen cu adevărat mare.

Şi-ar fi petrecut bucuros întreaga zi explorând acest mic bazin, dar Mick îl grăbi mai departe. Îşi continuară deci drumul spre mare, ocolind zonele unde coralul prea fragil şi şubred s-ar fi surpat sub ei.

Mick se opri la un moment dat şi culese o scoică pistruiată de mărimea şi de forma unui con de brad.

— Ia uită-te la asta, îi arătă el lui Johnny.

Printr-unul din capetele scoicii ieşea un fel de cârlig negru, cu vârful ascuţit, care se încovoia ca o seceră, încercând zadarnic să-l apuce.

— E otrăvitor, spuse Mick. Dacă te înhaţă cu ăsta, o păţeşti rău de tot. Poţi chiar să mori.

Puse scoica înapoi în timp ce Johnny continua să o privească gânditor. Un lucru atât de frumos şi care părea atât de nevinovat – şi totuşi înlăuntrul lui se ascundea moartea!

Era o lecţie pe care n-avea s-o uite atât de uşor.

Dar îşi dădu seama, de asemenea, că reciful putea fi explorat în cea mai mare siguranţă dacă erai precaut şi urmai regulile bunului simţ. Prima dintre ele: să fii atent pe unde calci. Iar a doua: să nu atingi niciodată nimic, decât dacă ştiai sigur că nu-ţi poate face niciun rău.

Ajunseră, în cele din urmă, pe marginea recifului şi se opriră să privească în adâncul oceanului ce unduia alene. Fluxul era încă în scădere, iar apa se scurgea de pe nenumăratele adâncituri săpate în roca vie a coralului. Tot aici întâlniră şi un fel de ochiuri de apă adânci, ce aveau legătură cu mare, iar în ele înotau peşti imenşi, cum Johnny nu mai văzuse niciodată.

— Haide, îl îndemnă Mick, potrivindu-şi masca de scufundător.

Se duse la cel mai apropiat lac şi se scufundă expert în apă; nici măcar nu se uită înapoi să vadă dacă celălalt îl urmează sau nu. Johnny ezită un moment, dar nu dorea să pară laş şi se hotărî să încerce. Se desprinse cu grijă de pe buza coralului. De îndată ce apa îi acoperi vizorul uită de orice frică.

Lumea adâncului, pe care până atunci doar o întrezărise de la suprafaţă, era şi mai fascinantă privită aşa. Se simţea el însuşi ca un peşte înotând într-un acvariu gigantic, şi vedea prin vizor totul cu o claritate de cristal.

Îl urmă încet pe Mike, înotând la suprafaţă cu vizorul şi tubul de respirat, lunecând de-a lungul pereţilor pe care unduiau alge, se strecură printre stâncile de coral ce se răreau pe măsură ce înaintau spre larg. La început, apa avea doar doi, trei metri adâncime. Apoi, dintr-o dată, fundul aproape că se surpă vertical. Şi înainte ca Johnny să-şi fi dat seama ce se întâmplă, se pomeni la o adâncime de şapte metri. Coborâse de pe marele platou al recifului şi înota acum spre larg.

În primul moment îl cuprinse spaima. Se opri aruncând o privire înapoi peste umăr, pentru a se asigura din nou că există ceva ferm doar la câţiva metri de el. Apoi mai privi o dată în faţă şi în jos.

Era imposibil să-şi imagineze cât de departe putea să măsoare cu privirea adâncurile – vreo treizeci de metri, cel puţin. La picioarele lui se întindea o pantă întinsă şi abruptă care ducea către un tărâm complet diferit de lacurile pline de culoare pe care tocmai le părăsise.

Lăsase în urmă o lume care strălucea sub razele soarelui, iar în faţă îl aşteptau întunecimile albastre şi misterioase ale oceanului. Se întrezăreau în depărtare umbre uriaşe, agitându-se într-un dans fantomatic.

— Ce-i acolo? îl întrebă în şoaptă pe Mick, într-un moment când amândoi scoseseră capul din apă

— Sunt porci-de-mare, îi răspunse acesta.

Apoi, sub privirile speriate ale lui Johnny, partenerul său plonjă în adânc cu graţia şi repeziciunea unui peşte.

Părea că se micşorează din ce în ce mai mult în timp ce umbrele mişcătoare de care se apropia deveneau gigantice.

Se opri exact deasupra lor, mai înaintă puţin şi încercă să atingă unul din acei peşti uriaşi, dar acesta îl îndepărtă cu un zvâcnet brusc al cozii.

Mick nu părea deloc grăbit să iasă la suprafaţă, în timp ce Johnny trebui să-şi umple din nou plămânii cu aer de cel puţin douăsprezece ori în timp ce-l privea pe celălalt scufundându-se. Răsuflă uşurat când, în cele din urmă, Mick se ridică spre suprafaţă, despărţindu-se de peştii aceia imenşi cu semne cordiale de rămas-bun.

— Cât de mari sunt? îl întrebă Johnny, după ce aşteptă să-şi recapete răsuflarea.

— A, au vreo şase metri şi n-au mai mult de cincizeci de kilograme. Ar trebui să-i vezi pe ăia din nord, sunt cu adevărat mari. Bunicul meu a prins odată unul de patru sute de kilograme la Cairns.

— Numai că tu nu l-ai crezut, rânji Johnny.

— Ba l-am crezut, i-o întoarse Mick. Avea o fotografie pe care mi-a arătat-o.

În timp ce înotau spre marginea recifului, Johnny mai privi o dată spre adâncurile albastre cu bolţile lor de coral, terasele suspendate peste abisuri şi umbrele acelea masive înotând lent printre ele. Era o lume atât de stranie, atât de neobişnuită încât te simţeai ca pe o altă planetă, chiar dacă, de fapt, te aflai pe Pământ. Atât de ciudată încât pe de-o parte îi stârnea şi curiozitatea, pe de alta îl umplea de spaimă.

Tulburat de aceste sentimente, înţelese că nu mai avea scăpare: mai devreme sau mai târziu, trebuia să-l urmeze pe Mick şi să coboare în acele abisuri albastre pline de mister.

9.

— Aveţi dreptate, domnule profesor, vorbi doctorul Keith, deşi să dea naiba dacă înţeleg cum v-aţi dat seama: nu există nicio ceată mai mare de delfini în raza hidrofoanelor noastre.

— Atunci îl vom căuta cu *Peştele Zburător*.

— Dar încotro s-o luăm? Pot fi oriunde pe o suprafaţă de mii de kilometri.

— Pentru asta avem sateliţii de supraveghere, veni răspunsul. Cheamă Woomera Control şi roagă-i să fotografieze pe o rază de cincizeci de mile zona din jurul insulei. Spune-le s-o facă imediat după ivirea zorilor. Trebuie să treacă vreun satelit pe acolo mâine dimineaţă.

— Dar de ce după ivirea zorilor? întrebă Keith. A, da – umbrele sunt mai lungi şi pot fi detectate mai uşor.

— Desigur. E o treabă complicată să cercetezi o arie atât de mare şi dacă pierdem prea mult timp îi putem scăpa.

Johnny aflã de proiect la scurtă vreme după micul dejun, când îl chemară să-i ajute. Avea impresia că profesorul Kazan luase în cârcă mai mult decât putea duce, pentru ca receptorul de imagini al insulei furnizase douăzeci şi cinci de fotografii diferite, care acopereau o zonă de douăzeci de mile de kilometri şi, totodată, ofereau o cantitate enormă de informaţii. Fuseseră luate la vreo jumătate de oră după răsăritul soarelui, cu ajutorul unui satelit meteorologic de mică altitudine, de la nouă sute de kilometri înălţime, şi fiindcă nu fusese niciun nor pe cer care să întunece vederea, calitatea imaginii era excelentă, camerele telescopice apropiind pământul la mai puţin de zece kilometri.

Din întregul mozaic de fotografii, băiatului îi dădură s-o examineze pe cea mai puţin importantă, dar cea mai interesantă. Era luată din centru şi arăta chiar insula. Era fascinant să o examinezi cu lupa şi să observi cum clădirile drumurile şi bărcile se dilatau şi deveneau vizibile. Se vedeau până şi oamenii ca nişte mici puncte.

Rămase uimit când îşi dădu seama pentru prima dată cât de mare era reciful din jurul Insulei Delfinului. Înspre est se întindea pe mile şi mile întregi, încât insula în sine părea doar un punct al unui semn de exclamare. Deşi marea era în reflux, se putea vedea fiecare părticică a recifului, acoperit de o pânză subţire de apă. Johnny aproape că uită ce avea de făcut când începu să examineze lacurile şi văile submarine şi sutele de mici canioane pe care apa le săpa la fiecare reflux.

Căutările se dovediră fructuoase: ceata se afla cam la şaizeci de mile sud-est de insulă, aproape la limita extremă a mozaicului de fotografii. Nu exista nicio îndoială: era vorba de nenumărate trupuri închise la culoare ce spărgeau monotonia apei, iar unele fuseseră surprinse în timpul unui salt, şi se distingeau clar în aer. Şi oricine şi-ar fi putut da seama privind V-urile largi ale siajelor pe care le lăsau în apă că se îndreptau spre vest.

Profesorul Kazan privi fotografia cu satisfacţie.

— Se apropie, zise. Dacă o ţin tot aşa, într-o oră îi putem întâlni. E gata *Peştele Zburător*?

— Îşi reîncarcă rezervoarele, dar în treizeci de minute va fi gata de plecare.

Profesorul se uită la ceas: era nerăbdător ca un puşti care aşteaptă împlinirea unei promisiuni.

— Bine, spuse el deodată. Toată lumea să fie la debarcader în douăzeci de minute.

Johnny ajunse în cinci. Era pentru prima dată când se afla la bordul unei nave *Santa Anna* nu putea fi luată în considerare, nu văzuse prea mult din ea), aşa că era hotărât să nu piardă nimic acum. Tocmai i se ordona să coboare de la postul de observaţie de pe catarg, aflat la vreo zece metri deasupra punţii când apăru şi profesorul –

fuma un trabuc enorm, purta o cămaşă hawaiană în culori tari şi ducea în mână o cameră video, un binoclu şi o servietă.

— Haideţi! strigă el.

Peştele Zburător porni.

Se opriră însă la marginea recifului, după ce traversă canalul săpat în coral.

— De ce aşteptăm? îl întrebă Johnny pe Mick.

Stăteau amândoi aplecaţi peste balustradă şi priveau insula.

— Nu sunt sigur, răspunse acesta. Dar cred că ştiu… Ah! iată-i! Profesorul i-a chemat probabil cu ajutorul difuzoarelor subacvatice, deşi de obicei apar şi singuri.

Doi delfini se apropiau de navă în salturi mari, ca şi cum ar fi vrut să atragă atenţia asupra lor. Spre surprinderea lui Johnny, când aceştia ajunseră în dreptul ambarcaţiunii, o pânză de cort coborî în mare, manevrată de o macara, şi îi urcă pe amândoi la bord, dându-le drumul pe rând într-un mic bazin cu apă.

Cele două animale de-abia aveau loc în acvariul acela strâmt, dar păreau să se simtă foarte în largul lor. Era clar că mai avuseseră parte de astfel de experienţe.

— Einar şi Peggy, îi spuse Mick, doi dintre cei mai inteligenţi delfini pe care-i avem. Profesorul i-a lăsat în libertate acum câţiva ani, dar ei nu se îndepărtează niciodată prea mult de insulă.

— Dar cum îţi dai seama care-i unul şi care-i celălalt? îl întreabă Johnny. Mie mi se par toţi la fel.

Mick îşi scărpină chica ciufulită.

— Acum că mă întrebi, nu sunt foarte sigur că pot să explic. Cu Einar e mai uşor. Vezi cicatricea de pe înotătoarea lui stângă? Iar prietena lui e de obicei Peggy, aşa că asta e. În fine, cred că e Peggy, adăugă el neîncrezător.

Peştele Zburător pornise şi prindea viteză, îndepărtându-se acum de insulă cu zece noduri. Căpitanul (unul din numeroşii unchi ai lui Mick), aşteptase să treacă

de zona plină de obstacole din jurul recifului înainte de a da ordinul de a continua cu viteză maximă.

Când insula rămase la mile în urmă, căpitanul lăsă aripile portante şi porni turbinele hidraulice: *Peştele Zburător* făcu un salt înainte, câştigă viteză şi se ridică uşor deasupra apei, apoi din ce în ce mai mult, încât, după câteva sute de metri, corpul navei ieşi cu totul din apă, siajul aproape că nu mai exista. Tăia valurile ca un ski nautic, cu o viteză de cincizeci de noduri folosind aceeaşi putere cu care, în mod normal, ar fi atins o viteză de numai zece noduri.

Johnny era de-a dreptul entuziasmat stând pe punte în aer liber, încleştat zdravăn de balustradă şi înfruntând avalanşa de stropi stârnită de navă. Se retrase după o vreme cu respiraţia tăiată şi răvăşit de vânt în adăpostul din spatele punţii şi privi de acolo cum Insula Delfinilor dispărea la orizont. Se mai vedea doar un dâmb de nisip alb acoperit cu verde, apoi numai o fâşie îngustă pe linia orizontului şi, în cele din urmă, dispăru cu totul.

În următoarea oră trecură pe lângă câteva insule asemănătoare, dar mai mici, toate nelocuite după cum spunea Mick. Erau atât de încântătoare încât Johnny se întrebă cum de rămăseseră pustii în această lume suprapopulată. Nu trăise destul pe Insula Delfinilor ca să-şi dea seama cât de dificile erau aprovizionarea cu energie electrică, apă şi alimente pentru cel care ar fi dorit să-şi stabilească un cămin pe Marea Barieră de Corali.

Nu se vedea nicio urmă de pământ la orizont când *Peştele Zburător* încetini brusc, chila lovi apa cu un plescăit puternic şi nava încremeni pe loc.

— Linişte, vă rog! strigă căpitanul. Profesorul vrea să asculte ceva.

Acesta ieşi din cabină după vreo cinci minute, părând foarte mulţumit de sine.

— Suntem pe urma cea bună, anunţă el. Delfinii sunt la mai puţin de zece kilometri de noi, pălăvrăgind fără să le pese.

Peştele Zburător porni din nou, abătându-se de data aceasta cu câteva grade spre vest, iar după zece minute se treziră înconjuraţi din toate părţile de delfini. Erau sute, înotând în felul lor caracteristic, cu acea nemaipomenită uşurinţă, de parcă nu făceau niciun efort. Când nava se opri, se îmbulziră în jurul ei ca şi cum s-ar fi aşteptat la această vizită. De altfel, acest lucru era foarte posibil.

Macaraua intră în funcţiune şi Einar fu coborât cu grijă, numai el, deoarece, explică profesorul, erau o mulţime de masculi zurbagii printre ei şi nu voia să aibă necazuri cât timp îl trimiteam pe Einar în recunoaştere. Peggy era indignată, dar n-avea ce face, nu putea decât să-i împroaşte eventual cu apă pe cei care s-ar fi apropiat de ea.

Aceasta – îşi spuse Johnny – era probabil una din cele mai ciudate întâlniri care avuseseră loc vreodată. Stătea împreună cu Mick pe puntea din spate, privind amândoi aplecaţi peste bord trupurile lucioase, cenuşiu-închis, strânse în jurul lui Einar. Ce-i spuneau oare? Putea el să înţeleagă pe de-a-ntregul limbajul rudelor sale din adâncuri? Şi va putea oare profesorul să-l înţeleagă pe Einar după aceea?

Oricare avea să fie rezultatul întâlnirii, Johnny simţea o adâncă recunoştinţă faţă de aceste creaturi atât de prietenoase şi de graţioase. Spera ca profesorul Kazan să le poată fi de ajutor, aşa cum ele îl ajutaseră pe el.

După o jumătate de oră, Einar se întoarse şi fu ridicat la bord, spre marea uşurare a lui Peggy, dar şi a profesorului.

— Sper că în cea mai mare parte a fost o simplă flecăreală, spuse el. Treizeci de minute de conversaţie între delfini înseamnă o săptămână de lucru, cu tot ajutorul pe care computerul mi-l poate da.

Sub punte, motoarele *Peştelui Zburător* prinseră iarăşi viaţă şi nava se ridică deasupra apei. Delfinii se luară la întrecere cu ea pe distanţă de câteva sute de metri, dar foarte curând rămaseră în urmă. Era o întrecere pe care n-aveau cum s-o câştige, şi curând trupurile lor negricioase

se mai vedeau doar ca nişte puncte săltând pe linia orizontului, la mulţi kilometri depărtare.

10.

Johnny îşi începu lecţiile de scufundare la marginea debarcaderului, printre bărcile ancorate acolo. Apa era limpede ca un cristal şi nu mai adâncă de un metru şi jumătate, aşa încât putea să facă toate greşelile începătorului fără niciun pericol, în timp ce învăţa cum se folosesc înotătoarele şi masca de scufundare.

Mick nu era un profesor prea bun. Înota şi făcea scufundări de când se ştia pe lume şi nu-şi mai amintea greutăţile începutului. I se părea de necrezut ca cineva să nu poată ajunge la fund fără efort şi să nu poată rămâne acolo fără probleme cel puţin două-trei minute. Aşa că se enerva din ce în ce mai tare văzându-şi elevul cum rămâne la suprafaţă ca un dop de plută, zbătându-se cu picioarele în aer neajutorat, incapabil să se scufunde mai mult de câţiva centimetri.

Şi totuşi, nu peste mult timp Johnny înţelese tehnica. Întâi învăţă să nu-şi mai umple plămânii cu aer înainte de scufundare, fiindcă se umfla ca un balon şi nu mai avea cum să ajungă la fund. Apoi află că, dacă îşi arunca picioarele cu totul afară din apă, greutatea lor îl împingea în jos; dacă şi le ţinea însă în apă, putea, cu ajutorul înotătoarelor, să înainteze în orice direcţie.

După câteva ore de exerciţii îşi pierdu stângăcia de la început şi descoperi deliciile plonjării şi ale plutirii într-o lume lipsită de greutate, ca un astronaut în imponderabilitate pe orbită extraterestră. Putea să se răsucească, să se rostogolească sau să plutească nemişcat la orice adâncime, dar nu putea rămâne sub apă nici pe jumătate cât Mick. Pentru asta era nevoie de timp şi exerciţiu, ca pentru toate lucrurile care merită să fie făcute.

Ştia că o să aibă timp. Profesorul Kazan, cu toată firea lui blândă, era o persoană care exercita o mare influenţă.

Se trăseseră sfori, se completaseră formulare şi Johnny locuia acum pe insulă în mod oficial. Mătuşa lui îşi dăduse imediat acordul, cu un entuziasm cam exagerat, şi îi trimisese bucuroasă puţinele lucruri de valoare pe care le avea. Acum, că se afla la celălalt capăt al lumii şi putea privi spre trecut cu mai multă detaşare, se gândea că poate greşise şi el. Încercase oare cu adevărat să se integreze în familia care îl adoptase? Ştia că mătuşa lui, văduvă, n-avusese parte de o viaţă uşoară. Poate când va fi mai mare o va înţelege mai bine şi, într-o zi – cine ştie? – vor mai fi chiar prieteni. Dar orice avea să aducă viitorul, nu regreta nicio clipă că plecase.

I se părea că în viaţa lui se deschide un nou capitol, fără legătură cu nimic din ce se petrecuse înainte. Parcă nici nu trăise până atunci, parcă doar existase. Pierzându-i pe cei pe care îi iubea la o vârstă atât de fragedă, îi fusese teamă să se mai ataşeze de cineva. Mai rău, devenise suspicios şi închis în sine. Dar acum se schimbase datorită căldurii cu care îl primise comunitatea de pe insulă şi care topise barierele rezervei sale.

Pescarii erau prietenoşi, buni la suflet şi nu munceau prea mult. Nu era nevoie să tragi din greu într-un loc unde nu era frig niciodată şi unde marea asigura hrană pentru toată lumea. În fiecare noapte, pe plajă se dansa, sau rula un film, sau era o petrecere, iar când ploua – căci ploua uneori – aveau cu toţii la dispoziţie televizoarele. Datorită antenei pentru satelit, Insula Delfinilor nu rămânea în urmă faţă de oricare alt oraş de pe glob decât cu cel mult jumătate de secundă. Insularii puteau vedea tot ceea ce restul lumii avea de oferit, rămânând însă detaşaţi, departe de frământările cotidiene. Aveau parte de mai toate avantajele civilizaţiei şi numai de foarte puţine din defectele ei.

Viaţa pe insulă nu era doar o joacă. Ca orice insular sub douăzeci de ani (şi ca mulţi alţii depăşind această vârstă), Johnny trebuia să petreacă zilnic câteva ore la şcoală. Profesorul Kazan era foarte sever în privinţa învăţăturii şi pe insulă existau doisprezece profesori – doi oameni şi zece

maşini. Proporţia era cea obişnuită de când inventarea calculatoarelor, la mijlocul secolului douăzeci, pusese în cele din urmă învăţământul pe baze ştiinţifice.

Toate calculatoarele erau cuplate la marele computer *OSCAR*, cel care efectua traducerile profesorului, rezolva problemele de contabilitate şi administrative ale insulei, dar putea organiza şi campionate de şah la comandă.

Curând după sosirea sa, Johnny dăduse cu *OSCAR* un test dificil pentru a i se descoperi nivelul cunoştinţelor; apoi computerul aranjase înregistrări cu instrucţiuni şi afişase pentru el un program de pregătire, iar băiatul îşi petrecea acum cel puţin trei ore pe zi în faţa claviaturii calculatorului, tastând răspunsurile la informaţiile şi întrebările care apăreau pe ecran. Îşi putea alege singur timpul convenabil pentru cursuri, deşi i-ar fi plăcut mai degrabă să chiulească. Dar dacă ar fi făcut una ca asta, *OSCAR* i-ar fi raportat imediat profesorului sau, şi mai rău, doctorului Keith.

În vremea aceea însă, cei doi oameni de ştiinţă erau preocupaţi de probleme mult mai importante. După douăzeci şi patru de ore de muncă fără întrerupere, profesorul Kazan reuşise în sfârşit să traducă mesajul adus de Einar, mesaj care îl punea în dilemă, căci se vedea obligat să aleagă între două rele. Profesorul era un pacifist şi, dacă ar fi să-l definim într-o singură sintagmă, aceasta era *o inimă bună*. Iar acum, spre nefericirea lui, trebuia să hotărască de care parte a baricadei se află.

Încremenise privind ecranul computerului, de parcă spera ca acel mesaj să se şteargă pur şi simplu de acolo. Nu putea condamna pe nimeni în afară de el însuşi, căci numai el insistase să continue cercetările.

— Ei bine, profesore, acum ce facem? îl întrebă doctorul Keith care, obosit şi neras, se prăbuşise lângă pupitrul de control.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse.

Aşa cum fac mai mulţi oameni de ştiinţă valoroşi şi foarte puţini dintre cei slabi, nu-i era niciodată ruşine să recunoască atunci când dădea greş.

— Dumneata ce propui?

— Eu cred că am ajuns în punctul în care ar trebui să apelăm la ajutorul comitetul nostru consultativ. De ce n-am discuta problema cu câţiva dintre membri?

— Nu-i rea ideea, mormăi profesorul. Să vedem întâi pe cine am putea găsi la ora asta.

Scoase dintr-un sertar o listă cu nume şi începu să caute cu degetul în josul coloanelor.

— Americanii, nu. Dorm cu toţii. Europenii, la fel. Rămâne…, ia să vedem…, Saha la New Delhi, Hirsch la Tel-Aviv, Abdullah la…

— Ajunge! îl întrerupse Keith. N-am auzit niciodată de vreo teleconferinţă care să fi dus la ceva bun cu mai mult de cinci oameni.

— Ai dreptate, hai să vedem dacă îi putem găsi pe ăştia trei.

Un sfert de oră mai târziu, cinci bărbaţi, risipiţi pe jumătate din suprafaţa globului, conversau de parcă s-ar fi aflat cu toţii în aceeaşi încăpere. Dacă doreau, puteau avea şi imaginea interlocutorilor, dar profesorul Kazan nu găsise că era necesar. Mijloacele audio i se păreau suficiente pentru un schimb de păreri.

— Domnilor, începu el după saluturile de rigoare, avem o problemă. O vom supune curând atenţiei întregului comitet – şi poate unor foruri şi mai înalte – dar întâi aş vrea să cunosc opinia dumneavoastră neoficială.

— Aha! făcu doctorul Hassim Abdullah, marele biochimist pakistanez, în laboratorul său din Karachi. Mi-aţi cerut până acum cel puţin o duzină de *păreri neoficiale* şi n-am observat să fi luat în considerare măcar una din ele.

— Poate de data asta am s-o fac, răspunse profesorul. Solemnitatea tonului său îi preveni pe ascultători că nu luau parte la o discuţie obişnuită.

Trecu rapid în revistă ultimele evenimente legate de sosirea lui Johnny pe insulă. Auditoriul său era deja la curent, căci aventura nemaipomenit de riscantă a băiatului avusese parte de publicitate internaţională. Apoi descrise şi urmarea, croaziera cu *Peştele Zburător* şi conversaţia lui Einar cu delfinii din largul mării.

— Acest moment va fi consemnat în cărţile de istorie, căci e vorba de prima comunicare a Omului cu o altă specie. Sunt sigur că nu este şi ultima, şi ceea ce facem noi acum îşi va pune amprenta asupra viitorului planetei – viitorul ei spaţial şi terestru. Ştiu că mulţi dintre dumneavoastră consideră că am supraestimat inteligenţa delfinilor. Ei bine, acum veţi putea judeca singuri. Delfinii au venit la noi, cerându-ne ajutorul împotriva celor mai nemiloşi duşmani ai lor. În mod normal, sunt numai două specii care îi atacă. Una din ele – rechinul, desigur – nu constituie un pericol real în faţa unei cete de delfini adulţi. Îl pot omorî izbindu-l în branhii, pentru că nu este decât un peşte prost – prost chiar şi în rândul peştilor – şi n-au pentru el decât ură şi dispreţ.

Cu celălalt duşman al lor, balena ucigaşă, Orcinus orca, e altă poveste datorită faptului că se înrudesc. N-am greşi prea mult dacă am spune că Orca nu este decât un delfin uriaş care a devenit canibal. Poate atinge o lungime de zece metri şi s-au găsit specimene care aveau câte douăzeci de delfini în burtă! Gândiţi-vă numai! Să aibă o asemenea poftă de mâncare încât să le trebuiască douăzeci de delfini o dată ca să se sature!

Aşa că nu e de mirare că ne-au cerut să-i protejăm. Ei ştiu că avem puteri mai mari decât ei – navele noastre au dovedit-o de secole. Poate că de-a lungul secolelor, prietenia pe care au arătat-o oamenilor să fi fost o încercare de a stabili un contact pentru a putea cere ajutor în războiul lor neîntrerupt – iar noi de-abia acum am reuşit să-i înţelegem. Dacă aşa stau lucrurile, eu unul mă simt ruşinat de mine însumi şi de specia din care fac parte.

— Staţi puţin, domnule profesor, îl întrerupse doctorul Saha, fiziologul indian. Toate astea sunt foarte interesante, dar sunteţi absolut sigur că interpretarea dumneavoastră este corectă? Nu vă supăraţi, dar cunoaştem cu toţii dragostea pe care o purtaţi delfinilor ca şi cei mai mulţi dintre noi, de altfel. Sunteţi convins că nu v-aţi pus propriile idei să vorbească prin gura lor?

Oricine s-ar fi putut simţi jignit de această insinuare, chiar dacă doctorul Saha vorbise cu tot tactul de care era în stare. Dar profesorul replică blând:

— Nu e nicio îndoială, întrebaţi-l şi pe doctorul Keith.

— Interpretarea este corectă, confirmă acesta. Nu pot traduce din delfineză la fel de bine ca domnul profesor, dar garantez cu propria mea reputaţie.

— În orice caz, continuă profesorul, următorul punct pe care vreau să-l ating vă va dovedi că nu sunt un împătimit fără speranţă, oricât aş iubi delfinii. Nu sunt zoolog, dar cunosc unele lucruri despre echilibrul naturii. Chiar dacă îi putem ajuta, este oare bine s-o facem? Doctore Hirsch, dumneata ai putea să te pronunţi în cunoştinţă de cauză.

Directorul Grădinii Zoologice din Tel Aviv întârzie ceva timp cu răspunsul: era încă somnoros, căci în Israel nu se luminase de ziuă.

— Ne-aţi pasat cartoful fierbinte, bombăni el. Şi mă îndoiesc că v-aţi gândit la toate complicaţiile. În stare naturală, toate animalele au duşmani – alte animale de pradă – şi ar fi dezastruos pentru ele dacă n-ar avea. Uitaţi-vă la Africa, de exemplu, unde leii şi antilopele împart acelaşi teritoriu. Să presupunem, că am împuşca toţi leii – ce s-ar întâmpla atunci? Vă spun eu: antilopele s-ar înmulţi până ar devora şi ultimul petic de iarbă – iar apoi ar muri de foame. Orice ar crede antilopele despre asta, leii le fac un bine. Pe lângă faptul că le împiedică să consume toate rezervele de hrană, ajută la selecţia naturală, eliminând specimenele bolnave sau îmbătrânite. Aşa procedează Natura. Judecând din punctul nostru de vedere, este crud, dar eficace.

— În acest caz analogia nu ţine, spuse profesorul Kazan. Noi n-avem de-a face cu animale sălbatice, ci cu fiinţe inteligente. Nu fiinţe omeneşti, dar totuşi fiinţe. Aşa că analogia corectă ar fi cea cu un trib de agricultori paşnici peste care năvălesc canibalii. Veţi spune că aceşti canibali le fac un bine agricultorilor, sau veţi încerca să-i aduceţi pe canibali pe calea cea bună?

Hirsch chicoti.

— Aţi adus-o bine din condei, dar nu văd cum aţi putea reeduca balenele ucigaşe.

— Numai un moment, interveni doctorul Abdullah. Depăşiţi deja specialitatea mea şi vreau să vă întreb: cât de inteligente sunt balenele ucigaşe? Dacă nu sunt la fel de capabile din punct de vedere intelectual ca delfinii, analogia cu triburile omeneşti cade şi nu mai există nicio problemă de morală.

— Sunt destul de inteligente, răspunse profesorul Kazan nefericit. Cele câteva studii pe care le-am făcut arată că sunt cel puţin la fel de inteligente ca orice delfin.

— Bănuiesc că aţi auzit povestea aceea faimoasă cu balenele ucigaşe care au încercat să prindă nişte exploratori în Antarctica? întrebă Hirsch.

Cum însă n-o ştia nimeni, continuă:

— S-a întâmplat la începutul secolului, cu una din primele expediţii la Polul Sud, a lui Scott. În orice caz, un grup de exploratori stăteau pe marginea unei banchize privind cum înotau nişte balene ucigaşe. Nici prin gând nu le trecea că-i păştea vreun pericol, când, deodată, gheaţa începu să crape sub ei. Animalele o izbeau pe dedesubt, şi exploratorii au avut noroc că au apucat să sară pe ţărm înainte ca gheaţa să fie spartă cu totul. Era groasă de un metru.

— Deci ar mânca oameni dacă ar avea ocazia, spuse cineva. Puteţi conta pe votul meu împotriva lor.

— Ei bine, una din teorii susţinea că balenele îi confundaseră pe exploratorii înfăşuraţi în blănuri cu nişte pinguini, dar n-am niciun chef să verific una ca asta. În orice caz, ştim cu siguranţă că au înşfăcat câţiva scufundători.

Urmă o scurtă pauză în care fiecare reflectă în tăcere la cele auzite. Apoi doctorul Saha aruncă din nou mingea:

— Este evident că avem nevoie de mai multe informaţii înainte de a putea lua vreo hotărâre. Cineva ar trebui să prindă câteva balene ucigaşe şi să le studieze cu grijă. Nicolai, crezi că ai putea stabili o legătură cu ele, aşa cum ai reuşit cu delfinii?

— Posibil, deşi ar putea dura ani de zile.

— Ne îndepărtăm de subiect, îi întrerupse doctorul Hirsch nerăbdător. Trebuie să hotărâm deocamdată ce vom face, nu cum vom face. Şi tare mă tem că mai există un argument zdrobitor în favoarea balenelor şi împotriva prietenilor noştri delfini.

— Ştiu care este, spuse profesorul Kazan, dar spune mai departe.

— Noi obţinem din mare un procent substanţial de hrană – cam o sută de milioane de tone de peşte pe an. Delfinii sunt concurenţii noştri direcţi: ce mănâncă ei înseamnă o pierdere pentru noi. Spuneţi că e un război între delfini şi balenele ucigaşe, dar este şi un război între delfini şi pescari – care-şi găsesc plasele rupte şi prada furată. În acest război, balenele ucigaşe sunt aliaţii noştri. Dacă ele n-ar ţine înmulţirea delfinilor sub control, s-ar putea ca noi să rămânem fără peşte.

Destul de ciudat, acest lucru nu păru să-l descurajeze pe profesor. Auziră cu toţii în receptor vocea lui optimistă:

— Îţi mulţumesc, Mordecai – mi-ai dat o idee. Ştiţi, desigur, că delfinii i-au ajutat uneori pe oameni să împresoare bancuri de peşti, iar după aceea împărţeau prada pe jumătate. Aşa li se întâmpla adesea aborigenilor de aici din Queensland, acum două sute de ani.

— Da, am auzit de asta. Vrei să reactualizezi acest obicei?

— Printre altele. Vă mulţumesc, domnilor, vă sunt extrem de recunoscător. Îndată ce am să duc la bun sfârşit câteva experimente am să trimit un memorandum întregului comitet şi vom avea o întâlnire în cadru lărgit.

— Ai putea măcar să ne dai câteva indicii, după ce ne-ai sculat din somn aşa de dimineaţă.

— Nu încă, dacă nu vă e cu supărare – până nu voi şti exact care din ideile mele sunt de-a dreptul nesănătoase şi care sunt doar nebuneşti. Daţi-mi două săptămâni şi între timp vă puteţi interesa dacă are cineva vreo balenă ucigaşă pe care aş putea să o împrumut. Prefer una care să nu mănânce mai mult de o jumătate de tonă de mâncare pe zi.

11.

Johnny avea să-şi amintească toată viaţa de prima ieşire pe timpul nopţii în jurul recifului. Marea se retrăsese, era o noapte fără lună, iar stelele străluceau argintii pe cerul senin. Mick coborâse pe plajă echipat cu lanterne subacvatice, căngi de pescuit, măşti de scafandru, mănuşi şi saci pe care spera să-i umple cu languste. Majoritatea vieţuitoarelor recifului nu ieşeau din ascunzişuri decât după lăsarea întunericului şi Mick pândea cu nerăbdare momentul când avea să-şi facă apariţia o anume specie rară de melci minunaţi care nu erau de găsit niciodată în timpul zilei. Putea câştiga bani frumoşi vânzând cochiliile colecţionarilor de pe continent – o afacere ilegală, căci fauna insulei era protejată printr-o lege a Asociaţiei de Pescuit din Queensland.

Bucăţile de coral scrâşneau sub paşii lor, iar lumina lanternelor năştea mici oaze strălucitoare în imensitatea întunecată a oceanului. Noaptea era atât de neagră, încât la numai o sută de metri depărtare nu se mai zărea nici urmă de insulă. Din fericire, aveau ca punct de reper farul roşu de semnalizare de la una din staţiile radio. Ar fi fost cu desăvârşire pierduţi fără acest punct luminos de pe ţărm. Nu se puteau orienta nici după stele, fiindcă acestea îşi schimbau poziţia pe boltă în timp ce ei străbăteau distanţa până la marginea recifului şi înapoi.

În orice caz, Johnny trebuia să-şi concentreze toată atenţia ca să găsească drumul în hăţişul întunecos şi plin de capcane al coralului, aşa că nu mai avea timp să se uite şi după stele. Când îşi ridică privirea pentru o clipă, văzu ceva atât de ciudat încât rămase încremenit de uimire. O enormă piramidă de lumină se ridica dinspre vest deasupra orizontului. Nu strălucea foarte tare, dar se distingea perfect: o puteai confunda cu lumina unui oraş îndepărtat, deşi nu era niciun oraş în direcţia aceea pe o rază de o sută de mile – numai pustiul mării.

— Ce-o mai fi şi asta? se întrebă Johnny în cele din urmă.

Mick, care între timp o luase înainte, nu-şi dădu imediat seama care era cauza uimirii sale.

— Ah, făcu el, lumina asta se poate vedea aproape în fiecare noapte senină şi fără lună. Cred că e ceva în spaţiul extraterestru. Din ţara ta nu se vede?

— N-am văzut niciodată una ca asta, poate fiindcă la noi nopţile nu sunt atât de clare ca aici.

Stinseră lanternele şi rămaseră pe loc privind acea minune cerească, aşa cum rareori îi era dat omului să vadă de când fumul şi ceaţa oraşelor năpădiseră lumea şi întunecaseră splendoarea cerurilor. Era Lumina Zodiacală care îi contrariase pe astronomi vreme de veacuri, până să descopere că era vorba de un vast halou de praf în jurul Soarelui.

Curând după aceea, Mick prinse prima langustă. Sărmana creatură, surprinsă de lumina lanternei pe fundul unei gropi mici, a fost atât de năucită încât n-a mai putut face nicio mişcare. A nimerit drept în sacul băiatului, iar la scurt timp a avut şi tovărăşie. Johnny nu găsea că acesta era un mod prea cinstit de a prinde languste, dar faptul n-avea să-i strice mai târziu plăcerea de a le mânca.

Mai erau şi alţi vânători care îşi încercau norocul de-a lungul recifului, căci lanternele scoteau la iveală mii de crabi micuţi. Aceştia o luau de obicei la fugă când cei doi băieţi se apropiau, dar uneori întindeau înspre ei cleşti ameninţători. Johnny se întreba dacă erau curajoşi sau mai degrabă stupizi.

Coralul era înţesat cu minunate scoici conice şi cu ghiocuri frumos încrustate: părea greu de crezut că şi cele mai mici creaturi ale recifului, chiar şi acele moluşte care de-abia se mişcau, erau însetate de pradă. Lumea plină de farmec şi de mister care se aşternea la picioarele lui Johnny era un câmp de luptă pe viaţă şi pe moarte: în fiecare clipă aveau loc nenumărate crime, ambuscade şi asasinate în tăcerea care-i înconjura.

Ajunseseră aproape de marginea recifului şi apa le scălda acum gleznele. Avea o asemenea fosforescenţă, încât li se părea la fiecare pas că sub tălpile lor se

aprindeau mii de stele. Chiar şi atunci când se opreau din mers, cea mai uşoară mişcare stârnea o învolburare de scântei ce urcau spre suprafaţă. Examinară apa îndeaproape cu fascicolul lanternelor, însă nu văzură nimic. Creaturile fosforescente erau probabil prea mici sau prea transparente pentru a putea fi văzute.

Intrând din ce în ce mai adânc în apă, Johnny auzea acum prin întuneric vuietul valurilor izbindu-se de ţărm. Deşi mai fusese pe aici de cel puţin zece ori în timpul zilei, în lumina lanternei locurile îi păreau cu totul necunoscute şi ciudate, aşa că înainta încet şi precaut. Ştia că putea să cadă oricând în vreo groapă sau în vreun şanţ plin cu apă. Chiar şi aşa se pomeni luat prin surprindere când panta coralului începu să coboare abrupt sub paşii săi şi se trezi dintr-o dată pe marginea unui bazin adânc şi întunecat. Fascicolul lanternei nu răzbătea mai mult de câţiva centimetri, deşi apa era limpede ca un cristal.

— Sunt sigur că o să găsim raci aici, spuse Mick plin de entuziasm şi-şi dădu drumul în apă cu un plescăit uşor, lăsându-l pe Johnny singur pe mal, în întunericul învăluitor al recifului, la un kilometru depărtare de insulă.

N-avea de ce să-şi urmeze prietenul: putea foarte bine să-l aştepte acolo, pe mal. Lacul avea o înfăţişare ameninţătoare, neprimitoare şi-şi putea imagina cu uşurinţă tot felul de monştri sălăşluind în adâncuri.

Dar e ridicol, îşi spuse în sinea lui. Mai mult ca sigur că făcuse deja scufundări în lacul acesta şi văzuse toate vieţuitoarele care îl populau. Mai degrabă s-ar fi speriat ele de el, decât invers.

Îşi verifică grijuliu lanterna, apoi o scufundă pentru a se convinge că funcţiona şi sub apă. După aceea îşi puse vizorul de scufundare, respiră adânc de şase ori şi se lăsă să alunece spre adânc. De-abia acum îşi dădu seama cât de puternică era lumina lanternei, când o văzu sub apă. Dar dincolo de conul îngust de lumină care scotea la iveală din loc în loc mici porţiuni de nisip sau vârfuri de coral, dăinuia doar întunericul compact, plin de mister şi pericole. Fiind prima lui scufundare pe timp de noapte, în primele

momente aproape că intră în panică. De-abia rezistă impulsului de a privi înapoi peste umăr să vadă dacă nu-l urmărea cineva...

După câteva minute bune, reuşi totuşi să-şi stăpânească spaima. Văzând în sfârşit licărul lanternei lui Mick la câţiva metri depărtare, îşi aminti că nu era singur şi mai prinse curaj. Începu să caute prin ascunzişurile şi pe sub bolţile coralului şi-l distra la culme când dădea nas în nas cu peşti speriaţi. La un moment dat, dintre pietre ţâşni o murenă splendidă repezindu-se spre el, apoi se îndepărtă unduindu-şi prin apă trupul suplu ca de şarpe. Johnny nu se sperie însă de dinţii ei ascuţiţi, fiindcă ştia că murenele nu atacau niciodată decât dacă erau agresate, iar el n-avea de gând să-şi facă duşmani atâta vreme cât se afla sub apă.

Lacul era plin de zgomote ciudate, şi probabil de creaturi la fel de ciudate. Ori de câte ori Mick lovea cu cangea vreo piatră, zgomotul era mult mai puternic decât ar fi fost afară. În plus, Johnny mai auzea – şi uneori chiar simţea – valurile izbindu-se de marginea recifului la numai câţiva metri distanţă.

Deodată desluşi un sunet nou, ca un răpăit de grindină. Se auzea slab, dar cât se poate de distinct şi părea să vină de foarte aproape. În aceeaşi clipă observă cum o ceaţă tremurătoare întunecă fascicolul lanternei.

O puzderie de creaturi minuscule, care abia depăşeau mărimea unui bob de nisip, fuseseră atrase de lumină, iar acum se învârteau năucite în jurul lanternei, ca fluturii de noapte în jurul lumânării: curând se strânseră atât de multe, încât razele de lumină nici nu mai puteau străbate printre ele. Se năspustiseră asupra lui din toate părţile şi simţea furnicături pe tot corpul. Se mişcau cu o asemenea repeziciune, încât nu-şi putea da seama ce formă aveau, dar bănuia că unele din ele arătau ca nişte mogâldeţe cât boabele de orez.

Johnny îşi dădu seama că erau organisme care compuneau planctonul, hrana de bază a peştilor oceanici şi probabil că acestea erau cele mai mari şi mai active dintre ele. Se văzu nevoit să stingă lanterna şi să aştepte să se

împrăştie micii agresori. Curând zumzetul lor se stinse şi-i dispăru şi senzaţia de mâncărime. În timp ce aştepta ca norul viu să se risipească, se întrebă dacă lanterna lui ar putea atrage şi animale mai mari – rechini, de exemplu. Era în stare să le facă faţă la lumina zilei, dar noaptea… era altă poveste…

Când îl văzu pe Mick urcând malul, îl urmă bucuros. Acum se gândea că n-ar fi vrut să piardă o asemenea experienţă pentru nimic în lume: descoperise un alt chip al mării. Noaptea transforma lumea subacvatică mai mult decât pe cea de deasupra. Nimeni nu putea cunoaşte cu adevărat marea explorând-o doar la lumina zilei.

Într-adevăr, numai o mică parte a oceanului ajungea să vadă lumina: în rest, domnea întunericul nesfârşit, căci razele soarelui pătrundeau numai până la adâncimi de câteva sute de metri, restul pierzându-se apoi în beznă – un abis în care nu întrezăreai niciodată vreo strălucire în afară de luminiscenţa rece a acelor fiinţe de coşmar care trăiau acolo, într-o lume lipsită de soare şi de anotimpuri.

— Ce-ai prins? îl întrebă pe Mick după ce ieşiră pe mal.

— Şase languste, două ghiocuri vărgate, două scoici-păianjen şi un soi de melc cum n-am mai văzut niciodată până acum. Nu-i o recoltă proastă, deşi am văzut un homar uriaş pe care nu l-am putut prinde. I-am văzut antenele, dar s-a tras înapoi sub o piatră.

Porniră spre casă, păşind pe platoul de coral viu: aveau drept reper farul de la staţia radio care părea o stea roşie şi strălucitoare aflată la depărtare de câţiva kilometri în întuneric. În timp ce se chinuiau să înainteze prin apă, Johnny constată nemulţumit că nivelul mării crescuse cât timp pescuiseră în lac. Se umflau apele: ar fi fost destul de neplăcut să rămână acolo, la o asemenea depărtare de uscat, în vreme ce marea înainta şi creştea necontenit.

Nu era însă cazul să se îngrijoreze. Mick plănuise excursia cu multă atenţie şi folosise acest prilej cu bună ştiinţă, ca să-şi pună la încercare noul prieten: Johnny obţinuse nota maximă.

Erau destui cei care n-ar fi avut niciodată tăria să se scufunde pe timp de noapte când nu dispuneau decât de lumina slabă a unei lanterne, iar întunericul din jur te făcea să te gândeşti la orice. Cu siguranţă că pe Johnny îl cuprinsese spaima, aşa cum se întâmpla cu toţi începătorii, dar se stăpânise cu mult curaj.

În curând avea să părăsească acele lacuri lipsite de primejdii pentru a face scufundări adevărate, dincolo de marginea recifului, în apele mereu schimbătoare şi pline de surprize ale oceanului.

12.

Aveau să mai treacă două săptămâni până la ivirea primului rezultat practic al ideilor profesorului. Circulau deja o mulţime de zvonuri, căci îndată ce se aflase despre cererea delfinilor, toată lumea îşi dădea cu părerea ce trebuia făcut.

Aşa cum era de aşteptat, savanţii de la Staţiunea de Cercetări se plasaseră hotărât de partea delfinilor. Doctorul Keith rezumase punctul lor de vedere atunci când remarcase: „Chiar dacă balenele ucigaşe sunt mai inteligente, eu sunt de partea delfinilor. Sunt nişte fiinţe mult mai simpatice, şi nu îţi alegi prietenii în funcţie de inteligenţa lor.” Johnny rămase de-a dreptul surprins când auzi, căci el continua să nu ia în seamă comportamentului autoritar al doctorului pe care îl consideră lipsit de suflet şi sensibilitate. Cu toate astea, avea probabil şi unele calităţi, din moment ce profesorul Kazan îl acceptase ca asistent: pe vremea aceea, tot ce făcea profesorul era – din punctul lui Johnny de vedere – mai presus de orice critică.

Părerile pescarilor erau împărţite. Şi ei iubeau delfinii, dar de asemenea vedeau în ei nişte competitori, căci cunoşteau pe pielea lor teoria doctorului Hirsch. Se întâmplase ca delfinii să le găurească plasele şi să le fure aproape toată prada, făcându-i să spună nişte vorbe care l-ar fi necăjit profund pe profesor dacă le-ar fi auzit. Iar

dacă balenele ucigaşe împiedicau înmulţirea delfinilor, atunci pescarii le urau succes.

Johnny asculta cu interes aceste discuţii, dar părerea lui era deja formată şi nimic n-ar fi putut să i-o schimbe. Când cineva ţi-a salvat viaţa, lucrurile sunt clare: nimeni nu te poate convinge să nu fii de partea respectivă.

Cam pe vremea aceea, Johnny devenise un foarte bun scufundător, deşi ştia că n-o să fie niciodată la fel de bun ca Mick. Era un adevărat maestru în mânuirea înotătoarelor, a vizorului şi a tuburilor de oxigen, şi putea sta sub apă un interval de timp care i-ar fi părut de necrezut cu numai câteva săptămâni în urmă. Viaţa sănătoasă în aer liber îl făcuse să crească mai repede şi să fie mai puternic. Mai mult decât atât, faţă de primele lui scufundări, când fusese atât de încordat, acum se simţea la fel de bine sub apă ca şi pe uscat. Învăţase să înoate lin, fără efort, şi în felul acesta aerul din plămâni îi ajungea mai mult timp. De câte ori proceda aşa, putea sta sub apă un minut întreg fără efort.

Făcea asta pentru distracţie şi fiindcă era o îndeletnicire plăcută şi folositoare. Nu-şi dădu seama cât de util putea fi hobby-ul său până într-o după-amiază când profesorul îl chemă la el.

Deşi obosit, părea vesel, de parcă ar fi lucrat zi şi noapte la un proiect care mergea nesperat de bine.

— Johnny, spuse el, am o treabă pentru tine care, sunt sigur, o să-ţi placă. Ia uită-te puţin aici.

Aparatul pe care îl împinse pe masă semăna cu un mic calculator având douăzeci şi cinci de butoane aranjate în cinci rânduri de câte cinci. Suprafaţa lui avea vreo şapte centimetri pătraţi şi era dotat cu o curea şi o cataramă. În mod evident fusese conceput pentru a fi purtat pe braţ, ca un ceas de mână mai mare.

Unele butoane erau albe, dar cele mai multe aveau înscris pe ele câte un singur cuvânt, cu litere mari şi lizibile. Plimbându-şi privirea pe claviatură, Johnny începu să înţeleagă despre ce era vorba.

Cuvintele pe care le citi erau: DA, NU, SUS, JOS, PRIETEN, DREAPTA, STÂNGA, REPEDE, ÎNCET, OPRIRE, PORNIRE, URMĂREŞTE, VINO, PERICOL! şi AJUTOR! Cuvintele erau aşezate după o schemă logică: SUS şi JOS apăreau unul deasupra, celălalt dedesubt: DREAPTA şi STÂNGA apăreau unul la dreapta şi celălalt la stânga. Butoanele pe care erau înscrise cuvinte opuse, ca DA şi NU sau PORNIRE şi OPRIRE, se aflau la cea mai mare distanţă posibilă, ca nu cumva, din greşeală, să fie apăsat unul în locul celuilalt. Tastele pe care scria PERICOL! şi AJUTOR! erau acoperite cu nişte clapete ce trebuiau întâi înlăturate pentru a le putea apăsa.

— Are înăuntru o mulţime de circuite electronice şi o baterie care ţine cincizeci de ore, îi explică profesorul. Când apeşi unul din butoane, se aude numai un bâzâit slab. Delfinii însă vor auzi cuvântul care e scris pe buton în limba lor, sau, mă rog, noi aşa sperăm. Ne interesează ceea ce se va întâmpla după aceea. Butoanele albe nu folosesc deocamdată la nimic, le ţinem de rezervă până vom hotărî ce alte cuvinte ne mai trebuie. Acum vreau să iei cu tine drăcovenia asta – o să-i spunem emiţătorul numărul unu – să înoţi şi să faci scufundări cu ea până ce vei simţi că a devenit o parte din tine. Învaţă poziţia butoanelor pe dinafară, ca să le poţi găsi şi cu ochii închişi. După aceea vii încoace şi vom trece la următorul experiment.

Johnny era atât de entuziasmat, încât îşi petrecu aproape toată noaptea apăsând pe butoane şi memorându-le ordinea. Când se prezentă în faţa profesorului a doua zi dimineaţă, imediat după micul-dejun, acesta se arătă mulţumit, dar deloc surprins.

— Du-te să-ţi iei vizorul şi înotătoarele, spuse el. Te aştept la bazin.

— Pot să-l iau şi pe Mick? întrebă Johnny.

— Desigur, atâta timp cât îşi ţine gura şi nu ne deranjează.

Mick se arătă foarte intrigat, dar nu din cale afară de fericit că emiţătorul îi fusese încredinţat lui Johnny şi nu lui.

— Nu înţeleg de ce ţi l-a dat ţie să-l încerci, bombăni el.

— E simplu, răspunse Johnny îngâmfat. Fiindcă pe mine mă iubesc delfinii.

— Atunci înseamnă că nu sunt atât de deştepţi cum crede profesorul, i-o întoarse Mick.

În mod normal această replică ar fi iscat doar o ceartă, în niciun caz o bătaie, chiar şi din simplul motiv că Mick era de două ori mai greu decât Johnny şi tot pe atât de puternic.

Întâmplător, profesorul Kazan şi doctorul Keith discutau despre acelaşi lucru în timp ce coborau spre bazin încărcaţi cu echipamente.

— Comportamentul lui Sputnik faţă de Johnny este cel consemnat în cărţile de specialitate, spuse profesorul: când un delfin se împrieteneşte cu un om, aproape întotdeauna este vorba despre un copil.

— Da, iar Johnny este foarte mărunt pentru vârsta lui, adăugă doctorul. Bănuiesc că se simt mai în largul lor cu copiii decât cu adulţii pentru că mărimea adulţilor constituie un posibil pericol. Pe de altă parte, un copil are cam aceleaşi dimensiuni ca un delfin tânăr.

— Exact, confirmă profesorul. Şi delfinii care se împrietenesc cu vilegiaturiştii de pe litoral sunt probabil femele care şi-au pierdut puii. Un copil ar putea fi un fel de substitut.

— Uite-l şi pe Delfinul nostru – spuse Keith – pare foarte mulţumit de sine.

— Ceea ce nu s-ar putea spune şi despre Mick. Mi-e teamă că i-am rănit amorul propriu, dar pe Sputnik l-a speriat definitiv. L-am lăsat o dată să înoate în bazin, şi nici măcar Susie nu l-a plăcut. Ar trebui să-i dai o treabă de făcut în altă parte. Lasă-l să te ajute cu camera de filmat.

O clipă mai târziu se întâlniră toţi patru şi profesorul Kazan începu imediat să-i instruiască.

— Am nevoie de linişte completă la bazin. Cea mai mică vorbă ar putea să-mi dea experimentul peste cap. Doctorul Keith şi cu Mick vor monta camera de filmat pe partea dinspre est, astfel încât să aibă soarele în spate. Eu am să mă duc în partea cealaltă în timp ce tu, Johnny, ai să intri în

apă şi ai să înoţi spre mijlocul bazinului. Cred că Susie şi Sputnik vor veni după tine, dar oricum ar decurge lucrurile, nu te mişti de-acolo până nu-ţi fac eu semn. Ai înţeles?

— Da, domnule, răspunse Johnny mândru de el.

Profesorul ducea sub braţ un teanc de cartoane mari pe care erau înscrise aceleaşi cuvinte ca şi pe butoanele emiţătorului.

— Am să le ridic pe fiecare pe rând şi, când eu îţi arăt unul din cartoane, tu apeşi pe butonul corespunzător – te rog să fii foarte atent să nu greşeşti. Dacă eu ridic două cartoane deodată, apeşi întâi butonul pentru cartonul pe care îl ţin deasupra, şi apoi, imediat, şi butonul pentru cel de dedesubt. E clar?

Johnny dădu din cap.

— La sfârşit o să încercăm ceva şi mai şi. Voi da întâi semnalul de PERICOL! şi imediat, după câteva secunde, pe cel de AJUTOR! Atunci, vreau ca tu să începi să te zbaţi în apă ca şi cum te-ai îneca, iar apoi să te scufunzi încet la fund. Acum repetă totul încă o dată.

Când Johnny sfârşi de repetat, ajunseseră la îngrăditura de plasă metalică ce înconjura bazinul şi orice conversaţie încetă. Dar linişte tot nu era, căci delfinii îi întâmpinară cu ţipete de bucurie şi cu plescăituri zgomotoase în apă.

Susie primi cu mare mulţumire delicatesele pe care i le aducea profesorul de fiecare dată, dar Sputnik refuză tentaţia şi păstră distanţa. Apoi Johnny îşi dădu drumul uşor în apă şi înotă spre mijlocul bazinului.

Cei doi delfini îl urmară la câţiva metri distanţă. Privind în urmă, Johnny avu pentru prima dată ocazia să aprecieze graţia cu care trupurile lor elastice se unduiau în apă, urcând şi coborând, propulsate de înotătoare.

Plutea aşteptând în mijlocul bazinului cu un ochi la delfini şi cu celălalt la profesor. Primul carton pe care acesta i-l arătă avea scris cuvântul PRIETEN.

Fără nicio îndoială, delfinii auziră semnalul, căci începură să se agite. Johnny auzise şi el foarte clar bâzâitul emiţătorului, deşi nu putea prinde decât sunetele de joasă

frecvenţă, nu şi ultrasunetele pe care sistemul auditiv al delfinilor se baza în cea mai mare măsură.

Cartonul pe care scria PRIETEN se înălţă iarăşi şi Johnny apăsă din nou acelaşi buton. De data aceasta, spre marea lui bucurie, amândoi delfinii începură să se apropie de el. Se opriră la mai puţin de un metru privindu-i cu ochii lor negri şi inteligenţi. Dădeau impresia că ghiciseră deja scopul acestui experiment şi că aşteptau următorul semnal.

Acesta fu „STÂNGA” şi avu un rezultat neaşteptat. Susie se îndreptă imediat spre stânga ei, iar Sputnik spre dreapta şi profesorul Kazan se complimentă singur făcându-se *idiot* în toate cele paisprezece limbi pe care le vorbea curent. De-abia atunci îşi dăduse seama că dacă doreşti să ordoni ceva, trebuie mai întâi să te asiguri că nu există decât o singură interpretare posibilă. Sputnik crezuse că Johnny se referă la stânga sa, în timp ce mult mai egoista Susie fusese sigură că e vorba de stânga ei.

Ordinul care urmă – JOS – nu mai conţinea nicio ambiguitate. Se scufundară imediat lăsând în urmă un vârtej de stropi şi rămaseră aşteptând răbdători pe fundul bazinului până când Johnny le dădu semnalul SUS. Se întrebă cât ar fi stat oare acolo dacă el nu-i chema.

Era evident că acest joc nou şi minunat le plăcea. Delfinii sunt cele mai jucăuşe animale, şi îşi inventează singuri jocuri dacă nu le arată nimeni vreunul. Probabil că Susie şi Sputnik înţeleseseră deja că de data aceasta era mai mult decât o simplă distracţie, fiind mai degrabă începutul unui parteneriat în beneficiul ambelor rase.

Urmă prima pereche de comenzi: MERGI REPEDE.

Johnny apăsă butoanele unul după altul şi nici nu-şi ridicase bine degetul de pe ultimul dintre ele, că Susie şi Sputnik porniseră deja într-o cursă nebună şi jurul bazinului. Primiră ordinele DREAPTA şi STÂNGA şi de data aceasta o luă fiecare la stânga proprie, apoi încetiniră la ordinul MAI ÎNCET şi, în sfârşit, se opriră pe loc când Johnny apăsă pe butonul OPRIRE.

Profesorul înnebunise pur şi simplu de bucurie. Şi până şi doctorul Keith renunţase la morga sa obişnuită, râzând cu

gura până la urechi în timp ce filma aceste scene. Mick ţopăia pe marginea bazinului, amintind de unul din strămoşii săi ce executa dansul ritual al tribului. Dar brusc deveniră toţi solemni. Profesorul ridicase cartonul pe care era scris PERICOL. Johnny, foarte curios să vadă ce-o să se întâmple, apăsă pe butonul corespunzător.

Delfinii păreau că-şi râd de el. Ştiau că era doar un joc şi nu se lăsau prostiţi cu una, cu două. Reacţionau mult mai rapid ca el: cunoşteau bazinul până la ultimul milimetru, şi dacă ar fi existat într-adevăr vreun pericol acolo, l-ar fi descoperit cu mult înaintea oricărei minţi omeneşti. Atunci profesorul comise o eroare tactică: îi spuse lui Johnny să anuleze mesajul dinainte, semnalând NU ESTE NICIUN PERICOL.

Cei doi delfini intrară dintr-o dată în panică. Tăiau apa bazinului în cea mai mare viteză, făceau salturi de câte doi metri în aer sărind peste Johnny cu o asemenea viteză şi atât de aproape, încât băiatul se sperie de-a binelea temându-se că ar putea fi izbit din greşeală. Spectacolul dură câteva minute bune, apoi Susie îşi înălţă capul afară din apă şi emise un zgomot foarte necuviincios la adresa profesorului. Spectatorii înţeleseră de-abia atunci că delfinii se distraseră pe socoteala lor.

Mai aveau de testat un singur semnal. O vor lua măcar de data asta în serios, sau vor crede că e tot o glumă? Profesorul Kazan agită cartonul pe care scria AJUTOR!, iar Johnny apăsă butonul respectiv şi se lăsă la fund bolborosind şi scoţând un şuvoi impresionant de bule de aer.

Doi meteoriţi cenuşii săgetară apa spre el şi îl înghiontiră cu blândeţe, dar suficient de puternic ca să-l trimită înapoi la suprafaţă. Tocmai la timp, căci se simţea deja la limita rezistenţei: acum îl ajutau să-şi ţină capul deasupra apei, aşa cum îşi susţineau de obicei camarazii răniţi. Indiferent dacă cererea de ajutor era sinceră sau nu, ei îşi făceau datoria.

Profesorul îi făcu semn să iasă la mal. Molipsit însă de exuberanţa delfinilor, se mai scufundă o dată, se dădu

peste cap de câteva ori şi se ridică apoi la suprafaţă plutind cu faţa în sus. Le imita stilul de înot, ţinându-şi braţele şi picioarele lipite de corp şi încercând să se unduiască prin apă la fel ca ei. Deşi făcu ceva progrese până la urmă, nu reuşi să atingă nici a zecea parte din viteza lor. Delfinii îl însoţiră până la marginea bazinului, frecându-se din când în când de el în semn de afecţiune. De-acum era convins că pentru Susie şi Sputnik nu va mai fi niciodată nevoie să apese butonul pe care scria PRIETEN.

Când ieşi din bazin, profesorul îl îmbrăţişă ca pe fiul risipitor întors în sfârşit acasă: chiar şi doctorul Keith încercă să-l strângă în braţele lui ţepene, dar, jenat, Johnny reuşi să-l evite. Imediat ce ieşiră din zona în care trebuia păstrată liniştea, cei doi savanţi începură să pălăvrăgească în gura mare emoţionaţi şi exaltaţi ca doi băieţi de şcoală.

— Nici nu-mi vine să cred că e adevărat! exclamă doctorul Keith. Au fost tot timpul cu un pas înaintea noastră!

— Am observat, spuse profesorul. Nu ştiu dacă gândesc mai bine decât noi, dar cu siguranţă că gândesc mai repede.

— O să mă lăsaţi şi pe mine să folosesc emiţătorul data viitoare? se rugă Mick.

— Da, răspunse profesorul fără să stea pe gânduri. Acum că am văzut cum cooperează cu Johnny, vrem să aflăm dacă o vor face şi cu altcineva. Îmi imaginez echipe de delfini-scufundători bine dresaţi care vor deschide un nou capitol în cercetarea subacvatică, în operaţiunile de salvare… Oh, pot face o mie de lucruri!

Se opri brusc, în plin avânt al entuziasmului.

— Tocmai mi-am amintit două cuvinte pe care trebuie să le introducem în memoria emiţătorului: o vom face cât de curând.

— Ce cuvinte? întrebă Keith.

— VĂ ROG şi MULŢUMESC, răspunse profesorul.

13.

De mai bine de o sută de ani, pe Insula Delfinilor circula o legendă de existenţa căreia Johnny ar fi putut afla destul de curând de la ceilalţi, dar, cum se întâmplă adeseori, descoperi totul de unul singur.

Pornise într-o scurtă plimbare prin pădurea ce acoperea trei sferturi din insulă, plimbare care se dovedi până la urmă a nu fi chiar atât de scurtă. Aproape imediat ce părăsi cărarea, se pierdu în hăţişul des de copaci *pandanus* şi *pisonia*, afundându-se tot timpul până la genunchi în solul nisipos, ciuruit de cuiburile păsărilor-berbece.

Se simţea ciudat, pierdut de ceilalţi, deşi era la numai câteva zeci de metri de colonie şi de toţi prietenii săi. Îşi putea imagina cu uşurinţă că se află în inima unei jungle nesfârşite, la mii de kilometri depărtare de civilizaţie. Simţea acolo toată singurătatea şi misterul naturii sălbatice neîmblânzite, dar niciunul din pericolele sale, căci în orice direcţie s-ar fi îndreptat, în cinci minute ar fi ajuns la marginea acelui petec de pădure. E adevărat, n-ar fi reuşit să iasă acolo unde ar fi vrut, dar asta nu conta pe o insulă atât de mică.

Brusc observă un fel de cărare ce străbătea jungla. Copacii erau mai mici şi mai depărtaţi decât în alte locuri şi, privind în jur, se convinse că acolo se aflase cândva un drum sau un luminiş. Probabil că fusese abandonat de foarte multă vreme, căci plantele crescuseră şi-l acoperiseră aproape cu totul. Peste câţiva ani, n-avea să mai rămână nicio urmă.

Se întrebă cine ar fi putut trăi acolo, cu mult înainte ca liniile aeriene şi radioul să lege Marea Barieră de Corali cu lumea civilizată? Criminali? Piraţi? Îi umblau prin cap tot felul de idei romantice şi începu să scormonească printre rădăcinile copacilor sperând să găsească vreo urmă.

Când tocmai se întreba, descurajat, dacă nu cumva îi joacă feste propria imaginaţie, dădu peste nişte pietre înnegrite de fum pe jumătate acoperite de pământ şi de frunze. Decise că era o vatră şi îşi reluă căutările cu şi mai

multă stăruinţă. Aproape imediat găsi câteva bucăţi de fier ruginit, o cană fără toartă şi o lingură spartă.

Atâta tot. Nu era cine ştie ce comoară, dar dovedea că oameni civilizaţi, nu sălbatici, trăiseră acolo cu multă vreme în urmă. Nimeni n-ar fi venit pe Insula Delfinilor, atât de departe de continent, numai pentru un picnic. Oricine o fi fost, trebuie să fi avut un motiv bine întemeiat.

Luând lingura ca amintire, Johnny părăsi luminişul şi, zece minute mai târziu, era înapoi pe plajă. Porni în căutarea lui Mick, pe care îl găsi în sala de cursuri la sfârşitul orei de matematică, banda numărul trei. Imediat ce termină şi-şi scoase nasul din calculator, Johnny îi arătă lingura şi îi povesti unde o găsise.

Spre surprinderea sa, Mick nu părea deloc în largul lui.

— Ai făcut foarte rău că ai luat-o, spuse el. Ar fi mai bine s-o duci înapoi.

— Dar de ce? întrebă Johnny uimit.

Mick era de-a dreptul încurcat. Râcâia cu piciorul linoleumul de pe jos şi evită un răspuns direct.

— Sigur, ezită el, eu nu cred că există cu adevărat fantome, dar pentru nimic în lume nu m-aş duce acolo singur, mai ales noaptea, pe întuneric.

Johnny era exasperat de reacţia celuilalt, dar ştia că n-avea să afle nimic dacă nu-l lăsa pe Mick să spună povestea în felul lui. Mick îl târî pentru început la Centrul de Comunicaţii, unde ceru o convorbire cu Muzeul din Brisbane şi schimbă câteva cuvinte cu ajutorul de custode de la Departamentul de Istorie din Queensland.

După câteva secunde, apăru pe monitor un obiect ciudat. Era o cuvă sau un bazinet de fier, având vreun metru lăţime şi vreo cincizeci de centimetri înălţime, aşezat într-o vitrină de sticlă. De o parte şi de alta se aflau două vâsle grosolane.

— Ce crezi că e asta? îl întrebă Mick.

— Seamănă cu un rezervor de apă, spuse Johnny.

— Da, dar a fost totodată şi barcă: a pornit chiar de pe insula asta, acum o sută trei zeci de ani, cu trei oameni la bord.

— Trei oameni? În coaja asta de nucă?

— Mă rog, un copil şi două persoane adulte – o englezoaică, Mary Watson şi bucătarul ei chinez, al cărui nume nu mi-l amintesc… Ah şi nu mai ştiu cum…

Pe măsură ce auzea strania poveste, Johnny se simţea transportat înapoi în timp, într-o epocă pe care cu greu şi-o putea imagina. Şi totuşi era de-abia anul 1881, cu mai puţin de un secol şi jumătate în urmă. Apăruseră telefoanele şi maşinile cu aburi, se născuse deja Albert Einstein… Dar de-a lungul Marii Bariere de Corali încă mai trăiau canibali. Cu toate astea, tânărul soţ, căpitanul Watson, îşi stabilise căminul pe Insula Delfinilor. Trăia din valorificarea castraveţilor-de-mare, sau beche-de-mer, acele creaturi urâte, semănând cu nişte crenvurşti, care se târau agale pretutindeni printre corali. Chinezii plăteau foarte bine pentru pieile lor uscate, pe care le valorificau în scopuri medicale.

Curând, rezervele de beche-de-mer de pe insulă s-au epuizat şi căpitanul a fost nevoit să caute acele creaturi din ce în ce mai departe de casă. Pleca pe nava sa mică săptămâni întregi, lăsându-şi tânăra nevastă să aibă grijă de casă şi de fiul lor nou-născut, împreună cu cei doi servitori chinezi.

Sălbaticii au acostat în timp ce căpitanul era plecat într-una din călătoriile sale. Înainte ca Mary Watson să-i pună pe fugă cu carabina şi revolverul, au reuşit să-l omoare pe unul din servitori şi l-au rănit grav pe celălalt. Mary ştia că se vor întoarce şi că soţul ei n-avea să vină acasă decât peste o lună.

Situaţia era disperată, dar Mary Watson era o femeie curajoasă. Se hotărî să fugă de pe insulă împreună cu copilul ei şi servitorul pe care îl mai avea, folosind drept barcă micul bazinet de fier în care fierbeau castraveţii-de-mare. Spera că vor întâlni de-a lungul coastei vreo corabie care să-i pescuiască.

Îşi făcu rezerve de mâncare şi apă în ambarcaţia aceea precară şi porni în larg. Servitorul era prea grav rănit ca să-i poată fi de vreun ajutor, iar sugarul de numai patru luni

trebuia supravegheat tot timpul. Singurul lor noroc a fost că marea era calmă, altfel acea călătorie n-ar fi durat nici zece minute.

În ziua următoare au acostat pe un recif din apropiere şi au rămas acolo timp de două zile, sperând că va trece vreo navă. Dar cum nimic nu se arăta la orizont, au mers mai departe până ce au ajuns pe o insulă mică, la şaptezeci şi cinci de kilometri de punctul lor de pornire. Au văzut trecând o navă cu aburi, dar nimeni de la bord n-a observat-o de doamna Watson care flutura disperată scutecul copilului. Pe insulă nu era niciun izvor şi n-au supravieţuit decât patru zile după ce şi-au terminat rezervele de apă. Au murit de sete încetul cu încetul, sperând zadarnic să înceapă să plouă sau să apară vreun vapor.

De-abia trei luni mai târziu a trecut din întâmplare o goeletă care a trimis câţiva oameni pe insulă în căutare de hrană. Au găsit cadavrul bucătarului chinez şi, ascuns în lăstăriş, micul bazin de fier. Ghemuită înăuntru, Mary Watson îşi ţinea încă pruncul în braţe, iar alături se afla jurnalul călătoriei sale de numai opt zile, pe care îl ţinuse până în ultima clipă.

— L-am văzut la muzeu, spuse Mick solemn. Sunt vreo şase foi de hârtie rupte dintr-un caiet de notiţe. Scrisul se poate citi încă şi n-am să uit niciodată ultima frază: „Nu avem apă – suntem aproape morţi de sete.”

Niciunul din cei doi băieţi nu mai spuse nimic vreme îndelungată. Apoi Johnny privi lingura spartă pe care o ţinea încă în mână. Era o prostie, desigur, dar voia să o pună la loc, din respect pentru fantoma lui Mary Watson. Putea înţelege acum sentimentele pe care le aveau Mick şi ceilalţi faţă de memoria ei. Se întreba dacă nu cumva insularilor cu mai multă imaginaţie li se întâmpla să creadă, mai ales în nopţile cu lună plină, că au văzut o femeie tânără plutind pe mare într-o cutie de fier…

Brusc îi trecu prin minte un gând care îl răvăşi de-a binelea. Se întoarse stânjenit spre Mick străfulgerat de un

gând, chibzuindu-se cum să-l întrebe. N-a mai fost însă nevoie, căci Mick îi răspunse singur la nerostita întrebare:

— Ştii, e o poveste care mă face să mă simt îngrozitor, chiar dacă s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă. Se pare că şi bunicul bunicului meu a participat la ospăţul la care a fost mâncat bucătarul chinez.

14.

Acum Johnny şi Mick înotau zilnic cu cei doi delfini, încercând să descopere până în ce punct erau dispuşi să coopereze şi care erau limitele inteligenţei lor. Pe Mick doar îl tolerau: îi ascultau ordinele pe care le dădea prin emiţător, dar continuau să rămână rezervaţi. Câteodată încercau să-l sperie, arătându-se agresivi şi aruncându-se asupra lui, ca apoi să-şi schimbe direcţia în ultimul moment. Lui Johnny nu-i făceau niciodată una ca asta: lui îi ciuguleau doar înotătoarele sau se frecau uşor de el, aşteptând să fie scărpinaţi şi mângâiaţi la rândul lor.

Această diferenţă de atitudine îl întrista pe Mick şi nu putea să înţeleagă de ce Susie şi Sputnik preferau un *pitic cu faţa palidă* – cum îi spunea el lui Johnny. Dar… delfinii au şi ei personalitatea lor, la fel ca oamenii, şi gusturile nu se discută. Şansa lui Mick avea să apară ceva mai târziu şi într-un mod la care nu s-ar gândit nimeni.

În ciuda ciorovăielilor şi discuţiilor contradictorii ocazionale, cei doi băieţi se împrieteniseră, fiind deja aproape nedespărţiţi. Mick era, cu siguranţă, primul prieten adevărat al lui Johnny. Acest fapt nu era deloc întâmplător, chiar dacă el nu-şi dădea seama de asta. După ce îşi pierduse ambii părinţi la o vârstă atât de fragedă, i se păruse riscant să se mai ataşeze de cineva. Dar acum legătura cu trecutul fusese ruptă în asemenea măsură, încât puterea pe care o avea asupra lui pierise aproape complet.

În afară de asta, Mick era un băiat pe care oricine l-ar fi putut admira. La fel ca majoritatea insularilor, avea o

statură demnă de invidiat, fiind urmaşul a generaţii întregi de lupi-de-mare. Era plin de viaţă, inteligent şi ştia o grămadă de lucruri despre care Johnny nu auzise în viaţa lui. Defectele lui erau minore: se pripea, exagera, şi era mare amator de farse, care de multe ori îl băgau în bucluc.

Faţă de Johnny se purta ocrotitor, aproape părinteşte, aşa cum se poartă adesea un om mare cu un ţânc. Şi fiind un fiu al insulei cu patru fraţi, trei surori, zeci de unchi, mătuşi, nepoţi şi nepoate, probabil că inima lui bună simţea singurătatea acelui orfan fugar care venea de la capătul pământului.

O dată ce deprinsese tehnica de bază a scufundării, Johnny începu să-l bată la cap pe Mick să-l ia într-o explorare dincolo de marginile recifului, în larg, unde îşi putea încerca îndemânarea la apă adâncă, printre peştii cei mari. Dar Mick socoti că mai avea nevoie de un răgaz. Chiar dacă era cam repezit când era vorba de lucrurile mărunte, ştia să fie prevăzător în cele mari, căci scufundările într-un golf îngust şi lipsit de pericole sau în apropierea cheului erau cu totul altceva decât cele în mare. Se puteau întâmpla atâtea acolo: curenţi puternici, furtuni care se stârneau pe neaşteptate – marea era plină de surprize chiar şi pentru scufundătorii cu experienţă. Era nemiloasă cu cei care greşeau şi nu le acorda niciodată o a doua şansă.

Prilejul mult dorit se ivi însă, într-un mod neaşteptat, datorită celor doi delfini. Profesorul Kazan hotărâse că venise timpul să iasă şi ei în lume şi să se descurce singuri. Nu ţinea niciodată o pereche de delfini mai mult de un an, pentru că i se părea nedrept. Erau animale sociabile şi trebuiau să stabilească legături cu semenii lor. După ce erau eliberaţi, mulţi dintre subiecţi rămâneau în apropierea insulei şi puteau fi chemaţi oricând prin hidrofoanele aflate din belşug sub apă. Era sigur că la fel se va întâmpla cu Susie şi Sputnik.

Numai că de data aceasta delfinii refuzară pur şi simplu să plece. Când ecluza se deschisese, înotaseră puţin pe canalul care cobora spre mare, apoi se repeziră înapoi de

parcă se temeau să nu se închidă porţile şi să rămână afară.

— Ştiu eu ce nu le convine, spusese Mick cu dispreţ. Atâta s-au obişnuit să le dăm noi de mâncare, încât acum le e lene să mai prindă singuri peşte.

Era ceva adevărat aici, dar nu putea fi aceasta singura explicaţie, pentru că atunci când profesorul îl rugă pe Johnny să înoate în jos pe canal, îl urmară până ce ajunseră toţi trei în mare. Şi asta, fără să fie nevoie să le transmită vreun ordin prin emiţător.

Acum nu mai înota nimeni în bazinul pustiu, în privinţa căruia profesorul Kazan avea planurile lui, de care însă nu ştia nimeni deocamdată. Mick şi Johnny se întâlneau cu cei doi delfini în fiecare dimineaţă, imediat după primele ore de şcoală, şi înotau împreună în afara recifului. De cele mai multe ori luau şi planşa de surfing a lui Mick cu ei, ca să aibă pe ce-şi pune echipamentul şi peştii pe care îi prindeau.

Într-o zi, Mick îi trânti una din poveştile lui înspăimântoare relatându-i cum, pe când şedea el chiar pe scândura aceea venise un rechin care-i dădea târcoale, încercând să înşface baracuda de treisprezece kilograme pe care o împuşcase şi o lăsase prosteşte să atârne în apă.

— Dacă vrei să ai viaţă lungă pe Marea Barieră de Corali, întoarce-te la ţărm cu peştii vânaţi cât de repede poţi. Rechinii australieni sunt cei mai răi din lume – înhaţă câte trei-patru scufundători în fiecare an.

„Drăguţă chestie”, îşi spuse Johnny. Se întreba cât timp i-ar fi trebuit rechinului ca să sfâşie cu dinţii planşa fabricată din spumă sintetică şi fibră de sticlă, groasă de numai cinci centimetri – dacă ar fi încercat cu adevărat.

Dar avându-i pe Susie şi Sputnik ca escortă, nu mai era niciun pericol din partea rechinilor, foarte rar vedeau vreunul. Prezenţa celor doi delfini le dădea un minunat sentiment de siguranţă, cum niciun scufundător în mare deschisă nu avusese vreodată. Uneori Susie şi Sputnik erau însoţiţi de Einar şi Peggy şi o dată s-au pomenit chiar cu o ceată de cel puţin cincizeci de delfini care s-au luat după ei.

Cum ce-i prea mult strică, era o asemenea îmbulzeală în apă, încât nu mai aveau vizibilitate aproape deloc. Johnny n-a n-a avut el inima aceea să le rănească sentimentele şi să-i gonească prin intermediul emiţătorului.

Înotase de multe ori în golfurile nu prea adânci ale platoului de coral din jurul insulei, ca să-şi dea seama că o scufundare dincolo de graniţele lui era o experienţă mult mai spectaculoasă şi mai riscantă. Apa era uneori atât de limpede, încât i se părea că pluteşte cu adevărat în aer: când privea în jos şi nu vedea nimic între el şi peisajul frământat al coralilor aflat la doisprezece metri dedesubt, trebuia să-şi amintească tot timpul că n-avea cum să cadă.

Marele recif de coral care înconjura insula se termina în unele locuri abrupt, ca un zid vertical. Era fascinant să te scufunzi încet de-a lungul acestui perete, surprinzând în crăpăturile şi cotloanele lui peşti splendizi, în culori nemaivăzute. La sfârşitul fiecărei scufundări, Johnny încerca să identifice aceşti minunaţi fluturi ai recifului în atlasele institutului, dar cel mai adesea nu găsea niciun nume popular, ci doar denumiri latineşti imposibil de pronunţat.

Aproape la tot pasul puteai da peste lespezi şi creste izolate ce se ridicau de pe fundul platoului până aproape de suprafaţa apei. Mick le numea *piscuri* şi ele îi aminteau uneori lui Johnny de şanţurile săpate în calcarul Marelui Canion. Numai că aceste forme nu fuseseră sculptate de forţele de eroziune, ci crescuseră aşa din depunerile nenumăratelor schelete de corali morţi. Doar stratul subţire de deasupra era viu peste acest masiv de calcar mort care cântărea mai multe tone şi era înalt de trei până la şase metri. Când vizibilitatea sub apă era redusă, aşa cum se întâmpla după ploaie sau furtună, monştrii aceştia de piatră, răsărind brusc din ceaţă, îţi dădeau fiori pe şira spinării.

Majoritatea crestelor coralifere erau pline de tot felul de găuri şi cotloane, aproape întotdeauna locuite, nu era o idee tocmai fericită să te bagi pe undeva înainte de a te uita bine să vezi cine era acasă. Puteai da peste vreo murenă, clănţănindu-şi fălcile hidoase, sau peste vreo

familie întreagă de peşti-scorpion, prietenoşi, dar periculoşi, agitându-şi cozile cu ghimpi veninoşi în capăt, ca nişte curcani înfoiaţi. Dacă dădeai peste o gaură mai mare, aproape sigur era locuită de vreun cod-de-piatră sau de un porc-de-mare. Unii dintre ei erau mai mari decât Johnny, dar nu-i puteau face niciun rău şi fugeau supăraţi din calea lui.

Într-un timp surprinzător de scurt, învăţă să deosebească tot felul de neamuri de peşte şi să recunoască locurile în care puteau fi găsiţi fiecare. Porcii-de-mare nu se îndepărtau niciodată prea mult de găurile lor şi Johnny începu curând să-i trateze ca pe prietenii lui personali. Era printre ei un veteran care avea prins de înotătoarea dorsală, cicatrizată acum, un cârlig de pescuit de care mai atârna încă o bucată de fir. În ciuda tristei experienţe pe care o avusese cu fiinţele omeneşti, era prietenos şi-l lăsa pe Johnny să se apropie atât de mult, încât putea pune mâna pe el dacă voia.

Porcii-de-mare, murenele, peştii-scorpion – aceştia erau locuitorii permanenţi ai tărâmului submarin pe care Johnny începuse să-l cunoască şi să-l iubească. Dar uneori apăreau vizitatori neaşteptaţi din adâncuri, care tulburau rânduiala de aici. Faptul că nu ştiai niciodată peste cine aveai să dai, chiar într-un loc prin care ai mai trecut de cel puţin zece ori şi-l cunoşteai ca-n palmă, făcea parte din atracţia misterioasă a recifului.

Peştii de pradă cel mai des întâlniţi erau rechinii, şi Johnny n-avea să uite niciodată prima confruntare cu unul din ei, într-o zi când Mick dăduse drumul delfinilor cu o oră mai devreme. Nu l-a văzut venind: a apărut dintr-o dată acolo, o formă perfectă hidrodinamică, asemeni unei torpile cenuşii, înaintând încet spre el. Era atât de frumos şi avea atâta graţie, încât părea imposibil să fie periculos. Johnny nu s-a alarmat decât în momentul în care rechinul a ajuns la numai câţiva metri de el: atunci a început să se uite disperat după Mick răsunând uşurat când şi-a descoperit prietenul în imediata lui vecinătate privind calm situaţia, dar cu aruncătorul de harpoane gata pregătit.

Rechinul, ca toţi semenii lui, era curios. Îl măsură pe Johnny cu ochii lui reci şi ficşi – atât de diferiţi de privirea prietenoasă şi inteligentă a delfinilor – şi îşi schimbă direcţia spre dreapta în ultimul moment, când ajunsese la numai trei metri de el. I-a trecut chiar pe sub nas, aşa că l-a putut vedea foarte bine. Avea prinsă de spate o remorcă – un fel de peşte ce practica autostopul în ocean – care îşi folosea ventuza de prindere de pe cap ca să călătorească pe gratis.

Era bine ca un scufundător să nu provoace rechinii, să se ferească de ei şi să-i lase în pace în speranţa că vor face şi ei acelaşi lucru. Dacă îi înfruntai, plecau întotdeauna, dar dacă îţi pierdeai sângele rece şi încercai să fugi, ei bine, cine era atât de prost încât să fugă nu merita iertare, căci un rechin înoată cu cincizeci de kilometri la oră, iar un scufundător cu numai cinci sau şase.

Baracudele care mişunau pe la marginile recifului erau mult periculoase decât rechinii. Prima dată când a dat cu ochii de ele, Johnny a fost din cale afară de fericit că planşa plutea chiar deasupra capului său. Marea se umpluse dintr-o dată de aceste ştiuci-de-mare argintii, cu priviri ostile şi agresive şi cu fălcile deschise. Nu erau foarte mari – aveau cel mult un metru lungime – dar erau sute şi formau un zid de jur împrejurul lui Johnny. Cercul se strângea din ce în ce mai tare, căci se înghesuiau să-l cerceteze mai bine, până ce nu mai reuşise să răzbată cu privirea dincolo de trupurile lor sclipitoare. Începuse atunci să dea din mâini şi să ţipe prin apă, dar ele nu se mişcau din loc continuând să-l cerceteze impasibile: apoi, fără niciun motiv aparent, făcuseră brusc stânga-mprejur şi dispărură în adâncuri.

Johnny ieşi la suprafaţă, se căţără pe surf şi îi povesti speriat lui Mick ce se întâmplase. La fiecare câteva secunde îşi vâra capul sub apă, să vadă dacă nu cumva se întoarce haita.

— Nu te vor mai deranja, îl asigurase Mick. Baracudele sunt nişte laşe: dacă împuşti una, celelalte o iau la fugă imediat.

Johnny se bucură să audă asta şi la următoarea întâlnire fu mult mai liniştit. Ca şi prima dată, simţi aceeaşi neplăcere văzându-se înconjurat din toate părţile de creaturile acelea argintii părând o flotilă de nave spaţiale de pe altă planetă. Poate într-o zi, se gândea el, una dintre ele se va repezi să-l muşte, iar apoi întreaga haită…

Explorarea recifului era o ispravă dificilă – avea întinderea prea mare, până dincolo de unde înotau de obicei şi existau unele porţiuni care depăşeau linia orizontului şi nu fuseseră vizitate niciodată. Johnny îşi dorea de fiecare dată să pătrundă mai adânc în acest teritoriu necunoscut, dar se vedea mereu nevoit să-şi păstreze puterile pentru drumul de întoarcere. Ideea i-a venit chiar în timpul voiajului obişnuit spre casă, în timp ce-l ajuta pe Mick să împingă planşa încărcată cu cel puţin cincizeci de kilograme de peşte.

Mick era cam sceptic, dar admisese că ideea era nemaipomenită – dacă mergea, bineînţeles.

— N-o să fie deloc uşor să facem un harnaşament pentru delfini, spuse el. Sunt aşa de alunecoşi, că o să-l şi-l scoată tot timpul.

— Mă gândesc la un fel de manşon elastic, trecut pe dinaintea înotătoarelor: dacă e destul de lat şi destul de strâns, o să stea. Ştii ce, nu vreau să cerem ajutorul nimănui – sunt sigur că va râde de noi.

Sfatul lui era bun, dar imposibil de pus în practică. Toată lumea voia să ştie la ce le trebuie burete cauciucat, chingi elastice, fir de nylon şi tot felul de bucăţi de plastice de . forme curioase, aşa că au fost nevoiţi să spună adevărul. Era imposibil să ţină ceva secret şi Johnny se simţi din cale afară de jenat de mulţimea spectatorilor adunaţi să-l privească în timp ce îi potrivea harnaşamentul lui Susie.

Nu le luă în seamă glumele şi sugestiile strângând mai departe cataramele chingilor. Susie aştepta liniştită şi încrezătoare, ştiind că Johnny nu i-ar face niciodată vreun rău: pentru ea era doar un joc nou şi se arată nerăbdătoare să-i înveţe regulile.

Reuşi să potrivească harnaşamentul pe partea din faţă a corpului, de unde aripioarele laterale şi înotătoarea dorsală îl împiedicau – sau cel puţin aşa spera Johnny – să alunece înapoi. Fusese foarte atent să nu astupe cu chingile sigurul orificiu prin care delfinul putea respira când ieşea la suprafaţă, orificiu care se afla pe partea din spate a capului, şi care se închidea când delfinul se scufunda

Ataşă apoi cele două benzi de nylon şi smuci zdravăn de ele. Totul părea în regulă, aşa că se grăbi să lege capetele libere de planşa lui Johnny, apoi se căţără şi el deasupra.

Se auziră ovaţii ironice când Susie se avântă în larg trăgând planşa după ea. Pornise fără niciun ordin, căci pricepuse imediat ce încerca Johnny să facă.

O lăsă să-l tragă vreo sută de metri, apoi apăsă butonul emiţătorului pe care scris STÂNGA. Susie răspunse imediat comenzii. Încercă DREAPTA şi ea ascultă supusă din nou. Deja planşa înainta mai repede decât înota el, fără ca delfinul să depună un efort mai mare decât de obicei.

Se îndreptau spre larg, când Johnny mormăi deodată: „Le-arăt eu lor!” şi apăsă butonul pe care scria RAPID. Planşa făcu un mic salt şi începu să zboare pe deasupra valurilor. Susie putea înota cu o viteză de cel puţin cincizeci de kilometri la oră: trăgând planşa după ea, împiedicată fiind de hamuri, atingea probabil treizeci sau patruzeci de kilometri pe oră. Şi asta era viteză, nu glumă, când stăteai întins pe burtă şi toată apa îţi împroşcă în faţă.

Dintr-o dată, cu o plesnitură sonoră, surful alunecă într-o parte şi Johnny zbură în cealaltă. Când reuşi să iasă la suprafaţă bolborosind şi pufnind pe nas descoperi că nimic nu se rupsese: Susie scăpase pur şi simplu din harnaşament, ca dopul dintr-o sticlă de şampanie. Ei, asemenea dificultăţi tehnice erau oricând de aşteptat la început! Deşi avea mult de înotat până la ţărm, iar acolo ştia că-l aşteaptă o mulţime gălăgioasă gata să-şi râdă de el, Johnny se simţea totuşi mulţumit. Căpătase un nou atu în lupta cu marea şi inventase un nou sport, de care aveau să se bucure cândva mii de oameni şi delfini.

15.

Profesorul Kazan se arătă încântat când află de invenţia lui Johnny: era în perfectă concordanţă cu propriile lui planuri, care – chiar dacă destul de vagi – începuseră totuşi să prindă oarecare formă. Spera ca în câteva săptămâni să se poată prezenta în faţa Comitetului Consultativ cu câteva idei care să smulgă aplauze.

Profesorul nu era unul dintre oamenii de ştiinţă – matematicieni, de exemplu – care sunt nefericiţi dacă munca lor capătă la un moment dat valoare practică. Deşi ar fi fost mulţumit să studieze limbajul delfinilor pentru tot restul vieţii fără a încerca să-şi pună cunoştinţele în practică, ştia că acum venise timpul să facă acest lucru. Delfinii îi forţaseră mâna.

Încă n-avea nicio idee despre ce-ar fi putut, sau ce-ar fi trebuit să facă în problema balenelor ucigaşe. Dar îşi dăduse foarte bine seama că, dacă delfinii aşteptau să primească ajutor din partea oamenilor, trebuiau să facă dovadă că sunt şi ei în stare să ofere ceva în schimb.

Încă de prin anii şaizeci, doctorul John Lilly, primul om de ştiinţă care încercase să comunice cu delfinii, sugerase mai multe moduri în care ei puteau coopera cu oamenii. Puteau salva supravieţuitorii unor naufragii – o demonstraseră în cazul lui Johnny şi puteau aduce o contribuţie nepreţuită la îmbogăţirea cunoştinţelor despre ocean. Cu siguranţă că ei cunoşteau vieţuitoare pe care oamenii nu le văzuseră niciodată şi – cine ştie? – ar fi putut lămuri până la urmă şi misterul încă nerezolvat al Marelui Şarpe de Mare. Dacă ar fi ajutat pescarii pe scară largă, aşa cum o făceau ocazional, ar fi putut deţine un rol extraordinar în hrănirea celor şase miliarde de guri înfometate ale planetei.

Merita să fie făcute investigaţii în acest domeniu şi profesorul Kazan descoperise de unul singur câteva lucruri noi. Nu exista catastrofă în lumea oceanului pe care delfinii să n-o poată localiza şi examina, chiar la adâncimi de peste trei sute de metri. Reuşeau să descopere chiar şi corăbii

scufundate cu secole în urmă, îngropate în nisip şi acoperite de corali, căci aveau un extraordinar simţ al mirosului – sau mai degrabă al gustului – putând detecta în apă cea mai slabă urmă de metal, petrol sau lemn. Delfini-detectivi, care ar adulmeca fundul mării ca nişte copoi – ar revoluţiona arheologia marină. Profesorul Kazan se întreba uneori, puţin ironic, dacă nu cumva puteau fi antrenaţi să descopere şi mirosul aurului…

Veni şi timpul ca profesorul să-şi verifice unele teorii, şi *Peştele Zburător* o porni spre nord ducându-i la bord pe Einar, Peggy, Susie şi Sputnik în noile bazine instalate de curând. Transporta de asemenea o cantitate însemnată de echipamente speciale: din păcate însă Johnny lipsea, căci OSCAR îi interzisese să plece.

— Îmi pare rău, Johnny, îi spusese profesorul examinând încruntat imprimanta calculatorului. Ai luat A la biologie, A-minus la chimie, B-plus la fizică şi numai B-minus la engleză, matematică şi istorie. Nu e bine deloc. Cât timp îţi petreci cu scufundările?

— N-am ieşit deloc alaltăieri, răspunse Johnny evaziv.

— Nici nu mă mir, de vreme ce a plouat întruna. Mă refeream însă la o medie zilnică.

— A, câteva ore.

— Câteva dimineaţa şi câteva după-amiaza, sunt sigur de asta. Ei bine, OSCAR a pus la punct pentru tine un nou program axat în principal pe subiectele la care stai cel mai prost. Mă tem că vei rămâne şi mai mult în urmă dacă vei participa la croazieră. Plecăm pentru două săptămâni şi tu nu-ţi poţi permite să mai pierzi niciun moment.

Asta era. N-ar fi avut niciun rost să se opună, chiar dacă ar fi îndrăznit, fiindcă ştia că profesorul avea dreptate, într-un fel, o insulă coraliferă era ultimul loc din lume unde să stai numai printre cărţi şi să toceşti.

Au trecut şi cele două săptămâni lungi şi s-a întors *Peştelui Zburător*, care făcuse şi câteva escale prin porturile continentului. Navigase spre nord până la Cooktown, unde acostase faimosul căpitan Cook în 1770 ca să-şi repare corabia avariată.

Johnny auzise la radio, când şi când, ştiri despre mersul expediţiei, dar află toată povestea de-abia la întoarcerea lui Mick. Faptul că fusese plecat şi prietenul lui se repercutase în mod pozitiv asupra progreselor sale la învăţătură, căci nu mai avusese cine să-l ispitească. Avansase remarcabil în cele două săptămâni şi profesorul se arătă foarte mulţumit de el la întoarcere.

Primul suvenir din călătorie pe care i-l arătă Mick era o pietricică albă şi mată, cât un bob de mazăre.

— Ce-i asta? îl întrebă el deloc impresionat.

— Cum, nu ştii? E o perlă! Şi chiar una de valoare!

Johnny tot nu înţelegea de ce făcea Mick atâta caz, dar nu voia să-i rănească sentimentele – sau să-şi arate ignoranţa.

— Unde-ai găsit-o?

— N-am găsit-o eu: a adus-o Peggy din Golful Marlin, care are o adâncime de o sută cincizeci de metri. Nu s-au făcut niciodată scufundări acolo – e prea periculos, chiar şi cu ce! mai modern echipament. După ce unchiul Henry le-a arătat cum sunt scoicile-de-sidef, Einar, Peggy şi cu Susie au adus de-acolo câteva sute. Profesorul zicea că şi-a scos banii pe călătorie.

— Cu ce, cu perla asta?

— Nu, prostule, cu scoicile. Sunt cea mai căutată marfă pentru butoni şi mânere de cuţit, şi fermele de scoici nu produc destul. Profesorul crede că s-ar putea pune pe picioare o mică industrie de scoici perlifere cu câteva sute de delfini bine dresaţi.

— Aţi găsit vreo epavă?

— Vreo douăzeci, dar cele mai multe erau deja trecute pe hărţile Amiralităţii. Cea mai interesantă experienţă a fost cu traulerele de pescuit de lângă Gladstone: am reuşit să mânăm două bancuri de toni chiar în plasele lor.

— Pun pariu că i-aţi făcut fericiţi!

— Nu chiar pe cât ne aşteptam. Nu voiau să creadă că delfinii au făcut-o: susţineau sus şi tare că ei i-au ademenit, cu câmpurile lor electrice de control şi cu sunetele pe care le folosesc ca momeală. Dar noi ştim mai bine şi o să le

dovedim asta când o să avem mai mulţi delfini antrenanţi. Atunci o să putem mâna peştii unde ne place şi când avem chef.

Johnny îşi aminti brusc ce-i spusese profesorul despre delfini la prima lor întâlnire: „Ei au mai multă libertate decât am putea avea noi vreodată. Nu aparţin nimănui şi sper că nu vor aparţine niciodată.”

Aveau ei oare să-şi piardă această libertate, şi însuşi profesorul, cu toate bunele lui intenţii, avea să fie instrumentul înrobirii lor? Numai viitorul avea sa decidă. Poate că delfinii nu fuseseră niciodată atât de liberi pe cât îşi închipuiau oamenii. Johnny nu uitase nici acum povestea aceea cu balena ucigaşă în burta căreia fuseseră găsiţi douăzeci de delfini.

Şi libertatea se plăteşte, ca toate lucrurile de pe lumea asta. Poate că ei înşişi doreau să facă acest târg cu oamenii, renunţând la unele privilegii pentru a obţine protecţie. Multe popoare fuseseră în situaţia de a face aceeaşi alegere, şi nu ieşise totdeauna bine.

Profesorul Kazan se gândise desigur la acest lucru, şi poate nu numai atât: deocamdată nu-şi făcea griji, mai avea încă de adunat informaţii şi de făcut experimente. Nu era silit să se grăbească: învoiala dintre oameni şi delfini, pe care abia o întrezărea destul de neclar, era încă departe în viitor. Poate că nici n-avea să fie semnată în timpul vieţii sale dacă, într-adevăr, s-ar fi putut aştepta cineva ca un delfin să semneze o învoială. Şi de ce nu? Gurile lor aveau o extraordinară dexteritate – o dovediseră adunând şi transportând sutele de scoici-de-mărgăritar. Un alt proiect pe termen lung al profesorului ţintea să-i înveţe pe delfini să scrie, sau măcar să deseneze.

Unul din planurile sale, într-o perspectivă şi mai îndepărtată – poate chiar peste câteva secole – era Istoria Mării. Profesorul Kazan bănuise întotdeauna – şi acum se convinsese – că delfinii posedă o memorie extraordinară, înainte de inventarea scrisului oamenii îşi purtau întregul trecut în propriile creiere. Barzii şi menestrelii memorau milioane de cuvinte şi le transmiteau prin viu grai din

generaţie în generaţie. Cântecele pe care le cântau – legende despre zei, eroi şi despre bătăliile din zorii istoriei – erau un amestec de fapte reale şi imaginare. Dar faptele existau totuşi şi nu trebuia decât ca cineva să le dezgroape, aşa cum Schliemann dezgropase, în secolul XIX, Troia şi dovedise după trei mii de ani că Homer spusese adevărul.

Delfinii aveau şi ei povestitorii lor, deşi profesorul nu întâlnise încă niciunul. Einar era în stare să repete, fragmentar, câteva din poveştile lor pe care le auzise în copilărie şi, traducându-le, profesorul se convinsese că aceste legende conţineau o asemenea bogăţie de informaţii cum n-ar fi putut găsi nicăieri în altă parte. Erau mult mai vechi decât orice mit sau folclor omenesc, căci unele conţineau referinţe clare despre Era Glaciară – iar ultima glaciaţiune avusese loc cu şaptesprezece mii de ani în urmă.

Una din povestiri era atât de fantastică încât profesorul Kazan, crezând că traducerea sa este greşită, îi înmânase apoi banda doctorului Keith, rugându-l s-o interpreteze şi el şi să-i comunice rezultatei.

Lui Keith, care era departe de a fi un bun traducător din delfineză, aşa cum era profesorul, i-a trebuit o lună până să găsească un înţeles poveştii. Chiar şi după aceea, atâta a şovăit să-i dea versiunea lui, încât profesorul s-a văzut practic nevoit să i-o smulgă cu de-a sila.

— E o legendă foarte veche, începu el. Einar repetă acest lucru de câteva ori. Se pare că delfinii sunt foarte impresionaţi de ea, fiindcă ţin să sublimeze că nu s-a mai întâmplat niciodată una ca asta, nici înainte, nici după. Dacă am înţeles eu bine, este vorba despre un banc de delfini care înota noaptea pe lângă o insulă mare, când brusc bolta s-a luminat ca ziua şi „soarele a coborât de pe cer”. Sunt foarte sigur de fraza asta. Soarele a coborât în apă, s-a stins, şi din nou s-a lăsat întunericul. Dar acum plutea în apă un obiect uriaş – lung cât o sută douăzeci şi opt de delfini. Am dreptate până aici?

Profesorul Kazan aprobă.

— Sunt de acord cu toate, în afară de număr. Mie mi-au ieşit două sute cincizeci şi şase, dar nu e foarte important. Lucrul acela era într-adevăr mare, nu există nicio îndoială în această privinţă.

Profesorul descoperise că delfinii aveau un sistem de calcul în baza doi, ceea ce era de aşteptat, de vreme ce aveau numai două *degete*, sau înotătoare, cu care să numere. Ceea ce pentru ei era 1, 10, 100, 1000, 10.000, în notaţia zecimală însemna 1, 2, 4, 8, 16. Aşa că pentru ei, 128 şi 256 erau numere impresionante, care însemnau aproximaţii, nu măsuri exacte.

— Delfinii erau speriaţi şi se ţineau departe de lucrul acela, continuă Keith. Scotea nişte zgomote ciudate, şi Einar a reprodus câteva. Mie mi-au sunat ca nişte motoare electrice sau compresoare în funcţiune.

Profesorul încuviinţă din cap, dar nu-l întrerupse.

— Apoi a urmat o explozie înspăimântătoare şi marea s-a înfierbântat gata să dea în clocot. Toţi cei care se aflau la mai puţin de 1024 sau chiar 2048 lungimi de obiect au fost ucişi. Obiectul s-a scufundat rapid şi au mai urmat câteva explozii până a ajuns la fund.

Chiar şi delfinii care au scăpat nevătămaţi au murit curând după aceea, răpuşi de o boală necunoscută. Multă vreme s-au ţinut cu toţii departe de locul respectiv, dar cum nimic nu s-a mai întâmplat, câţiva mai curioşi dintre ei s-au întors să cerceteze împrejurimile. Au găsit „un loc cu multe gropi” pe fundul mării şi au intrat în ele ca să caute peşti. Aceşti ultimi vizitatori au murit şi ei de aceeaşi boală ciudată şi acum nu se mai apropie nimeni de zonă. Cred că scopul principal al poveştii a fost să ne prevină.

— Un avertisment de acum mii de ani, încuviinţă profesorul. Un avertisment împotriva a *ce*?

Doctorul Keith se răsuci stânjenit în scaun.

— Nu văd nicio ieşire, spuse ei. Dacă legenda se bazează pe un fapt real – şi nu văd cum ar fi putut delfinii să inventeze o asemenea poveste – atunci înseamnă că s-a prăbuşit pe undeva o navă spaţială, acum câteva mii de ani. I-au explodat motoarele nucleare şi marea a fost

otrăvită de radioactivitate. E o teorie fantastică, dar altă explicaţie mai bună nu găsesc.

— De ce fantastică? întrebă profesorul Kazan. Acum ştim cu siguranţă că în univers există nenumărate forme de viaţă inteligentă, aşa că ne putem aştepta ca şi alte specii să construiască nave spaţiale. De fapt, mai greu de explicat este motivul pentru care n-au venit pe pământ până acum. Unii oameni de ştiinţă sunt de părere că am avut astfel de vizitatori în trecut, dar cu atâtea mii de ani în urmă încât nu s-a mai păstrat nicio mărturie. Ei bine, acum s-ar putea să fi căpătat dovada mult dorită.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu povestea asta?

— Nu putem face nimic, deocamdată. L-am întrebat pe Einar, dar nu ştie unde s-au întâmplat toate aceste lucruri. Trebuie să punem mâna pe unul din delfinii aceia menestreli şi să înregistrăm legenda completă. Să sperăm că o să aflăm mai multe detalii şi, dacă reuşim să aproximăm zona, am putea după aceea sa descoperim şi locul catastrofei folosind detectoarele Geiger – astea reacţionează la radiaţii chiar şi după o mie de ani. Nu mi-e teamă decât de un singur lucru.

— Care anume?

— Ca informaţia să nu fi fost înghiţită de balenele ucigaşe. Atunci n-o să mai putem şti niciodată care-i adevărul.

16.

Niciun vizitator al insulei nu fusese primit vreodată cu sentimente atât de confuze.

Erau strânşi cu toţii în jurul bazinului – în afară de cei plecaţi pe mare – când, dinspre sud, îşi făcu apariţia elicopterul de la Staţiunea de Cercetări asupra Comportamentului balenelor din Tasmania.

Când ajunse deasupra bazinului, curentul elicei stârni reverberaţii spectaculoase pe toată suprafaţa apei, apoi trapa elicopterului se deschise şi dinăuntru coborî o funie

cu o legătură uriaşă la capăt. O rafală enormă de stropi se înălţă cu zgomot când coletul voluminos lovi apa, iar funia rămase liberă.

Dar bazinul nu mai era gol. Cea mai mare şi mai fioroasă creatură care fusese văzută pe Insula Delfinilor săgeta acum apa făcând un tur rapid de recunoaştere. La prima vedere, balena ucigaşă îl cam dezamăgi pe Johnny. Era mai mică decât se aşteptase, chiar dacă îi întrecea în lungime pe toţi delfinii pe care îi văzuse până atunci. Când elicopterul se îndepărtă îndeajuns şi putură din nou să vorbească fără a urla, îi comunică Mick dezamăgirea lui.

— E o femelă, îi spuse Mick, Ele sunt de două ori mai mici decât masculii, ceea ce înseamnă că e mult mai practic să ţii în captivitate o femelă. Mănâncă numai o sută de kilograme de peşti pe zi.

În ciuda prejudecăţilor sale, Johnny trebui totuşi să admită că era chiar o creatură frumoasă. Aşa bălţată cum era, cu alb pe dedesubt şi cu negru pe deasupra, şi cu câte o pată albă în spatele fiecărui ochi, avea o înfăţişare cel puţin interesantă. Aceste pete albe i-au şi adus în scurtă vreme porecla de *Fulg-de-Nea*.

Sfârşind cu inspecţia bazinului, balena începu să privească mulţimea de pe margine. Îşi înălţă capul masiv deasupra apei, se uită la cei din jur cu o privire inteligentă şi pătrunzătoare, apoi căscă leneş.

La vederea acelor dinţi înspăimântători, ca nişte piroane uriaşe, publicul scoase un murmur de admiraţie. Balena îşi dădu seama probabil de impresia produsă, căci căscă din nou, mai larg, oferind o şi mai bună privelişte a formidabilei sale danturi. Delfinii au dinţii mici, ca nişte ace, făcuţi parcă numai să zgârie peştii înainte de a-i înghiţi întregi: aceşti dinţi însă aveau aceeaşi destinaţie ca şi cei ai rechinilor: puteau sfâşia uşor o focă, sau un delfin, sau chiar un om.

Acum, că insula avea şi o balenă ucigaşă, toată lumea era curioasă să vadă ce-avea de gând profesorul cu ea. Acesta a lăsat-o în pace în primele trei zile, ca să se obişnuiască şi ea cu mediul şi să-şi revină după emoţiile călătoriei. Fiindcă fusese ţinută deja în captivitate câteva

luni şi se obişnuise cu oamenii, balena se linişti foarte repede şi acceptă peştii, atât de vii, cât şi morţi, care i se dădeau.

Hrănirea balenei căzu în sarcina familiei lui Mick, şi de obicei se ocupa de asta tatăl lui, Jo Nauru, sau unchiul Stephen, căpitanul navei *Peştele Zburător*. Deşi acceptaseră slujba asta cu gândul să câştige nişte bani în plus, începură curând să-şi iubească munca. Balena era inteligentă, lucru la care se aşteptaseră cu toţii, dar pe deasupra mai era şi prietenoasă, ceea ce era chiar uimitor din partea unei balene ucigaşe. Mick, în special, se ataşă foarte mult de ea şi reciprocitatea era evidentă, căci Fulg-de-Nea se arăta bucuroasă când el se apropia de bazin, şi dezamăgită ori de câte ori Mick pleca fără să-i dăruiască nimic.

Când se convinse că balena s-a adaptat şi că o interesează viaţa de aici, profesorul Kazan îşi începu primele experienţe lansând prin hidrofoane câteva fraze simple în delfineză pentru a-i studia reacţiile.

Balena răspunse destul de violent la această provocare, repezindu-se ca o vijelie în toate direcţiile în căutarea sursei de unde venea semnalul. Fără îndoială, asociase vocile delfinilor cu hrana şi crezuse să că i s-a servit masa.

Nu-i trebuiră însă decât câteva minute ca să-şi dea seama că a fost păcălită şi că în bazin nu era niciun delfin. Continuă să asculte atentă sunetele renunţând să mai caute sursa lor. Speranţele profesorului Kazan ca ea să răspundă la unele fraze din delfineză în propriul ei limbaj se dovediră zadarnice: balena se încăpăţâna să rămână mută.

Cu toate astea, profesorul făcu mici progrese în studierea limbajului acestor mamifere, folosind benzi înregistrate cu vocile balenelor ucigaşe.

Ajutat de memoria infailibilului computer OSCAR, caută în uriaşa cantitate de material cuvinte din limba delfinilor. Şi găsi destule. De exemplu, numele unor peşti erau aproape identice în cele două limbaje, care aveau probabil – la fel ca engleza şi germana, sau franceza şi italiana – o

veche origine comună. Sau cel puţin aşa spera profesorul Kazan, căci acest lucru i-ar fi uşurat munca foarte mult.

Nu disperă din cauza refuzului balenei de a coopera, căci avea deja alte planuri în privinţa ei, planuri ce puteau fi duse la bun sfârşit fie că ea voia sau nu.

La două săptămâni după ce fusese adusă balena, pe insulă sosi o echipă de medici din India, care se apucă să instaleze pe marginea bazinului tot felul de echipamente electronice. După ce îşi terminară treaba, apa fu scursă din bazin, iar balena eşuă indignată într-o băltoacă.

În etapa următoare fu nevoie de zece oameni, nişte frânghii zdravene o uriaşă ramă de lemn care avea rolul să prindă capul balenei şi să-l imobilizeze. Sigur că biata de ea nu era deloc încântată de toate astea – şi nici Mick de altfel, care participa la acest proiect udând cu apă pielea lui Fulg-de-Nea, ca să nu i-o usuce soarele.

— N-o să-ţi facă nimeni niciun rău, micuţa mea, o asigura el. O să se termine totul într-o clipă şi-o să te poţi bălăci iarăşi.

Dar deodată, spre spaima băiatului, unul dintre medici se apropie de ea cu un obiect ciudat, ceva între un ac hipodermic şi un burghiu electric. Alese cu grijă o porţiune pe partea din spate a capului balenei, aplică acolo obiectul acela bizar şi apăsă pe un buton. Se auzi un scrâşnet slab, ascuţit, şi acul pătrunse adânc în creier, trecând prin osul gros al craniului la fel de uşor ca un cuţit încins printr-o bucată de unt.

Această operaţie îl întristă mult mai tare pe Mick decât pe Fulg-de-Nea, care nu păru să ia în seamă împunsătura. Faptul nu era câtuşi de puţin surprinzător pentru cei care aveau oarecari cunoştinţe de fiziologie, dar Mick, la fel ca majoritatea oamenilor, ignora amănuntul curios că, deşi creierul este receptorul tuturor senzaţiilor din organism, el nu simte durere când e agresat. Poate fi tăiat sau găurit fără ca cel căruia îi aparţine să sesizeze cel mai mic disconfort.

În creierul balenei au fost introduse cu totul zece sonde, conectate prin intermediul unor fire elastice la un dispozitiv

montat apoi pe corpul ei. Întreaga operaţie a durat mai puţin de o oră. Când totul a fost gata, bazinul a fost umplut din nou cu apă şi Fulg-de-Nea, pufnind şi stropind, a început să înoate leneşă încoace şi-ncolo. Deşi experienţa nu-i provocase niciun neajuns evident, lui Mick i se păru că-l priveşte cu o expresie de reproş, de parcă ar fi vrut să-i spună că fusese trădată de cel mai bun prieten.

A doua zi sosi doctorul Saha de la New Delhi. Ca membru în comitetul de conducere al institutului, era un vechi prieten al profesorului Kazan, şi o autoritate mondială în problemele celui mai complex dintre organe, creierul uman.

— Ultima dată am folosit acest echipament pe un elefant, spuse fiziologul, aplecat deasupra bazinului. Chiar înainte de a termina, îi controlam atât de bine trompa, încât puteam să bat cu ea la maşina de scris.

— Noi n-avem nevoie de o asemenea virtuozitate, răspunse profesorul Kazan. Tot ce-mi doresc e să pot controla mişcările balenei şi s-o învăţ să nu mănânce delfini.

— Dacă oamenii mei au pus electrozii unde trebuie, spuse dr. Keith, cred că pot garanta pentru asta. Dar nu imediat: întâi va trebui să-i alcătuiesc nişte hărţi ale creierului.

Aceste hărţi ale creierului cereau multă răbdare şi îndemânare: era vorba de o muncă delicată, care mergea încet şi Saha îşi petrecea ore întregi în faţa monitoarelor sale, observând comportamentul balenei, care se scufunda, plutea tolănită la soare, înota încet în jurul bazinului, sau prindea peştii pe care îi arunca Mick. În tot acest timp, creierul ei emitea unde, ca un satelit pe orbita sa, prin transmiţătorul radio pe care i-l ataşaseră. Impulsurile electrice culese de sonde erau înregistrate pe bandă, aşa încât dr. Saha putea vizualiza schema activităţii electrice care corespundea fiecărei acţiuni în parte.

Şi, în sfârşit, făcu primul pas. În loc să primească în continuare impulsurile emise de creierul balenei, începu să-i transmită el curenţi electrici. Rezultatul se dovedi a fi

fascinant, tulburător: părea mai degrabă magie decât ştiinţă. Învârtind o manetă sau închizând un întrerupător, dr. Saha putea face uriaşul animal să înoate la dreapta sau la stânga, să descrie în apă cercuri sau opturi, să plutească inert în mijlocul bazinului, sau să facă orice altă mişcare pe care i-ar fi comandat-o. Eforturile lui Johnny de a-i controla pe Sputnik şi Susie prin sistemul de comunicare, eforturi ce impresionaseră cândva puternic păreau acum puerile. Dar Johnny nu se supără, Sputnik şi Susie erau prietenii lui, iar el prefera să le lase libertatea de a alege. Dacă ei nu voiau să-l asculte – cum se întâmplase de multe ori – acesta era privilegiul lor. Fulg-de-Nea nu avea de ales, curenţii electrici care-i alimentau creierul o transformaseră într-un robot viu, fără voinţă proprie, obligat să îndeplinească ordinele date de dr. Saha. Tot gândindu-se la asta, Johnny simţea o apăsare din ce în ce mai mare. *Aş putea fi şi eu controlat în acelaşi fel?* se întrebă el. În urma unor investigaţii află că astfel de intervenţii se efectuaseră, într-adevăr, de multe ori în laboratoare experimentale, fiind vorba despre o descoperire ştiinţifică la fel de periculoasă ca energia atomică dacă era folosită în scopuri malefice.

Nu exista nicio îndoială că profesorul Kazan avea intenţii bune – cel puţin în ceea ce-i privea pe delfini. Dar Johnny nu-şi putea imagina cum spera să utilizeze această tehnică. Nu reuşi să-nţeleagă mare lucru nici când experimentul trecu la faza următoare, o dată cu aducerea pe insulă a unui obiect extraordinar – un delfin artificial care părea însă atât de adevărat, încât cu greu îşi puteau da seama că nu era altceva decât un mecanism propulsat de motoare electrice. Fusese construit cu douăzeci de ani în urmă la Laboratoarele de Cercetări Navale, de către un savant care nu putea înţelege cum reuşeau delfinii să înoate atât de rapid. După calculele sale, musculatura lor nu le-ar fi permis să înainteze cu o viteză mai mare de şaisprezece kilometri pe oră, deşi în fapt depăşeau uşor o viteză de două ori mai mare.

Aşa că savantul se apucase să construiască un delfin artificial care putea fi teleghidat şi căruia îi putea studia

mişcările. Experienţa eşuă, însă modelul era atât de bine realizat, încât constituia o performanţă în sine, astfel că nimeni nu se îndurase să-l distrugă, nici chiar atunci când cel care-l proiectase renunţase la el dezgustat. Din când în când, tehnicienii laboratorului îl ştergeau de praf şi-l scoteau pentru demonstraţii publice, aşa auzise de existenţa lui profesorul Kazan. Aşa lipsit de importanţă cum era, delfinul mecanic devenise faimos.

Părea atât de natural încât ar fi putut păcăli pe oricine, dar când l-au scufundat în bazinul lui Fulg-de-Nea sub privirile fascinante ale spectatorilor, rezultatul a fost dezolant. Balena aruncă jucăriei mecanice o privire dispreţuitoare, apoi o ignoră complet.

— Exact lucrul de care mă temeam – spuse profesorul, fără să se-arate prea dezamăgit.

Ca toţi oamenii de ştiinţă, învăţase de mult că majoritatea experimentelor eşuează şi nu se ruşinase la gândul că se poate face de râs, chiar şi în public. În treacăt fie spus, până şi marele Darwin şi-a petrecut odată ore întregi cântând la trompetă într-o grădină de zarzavat pentru a vedea dacă sunetele afectează creşterea plantelor.

— Probabil a auzit zgomotul motorului şi şi-a dat seama că e vorba de un fals. Ei bine, n-avem de ales: va trebui să folosim ca momeală delfini adevăraţi – conchise el.

— Ai de gând să chemi voluntari? glumi dr. Saha. Gluma însă prinse. După câteva momente de gândire, profesorul Kazan, înclină din cap în semn de aprobare.

— Ei da, chiar asta o să fac, spuse el.

17.

— Impresia generală pe insulă e că profesorul a înnebunit cu desăvârşire, spuse Mick.

— Ştii că asta-i o prostie! – sări Johnny în apărarea idolului său. Acum ce-a mai făcut?

— Foloseşte generatorul de curenţi cerebrali pentru a-i controla lui Fulg-de-Nea modul de hrănire. Îmi spune să-i dau un anumit fel de peşte şi apoi doctorul Saha n-o lasă să-l mănânce: după ce-i face figura asta de câteva ori, săraca renunţă să mai încerce. El numeşte asta „condiţionare”. Acum înoată vreo patru sau cinci dorade mari prin bazin, şi ea nici măcar nu se uită la ele. În schimb înfulecă orice alt fel de peşte.

— Bine, dar de ce-ar fi profesorul nebun fiindcă face una ca asta?

— Păi, e evident ce urmăreşte. Dacă o poate împiedica pe Fulg-de-Nea să mănânce dorade, la fel de bine o va putea dezvăţa să mănânce delfini, dar cui îi foloseşte asta? Sunt milioane de balene ucigaşe, doar nu-şi închipuie că le poate condiţiona pe toate!

— Orice-ar face profesorul, replică Johnny încăpăţânat, are el motivele lui. Aşteaptă şi-ai să vezi!

— Of, aş vrea să n-o mai chinuie aşa pe biata Fulg-de-Nea. Mi-e teamă că toată povestea o amărăşte din cale-afară.

Johnny se gândi că e cel puţin bizar să te exprimi într-un asemenea mod despre o balenă ucigaşă.

— Nu ştiu de ce te-ar deranja chestia asta, spuse el.

Mick zâmbi şiret şi oarecum ruşinat, apoi întrebă:

— Dacă-ţi zic ceva, promiţi că n-ai să spui la nimeni?

— Promit.

— Ei bine, eu am înotat cu ea de nu ştiu câte ori. E mult mai nostimă decât mormolocii tăi.

Johnny se holbă uluit, ignorând insulta adusă lui Susie şi Sputnik.

— Şi tu spui că profesorul e nebun! strigă el când îşi recăpătată respiraţia. Sau iar îţi baţi joc de mine?

Până acum se obişnuise cu glumele lui Mick, dar de data aceasta băiatul părea a fi vorbit serios. Mick clătină din cap.

— Dacă nu mă crezi, hai să coborâm în bazin. Ştiu că pare o nebunie, dar înot cu ea şi nu-mi face nimic. Totul a-nceput dintr-un accident. N-am fost destul de atent într-o

zi când o hrăneam pe Fulg-de-Nea, am alunecat pe marginea bazinului şi am căzut în apă.

Johnny fluieră uluit.

— Pun pariu că-n clipa aia ţi-ai văzut moartea cu ochii, spuse el.

— Cred şi eu. Când m-am ridicat la suprafaţă, priveam direct în gura balenei.

Apoi după o pauză continuă:

— Ştii, nu-i adevărat că-n momente din astea îţi reaminteşti tot trecutul. Nu mă puteam gândi decât la dinţii aceia. Mă întrebam dacă o să mă înghită întreg sau o să muşte doar jumătate din mine.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Johnny cu sufletul la gură.

— Ei bine, nu m-a sfâşiat în două. Mi-a dat numai un ghiont cu botul, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Hai să fim prieteni!” Şi aşa am fost de-atunci. Dacă nu mă duc în fiecare zi să înot cu ea, se întristează foarte tare. Câteodată nu mă descurc prea uşor, fiindcă nu trebuie să mă vadă cineva, s-ar duce imediat să-i spună profesorului şi totul s-ar sfârşi.

Îl apucă râsul uitându-se la Johnny, al cărui chip exprima ceva între panică şi mustrare.

— E mai puţin periculos decât îmblânzirea leilor, de pildă, şi doar oamenii se ocupă cu asta de-atâta vreme. Pentru mine e o experienţă deja depăşită. Poate într-o zi o să lucrez cu specimene mari, ca balena albastră, care are o sută cincizeci de tone.

— Ei bine, una din acelea n-are cum să te înghită, spuse Johnny, care aflase o mulţime de lucruri despre balene de când venise pe insulă. Au esofagul prea îngust, nu sunt în stare să înghită decât creveţi şi animale din astea mici.

— Bine, atunci, dar ce zici de un caşalot ca Moby Dick? Asta înghite un calmar de nouă metri dintr-o îmbucătură.

Cum Mick se înfierbântase, Johnny începu să înţeleagă că acesta simţea de fapt o foarte puternică invidie faţă de el. Chiar şi acum delfinii îl tolerau greu şi niciodată nu arătaseră afecţiune şi încântare când îl vedeau, aşa cum îi

arătau lui. Era bucuros că până la urmă Mick îşi găsise un prieten, numai că i-ar fi dorit unul ceva mai sensibil.

N-a avut însă niciodată ocazia să-i vadă pe Mick şi pe Fulg-de-Nea înotând împreună, căci tocmai atunci profesorul Kazan sfârşise pregătirile pentru următorul experiment. Muncea de zile întregi, punând cap la cap înregistrări diferite pentru a compune propoziţii în delfineză: şi nici măcar nu putea fi sigur că reuşise să le confere exact sensul dorit. Spera ca inteligenţa delfinilor să suplinească lacunele traducerii sale acolo unde era cazul.

Se întreba adesea ce vor crede delfinii despre conversaţia sa alcătuită din cuvinte ce proveneau din surse atât de diferite. Fiecare propoziţie pe care le-ar fi transmis-o ar fi dat impresia că în apă sunt cel puţin o duzină de delfini, fiecare pronunţând pe rând, fiecare cu un accent diferit de al celorlalţi. Probabil că întregul experiment avea să le pară foarte încâlcit ascultătorilor, care n-aveau cum să ştie ce e o înregistrare, sau o redare a sunetelor. Ca să găsească un înţeles în toată cacofonia aceia, delfinii ar fi trebuit să facă uz de toată inteligenţa şi răbdarea lor.

Pe măsură ce *Peştele Zburător* se depărta de cheu, profesorul Kazan părea din ce în ce mai neliniştit.

— Ştii cum mă simt? îl întrebă el pe dr. Keith, care stătea lângă el pe punte. Ca şi cum mi-aş fi invitat prietenii la o petrecere cu gândul să dau drumul unui tigru înfometat printre ei.

— Lasă că nu-i chiar aşa, râse Keith. I-ai prevenit la ce se pot aştepta şi, oricum, ţii tigrul sub control.

— Sper, replică profesorul.

O voce anunţă prin megafon: „în acest moment se deschid grilajele bazinului. Nu pare prea grăbită să plece.”

Profesorul Kazan duse binoclul la ochi şi se uită înapoi, spre insulă.

— Nu vreau ca Saha s-o controleze, decât dacă nu mai avem încotro, spuse el. Ah, uite-o, a apărut!

Fulg-de-Nea părăsise bazinul înotând foarte încet prin canal. Când ieşi în larg, păru năucită şi se învârti în loc de

câteva ori, ca şi cum nu ştia încotro s-o apuce. O reacţie tipică pentru un animal – sau un om – ţinut mult timp în captivitate şi care, o dată eliberat, se simte cu totul pierdut în lumea din afară.

— Cheam-o, spuse profesorul.

Semnalul în delfineză *vino aici* porni prin apă: chiar dacă nu era acelaşi în limba balenei, făcea parte dintre cele pe care experimentatorii sperau că ea le va înţelege.

Fulg-de-Nea înotă spre ei şi se ţinu aproape de nava care o conducea acum către apele adânci din spatele recifului.

— Vreau să avem un spaţiu larg de manevră, spuse profesorul Kazan. Sunt sigur că Einar, Peggy şi toţi ceilalţi preferă acelaşi lucru, în eventualitatea că ar fi nevoiţi s-o ia la goană.

— Numai să vină. Ar putea fi destul de înţelepţi să se abţină, adăugă dr, Keith, neîncrezător.

— Vedem noi imediat.

Toată dimineaţa, mesajele înregistrate fuseseră transmise în apă, astfel ca toţi delfinii, pe rază de multe mile, să le poată auzi.

— Ia uite! strigă Keith deodată, arătând spre vest.

La mai puţin de un kilometru distanţă apăruse un mic banc de delfini care înotau paralel cu nava.

— Sunt voluntarii tăi şi nu prea par grăbiţi să se apropie.

— De-acum începe distracţia, murmură profesorul. Hai să mergem la Saha, pe puntea de comandă.

Echipamentul radio care trimitea semnale la dispozitivul montat pe capul lui Fulg-de-Nea şi primea înapoi impulsurile ei cerebrale era fixat lângă cârmă. Era mare înghesuială pe puntea de comandă şi aşa neîncăpătoare a *Peştelui Zburător*, dar contactul dintre dr. Saha şi căpitanul navei, Stephen Nauru, era esenţial. Amândoi ştiau foarte bine ce au de făcut şi profesorul Kazan n-avea de gând să intervină decât în caz de urgenţă.

— Fulg-de-Nea îi urmăreşte, suspină Keith.

Da, nu mai era nicio îndoială: nesiguranţa iniţială dispăruse şi începuse să înoate direct spre delfini, ca o

vedetă rapidă, lăsând în urmă o dâră de spumă. Ajunsese la numai zece metri de un delfin durduliu şi lucios, când sări dintr-o dată în sus, apoi căzu din nou în apă cu un plescăit uriaş şi rămase pe loc scuturându-şi capul cu o mişcare aproape omenească.

— Doi volţi, zona centrală de pedeapsă, spuse dr. Saha, ridicând degetul de pe buton. Mă întreg dacă o să mai încerce.

Delfinii, surprinşi şi impresionaţi de demonstraţie, se regrupaseră la câteva sute de metri distanţă. Stăteau nemişcaţi în apă, prevăzători, urmărindu-şi cu atenţie duşmanul dintotdeauna.

Fulg-de-Nea îşi reveni din şoc şi porni din nou. De data aceasta înota lent şi nu dădea delfinilor nicio atenţie. Trecu ceva timp până ce spectatorii îi înţeleseră tactica. Înota în cerc larg în jurul delfinilor care stăteau în continuare nemişcaţi în centru. Trebuia să priveşti cu multă atenţie ca să-ţi dai seama că cercul se strângea din ce în ce mai mult.

— Crede că ne poate păcăli, ce ziceţi?! întrebă profesorul Kazan, plin de admiraţie. Are de gând să se apropie cât mai mult prefăcându-se neinteresată, pentru ca să se repeadă apoi direct spre ei.

Ceea ce şi făcu. Faptul că delfinii nu părăsiseră zona era o dovadă impresionantă a încrederii pe care-o aveau în prietenii lor bipezi şi o demonstraţie a uluitoarei repeziciuni cu care înţelegeau. Rareori era nevoie să-i spui unui delfin acelaşi lucru de două ori.

Tesiunea creştea pe măsură ce Fulg-de-Nea descria spirale din ce în ce mai strânse, ca acul unui gramofon de pe timpuri. Ajunsese la numai doisprezece metri de cel mai apropiat şi cel mai curajos delfin şi se pregătea de asalt.

O balenă ucigaşă poate accelera cu o viteză de necrezut, dar dr. Saha era pregătit, cu degetul pe buton. Fulg-de-Nea nu avea nicio şansă. Era un animal inteligent – nu tot pe-atât cât mult doritele sale victime, dar cam de aceeaşi clasă. Ştia că fusese învinsă. Când îşi reveni după cel de-al doilea şoc, întoarse spatele delfinilor şi începu să

se îndepărteze. Atunci degetul doctorului Saha apăsă din nou un buton.

— Ei, ce-aveţi de gând? sări căpitanul *Peştelui Zburător*, care-i urmărise tot timpul mişcările cu nemulţumire.

Ca şi nepotului său, Mick, nu-i făcea nicio plăcere să vadă cum era tratată Fulg-de-Nea.

— Ce, n-a făcut tot ce-aţi vrut dumneavoastră?

— N-o pedepsesc! O răsplătesc, explică dr. Saha. Atâta timp cât ţin apăsat butonul acesta, balena se distrează de minune, pentru că introduc câţiva volţi în centrii nervoşi ai plăcerii.

— Cred că-i de-ajuns pentru azi, spuse profesorul Kazan. Trimiteţi-o înapoi în bazin – îşi merită prânzul!

— Şi mâine – acelaşi lucru, domnule profesor? întrebă căpitanul îndreptând nava spre ţărm.

— Da, Steve, în fiecare zi la fel. Dar m-ar surprinde să avem nevoie de mai mult de o săptămână.

De fapt, după numai trei zile deveni evident că Fulg-de-Nea învăţase lecţia. Nu mai era nevoie să fie pedepsită, ci doar răsplătită cu scurte extazuri electrice. Delfinii încetară la fel de repede să se mai teamă de ea şi, la sfârşitul săptămânii, se simţeau foarte bine împreună. Porneau la vânătoare pe lângă stânci, uneori cooperând la împresurarea unui banc de peşti, alteori încercau pe cont propriu. Câţiva din delfinii mai tineri începură să se zbenguie în stilul lor obişnuit pe lângă Fulg-de-Nea, care nu se arăta nici plictisită, nici hămesită când ei se ciocneau de ea. În cea de-a şaptea zi, după obişnuita hârjoneală de dimineaţa, Fulg-de-Nea n-a mai fost trimisă înapoi în bazinul ei.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, spuse profesorul. Am de gând s-o las în libertate.

— Dar asta nu presupune riscuri? obiectă dr. Keith.

— Ba sigur că da, dar trebuie să ni le asumăm mai devreme sau mai târziu. Dacă nu o lăsăm să trăiască liber din nou, nu vom şti niciodată cât poate dura condiţionarea la care am supus-o.

— Şi dacă-şi prepară o gustare din câţiva delfini, ce facem atunci?

— Ceilalţi ne vor anunţa cât se poate de repede. Atunci o vom captura din nou. Va fi uşor s-o localizăm după emiţătorul radio pe care-i poartă.

Stephen Nauru, care stătea la cârmă şi ascultase conversaţia, întoarse capul şi puse întrebarea la care se gândea toată lumea.

— Chiar dacă o transformaţi pe Fulg-de-Nea într-o vegetariană, ce faceţi cu celelalte milioane de bestii ucigaşe?

— Nu trebuie să fim atât de nerăbdători, Steve, răspunse profesorul. Mă aflu încă în faza în care adun date şi niciuna din aceste informaţii nu este chiar atât de neînsemnată ca să nu poată fi vreodată folositoare omului sau delfinului. Dar de un lucru sunt convins: întreaga lume vorbitoare a delfinilor trebuie să fi aflat până acum de acest experiment şi toţi vor înţelege că facem tot ce ne stă în puteri pentru binele lor. O afacere extraordinară pentru pescarii tăi!

— Hm, la asta nu m-am gândit.

— În tot cazul, dacă treaba merge bine cu Fulg-de-Nea, după părerea mea este suficient să condiţionăm doar câteva balene în fiecare zonă. Şi numai femelele: ele îşi vor învăţa tovarăşii şi progeniturile că atunci când mănânci un delfin te-apucă cea mai îngrozitoare durere de cap.

Steve nu era prea convins. Dacă şi-ar fi dat seama cât de înspăimântătoare şi de insuportabilă era stimularea cerebrală electrică, ar fi fost mult mai impresionat.

— Eu totuşi nu cred că un singur vegetarian ar putea convinge un întreg trib de canibali să-şi schimbe obiceiurile, spuse el.

— S-ar putea să ai dreptate, replică profesorul. Asta vreau şi eu să văd. Chiar dacă proiectul e realizabil, s-ar putea să nu merite efortul. Şi chiar de merită, este posibil să necesite multe generaţii pentru a fi dus la capăt. Dar trebuie să fim optimişti: nu-ţi aminteşti povestea secolului douăzeci?

— Care din ele? întrebă Steve. Sunt o mulţime.

— Singura care contează: acum cincizeci de ani, mulţi refuzau să creadă că rasele omeneşti ar putea trăi în pace. S-au înşelat. Dacă ar fi avut dreptate, noi doi n-am fi acum aici. Aşa că nu fi atât de pesimist în privinţa acestui proiect.

Brusc, Steve izbucni în râs.

— Ce găseşti aşa nostim? îl întrebă profesorul.

— Mă gândeam că sunt numai treizeci de ani de când nu prea mai există motive pentru acordarea Premiului Nobel pentru pace. Dacă proiectul dumneavoastră merge bine, puteţi intra în competiţie.

18.

În timp ce profesorul Kazan încerca tot felul de experimente şi visa cu ochii deschişi, pe fundul oceanului începeau să se pună în mişcare forţe obscure cărora puţin le păsa de speranţele şi temerile oamenilor şi ale delfinilor. Mick şi Johnny avură cei dintâi de-a face cu ele într-o noapte fără lună, când ieşiseră în larg, aşa cum aveau obiceiul, ca să pescuiască raci şi scoici rare.

De data aceasta, Mick avea încă un instrument: o lanternă acvatică mai mare decât cele obişnuite, care emitea o lumină albastră foarte slabă, în schimb un puternic fascicul de raze ultraviolete invizibile.

Când o îndreptai asupra nenumăratelor varietăţi de corali şi scoici, acestea păreau că iau pur şi simplu foc, izbucnind din întuneric ca nişte inflorescenţe albastre, aurii şi verzi.

Fascicolul invizibil era ca o baghetă magică ce scotea la iveală lucruri ascunse care nu puteau fi văzute nici măcar la lumina zilei. De exemplu, când nisipul era răscolit de o moluscă ce-şi căuta adăpost, fascicolul de ultraviolete îi depista urma şi Mick făcea o nouă victimă.

Sub apă, efectul era uimitor. Când băieţii se scufundară în laguna cu corali de lângă stânci, fascicolul albastru străbătu o distanţă de necrezut. Vedeau corali fosforescenţi

aflaţi la zeci de metri depărtare, semănând cu stelele sau nebuloasele din spaţiu. Spectacolul întrecea cu mult în frumuseţe şi spectaculozitate peisajul obişnuit al mării văzut la lumina zilei.

Fascinaţi de noua şi minunata lor jucărie, băieţii rămaseră sub apă mai mult decât intenţionaseră. Pregătindu-se în sfârşit de plecare, îşi dădură seama că vremea se schimbase simţitor. Până atunci noaptea fusese calmă şi liniştită, se auzea doar murmurul valurilor izbindu-se uşor de stânci. În ultima oră însă vântul începuse să bată în rafale intermitente, iar glasul mării căpătase o notă adâncă, furioasă.

Căţărându-se pe mal, Johnny observă primul, la o distanţă imposibil de apreciat în spatele stâncilor, o lumină ciudată, estompată, ce se mişca încet pe apă. În primul moment crezu că e un vapor, apoi îşi dădu seama că imaginea era prea neclară şi lipsită de contur, ca o ceaţă luminoasă.

— Mick.. şopti el precipitat, ce naiba-i acolo, pe mare?

Reacţia lui Mick nu lămuri mare lucru: fluieră de uimire şi se trase mai aproape de Johnny, ca şi cum căuta protecţie. Nevenindu-le să-şi creadă ochilor, urmăriră cum ceaţa se adună la un loc, prinse formă, deveni mai strălucitoare şi începu să se înalţe spre cer, din ce în ce mai sus. În câteva minute nu mai era decât o flacără slabă în întunericul nopţii, ca un stâlp de foc ce se deplasa încet pe deasupra mării.

Îi cuprinse pe amândoi o teamă superstiţioasă – acea teamă de necunoscut care nu îl va părăsi pe om niciodată, căci miracolele universului sunt fără sfârşit. Minţile le erau pline de explicaţii absurde, de teorii fantastice, când deodată Mick izbucni în râs uşurat, deşi tremura încă.

— Ştiu ce e, spuse el. Nu-i decât o trombă de apă. Am mai văzut şi înainte, dar niciodată noaptea.

Ca în cazul multor mistere, explicaţia părea simplă o dată ce-o aflai. Dar minunea rămâne, şi băieţii priveau în continuare fascinaţi coloana de apă ce parcă absorbise milioanele de creaturi luminoase ale mării, risipindu-le pe

cer. Trebuie să fi fost la mulţi kilometri depărtare, căci Johnny nu putea auzi vuietul trecerii ei pe deasupra valurilor, şi curând dispăru în direcţia continentului.

Când băieţii îşi reveniră din uluire, nivelul apei împinse de reflux le ajunsese la genunchi.

— Dacă nu ne mişcăm imediat, o să trebuiască să înotăm, spuse Mick.

Apoi, lipăind gânditor înspre insulă, adaugă:

— Nu prea-mi place cum arată chestia aia. Pariez zece la unui că se apropie ditamai furtuna.

Abia a doua zi dimineaţă îşi dădură seama câtă dreptate avusese. Chiar pentru unul care n-avea habar de meteorologie, imaginea de pe ecranul televizorului era înspăimântătoare. O uriaşă învolburare de nori acoperea tot vestul Pacificului pe distanţă de mii de kilometri. În imaginile transmise de satelit, uriaşa masă de nori părea nemişcată, dar asta numai din pricina mărimii sale, căci dacă priveai cu atenţie, puteai vedea, după câteva minute, cum norii alunecau iute pe deasupra globului. Vântul care-i împingea avea viteze de până la 250 de kilometri pe oră, ceea ce însemna ca acesta era cel mai mare uragan care lovea coasta continentului în ultimii douăzeci de ani.

Pe Insula Delfinilor, nimeni nu se îndepărta de ecranul televizorului: din oră în oră se transmitea rezumatul previziunilor emise de computer cu privire la evoluţia furtunii, dar nimic deosebit nu se petrecu în timpul zilei.

Meteorologia devenise o ştiinţă exactă: specialiştii puteau face previziuni certe, ştiind exact ce urma să se întâmple, dar nu puteau interveni cu nimic în mersul lucrurilor. Insula cunoscuse multe alte furtuni şi acum dăinuia mai degrabă o stare de agitaţie şi alertă decât de panică. Din fericire, în momentul de maximă intensitate al uraganului, marea avea să fie la reflux, deci nu era niciun pericol ca insula să fie inundată, aşa cum se întâmplase în alte zone din Pacific.

De-a lungul zilei, Johnny ajută la pregătiri: nimic din ceea ce putea fi mişcat din loc nu trebuia lăsat în spaţiu deschis, ferestrele urmau a fi baricadate şi bărcile

adăpostite cât mai departe de plajă. *Peştele Zburător* era imobilizat cu ajutorul a patru ancore grele şi, pentru mai multă siguranţă, frânghii rezistente îl legau de câţiva arbori de pe insulă. Cu toate acestea, pescarii nu-şi făceau prea multe griji în privinţa bărcilor lor, căci portul era situat în partea adăpostită a insulei. Şi apoi, pădurea putea reduce din forţa vijeliei.

Ziua fusese fierbinte şi apăsătoare, fără nicio adiere de vânt. Nici nu era nevoie de imaginile televizate şi de fluxul neîntrerupt de relatări despre vreme sosite din est ca să-ţi dai seama că natura pregătea unul din marile ei spectacole. Mai mult decât atât, deşi cerul era limpede şi fără nori, furtuna îşi trimisese deja mesagerii: întreaga zi, valurile uriaşe se izbiseră de ţărmul stâncos, zguduind toată insula.

La căderea serii cerul era încă senin şi stelele păreau nefiresc de strălucitoare. Johnny ieşise din bungalow-ul de beton şi aluminiu al familiei Nauru ca să mai arunce o privire spre cer, când un sunet nou îi atrase atenţia. Vuietul valurilor avea o notă pe care n-o mai auzise niciodată, asemănătoare cu geamătul de durere al unui animal monstruos. Şi oricât de fierbinte şi înăbuşitoare era seara aceea, simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Apoi, privind spre est, se înspăimântă de-a binelea. O negură cumplită acoperise cerul, ca un zid compact care se ridica văzând cu ochii. Apucase să audă şi să vadă izbucnirea uraganului şi-i era de-ajuns.

— Tocmai veneam după tine, îi spuse Mick când Johnny închise uşurat uşa în urma lui.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a mai putut auzi timp de multe ore. După numai câteva secunde, toată case se cutremură din temelii. Apoi urmă un vuiet care, în ciuda incredibilei violenţe, era surprinzător de familiar. Pentru o clipă, Johnny se regăsi la începutul aventurilor sale: îşi aminti clipa în care urcase la bordul navei cu pernă de aer, undeva, la celălalt capăt al lumii, şi îi părea că trecuse o viaţă de-atunci.

Deja nu se mai puteau auzi deloc din pricina uraganului.

Şi, de necrezut, zgomotul creştea în intensitate prăvălindu-se peste casă într-un potop cum Johnny nu-şi putuse imagina vreodată. Cuvântul *ploaie* era mult prea palid pentru a descrie acea revărsare. Judecând după zgomotul care se auzea prin acoperiş şi prin pereţi, un om rămas afară s-ar fi înecat cu siguranţă, dacă n-ar fi fost mai întâi zdrobit de cascada cumplită ce se revărsa din cer. Familia lui Mick făcea faţă situaţiei cu calm. Copiii erau încă strânşi în faţa televizorului, urmărind numai imaginile, căci nu mai puteau auzi niciun cuvânt. Doamna Nauru croşeta aparent liniştită – o îndeletnicire rară pe care o desprinsese în tinereţe şi care îl fascina pe Johnny, pentru că nu mai văzuse niciodată pe cineva făcând acest lucru. Dar acum era prea tulburat ca să poată urmări mişcarea complicată a andrelelor şi magia transformării lânii în ciorapi sau pulovere.

Încercă să ghicească, după zgomotul din jur, ce se întâmpla afară. Cu siguranţă că vijelia smulgea copaci din rădăcini, bărci şi chiar case erau sfărâmate. Dar urletul vântului şi vuietul de cascadă asurzitoare, neîncetată a apei ce se prăvălea din tării acopereau orice alt zgomot. Puteau să bubuie tunuri afară, că nu le-ar fi auzit nimeni. Johnny se uita la Mick aşteptând o încurajare. Ar fi vrut un semn că totul era în regulă, că furtuna se va sfârşi curând şi vor reintra în normal. Dar Mick ridică din umeri şi se strâmbă prefăcându-se că respiră printr-o mască de oxigen, ceea ce Johnny nu găsi deloc nostim în astfel de împrejurări. Se întrebă ce se întâmplă oare în restul insulei, dar, în mod straniu, îi părea că nimic nu este real în afara acelei camere şi a oamenilor dinăuntru. Era ca şi cum doar ei mai existau pe lume, iar uraganul îi ataca pe ei personal, ca şi cum Nauru şi familia lui aşteptau ca apele să crească în jurul lor, singurii supravieţuitori ai lumii.

Johnny n-ar fi crezut niciodată că l-ar putea speria o furtună pe uscat. Oricum o luai, nu era decât *vânt şi ploaie*. Dar furia dezlănţuită a naturii ce se năpustea asupra fortăreţei fragile în care îşi găsiseră adăpost depăşea orice

experienţă şi imaginaţie. Dacă i-ar fi spus cineva că întreaga insulă urma să fie înecată în mare, l-ar fi crezut.

Brusc, peste urletul furtunii răbufni un zgomot ca o explozie uriaşă, dar dacă era aproape sau departe – n-ar fi putut spune. În aceeaşi clipă toate luminile se stinseră.

Momentul acela de beznă totală în toiul furtunii era pentru Johnny cea mai înspăimântătoare experienţă din câte trăise. Atâta timp cât îşi putuse vedea prietenii, chiar dacă-i era imposibil să le vorbească, se simţise cât de cât în siguranţă. Acum se trezi dintr-o dată singur, în noaptea plină de urlete, neajutorat în faţa unei asemenea dezlănţuiri a forţelor naturii cum nu cunoscuse niciodată.

Din fericire, nu rămaseră în întuneric decât câteva secunde. Domnul Nauru se aşteptase la tot ce putea fi mai rău şi pregătise lanterna electrică. Când o aprinse şi Johnny văzu iarăşi toate lucrurile la locul lor, se ruşină de spaima sa nestăpânită.

Viaţa merge înainte chiar şi-n timpul unui uragan. Acum, că nu mai aveau televizor, copiii mai mici începură să se joace sau să răsfoiască reviste şi cărţi cu poze. Doamna Nauru continua să croşeteze cu acelaşi calm, în timp ce soţul ei îşi făcea de lucru cu un raport foarte voluminos al Organizaţiei Mondiale a Alimentaţiei referitor la locurile de pescuit australiene, plin de tabele, statistici şi hărţi. Când Mick scoase un joc de dame, deşi n-avea niciun chef, Johnny îşi dădu seama că era singurul lucru pe care-l putea face ca să mai uite de uraganul din jur.

Noaptea se scurgea încet. Uneori furtun se mai domolea pentru o clipă şi vuietul vântului scădea până la nivelul la care se puteau auzi unii pe alţii dacă ţipau. Dar nimeni nu făcea acest efort, pentru că nu era nimic de spus, şi foarte repede zgomotul creştea din nou. Aproape de miezul nopţii, doamna Nauru se ridică, dispăru în bucătărie şi se întoarse după câteva minute cu un ibric cu cafea fierbinte, şase ceşti şi nişte prăjituri. Johnny se întrebă dacă nu cumva aceasta era ultima gustare din viaţa lui: totuşi o înghiţi cu plăcere şi apoi continuă să piardă la dame.

Furia uraganului nu se potoli decât spre ora patru, cam cu două ore înainte de ivirea zorilor, transformându-se într-o vijelie obişnuită, iar cascada neîntreruptă de apă se preschimbă în ploaie. În jur de ora cinci, urmară câteva răbufniri izolate, mult mai violente decât cele din timpul nopţii, însă nu erau decât ultimele zvâcniri ale uraganului muribund. O dată cu răsăritul soarelui se încumetară să iasă afară. Johnny, care se aşteptase la un dezastru, nu fu dezamăgit. Căţărându-se peste nenumăratele trunchiuri prăbuşite care blocau drumurile atât de familiare, întâlniră şi alţi insulari învârtindu-se prin împrejurimi, ca locuitorii năuciţi ai unui oraş bombardat. Mulţi erau răniţi, cu capetele bandajate sau cu braţele legate în eşarfe legate de gât. Dar datorită măsurilor de prevederii şi norocului, nu existau cazuri grave.

Pagubele erau însă enorme. Toate firele electrice se prăbuşiseră, dar ele puteau fi înlocuite repede. Mult mai grav era faptul că generatorul electric fusese distrus de un trunchi de copac ce se prăvălise peste el ca o bâtă uriaşă. Catastrofa afectase până şi generatorul Diesel de rezervă.

Dar descoperiră lucruri şi mai grave. În timpul nopţii, în ciuda tuturor previziunilor, vântul îşi schimbase direcţia şi atacase insula dinspre partea care în mod normal era adăpostită.

Jumătate din flota de pescuit se scufundase, iar cealaltă jumătate fusese azvârlită pe plajă şi transformată în lemne de pus pe foc. *Peştele Zburător* zăcea pe-o parte, parţial sub apă. Putea fi salvat, dar ar fi durat săptămâni până să poată ieşi din nou în larg.

În ciuda distrugerilor şi dezastrului, nimeni nu părea prea deprimat. Acest lucru îl uimi din cale-afară pe Johnny, însă cu timpul începu să înţeleagă: uraganele erau un fapt de viaţă obişnuit şi imposibil de evitat în zona Marii Bariere de Corali. Toţi cei care se stabiliseră aici erau pregătiţi să plătească acest preţ. Pentru cei care nu se puteau adapta, remediul era simplu: erau oricând liberi să se mute în altă parte.

Pentru profesorul Kazan, lucrurile se prezentau din cu totul alt punct de vedere. Johnny şi Mick îl găsiră examinând parapetul din jurul bazinului delfinilor ce fusese doborât de vânt.

— Povestea asta ne-a dat înapoi cu şase luni, spuse el. Dar o să ne descurcăm. Echipamentul poate fi întotdeauna înlocuit, oamenii şi cunoştinţele nu. Noi n-am pierdut niciuna, nici alta.

— Ce se-aude cu computerul? întrebă Mick.

— E mort – până ce vom avea iar curent, dar circuitele de memorie sunt intacte.

„Asta înseamnă că am scăpat de lecţii pentru o vreme”, se gândi Johnny.

Furtuna adusese totuşi şi ceva bun. Dar cauzase şi un rău de care încă nu-şi dăduse nimeni seama – cu excepţia sorei Tessie. Femeia aceea voinică şi energică fu cuprinsă de cea mai neagră disperare văzând rămăşiţele magaziei de medicamente, complet inundate. Se putea descurca cu tăieturile, contuziile şi chiar cu fracturile – de care se ocupase de altfel toată dimineaţa – dar nu putea face faţă nici unui caz mai grav: nu mai avea nici măcar un singur flacon de penicilină.

După vremea friguroasă şi mizerabilă din timpul furtunii, se putea aştepta la câteva gripe şi răceli, dar şi la probleme mai serioase. Se hotărî să nu mai piardă niciun moment şi să ceară de urgenţă prin radio reîmprospătarea stocului. Se puse imediat pe treabă şi alcătui o listă cu toate medicamentele despre care ştia – din experienţa ei anterioară – că îi vor fi necesare în următoarele câteva zile. Apoi fugi la centrală şi avu al doilea şoc. Doi electricieni complet demoralizaţi îşi încălzeau ciocanele de lipit pe plita unui primus. In jurul lor erau numai fire smulse şi aparate distruse de crengile unui arbore uriaş care zdrobise acoperişul.

— Ne pare rău, Tess, îi spuseră ei. Dacă refacem legătura cu continentul până la sfârşitul săptămânii, va fi un miracol. Deocamdată nu ne putem baza decât pe semnalizarea cu ajutorul fumului, ca indienii de odinioară.

Jessie cugetă câteva clipe, apoi replică:

— Nu pot să-mi asum niciun fel de riscuri. Va trebui să trimitem o ambarcaţiune.

Amândoi tehnicienii râseră cu amărăciune:

— Chiar n-ai auzit? *Peştele Zburător* s-a răsturnat cu fundul în sus şi toate celelalte bărci au ajuns în mijlocul insulei, parcate în copaci

Primind această veste – de altfel foarte puţin exagerată – Tessie se simţi neajutorată cum nu mai fusese de pe vremea noviciatului, când sora şefă îi trăsese un perdaf pentru lipsa ei de experienţă. Nu-i mai rămânea decât să spere că n-o să se îmbolnăvească nimeni până ce comunicaţiile vor fi restabilite. Numai că spre seară trebui să trateze un picior cu o rană ce semăna deja a cangrenă, apoi veni s-o vadă profesorul Kazan, palid şi de-abia ţinându-se pe picioare.

— Tessie, cred că ar fi bine să-mi iei temperatura. Mă tem că am febră, spuse el.

Chiar înainte de miezul nopţii, sora se convinse că profesorul avea pneumonie.

19.

Vestea că profesorul Kazan era grav bolnav şi că nu exista niciun mijloc de a fi tratat cum se cuvine produse mai multă panică decât toate pagubele provocate de uragan. Şi nimeni nu resimţi şocul atât de puternic ca Johnny. Deşi nu se gândise până atunci la asta, insula devenise pentru el căminul pe care nu-l avusese niciodată, iar profesorul ţinea locul tatălui său de care abia-şi mai amintea. Aici găsise, în sfârşit, siguranţa atât de mult dorită şi acum aceasta era ameninţată fiindcă nimeni nu putea transmite un mesaj la nicio sută cincizeci de kilometri depărtare pe ocean, într-o epocă în care stelele şi planetele comunicau între ele.

Doar o sută cincizeci de kilometri. Cum de era posibil una ca asta când el însuşi străbătuse o distanţă mult mai

mare ca să ajungă aici pe insulă. Amintirea acelei zile îi aduse dintr-o dată soluţia salvatoare: ştia fără umbră de îndoială exact ceea ce trebuia să facă. Delfinii îl ajutaseră să ajungă la insulă, şi tot ei îl vor duce până la continent.

Era sigur că Susie şi Sputnik, înhămându-se pe rând la planşă, puteau să străbată, remorcându-l şi pe el, cei o sută cincizeci de kilometri în mai puţin de douăsprezece ore. Asta l-ar fi răsplătit pentru toate zilele petrecute împreună, vânând şi explorând pe lângă stâncile submarine. Cu cei doi delfini lângă el, se simţea în absolută siguranţă: îi ştiau toate dorinţele, chiar şi fără ajutorul staţiei de comunicare.

Johnny rememoră câteva din excursiile făcute împreună, cu Susie remorcând planşa cea mare a lui Mick şi Sputnik trăgându-l pe el pe alta mai mică, ajunseseră până la reciful vecin de pe insula Wreck, care era cam la şaisprezece kilometri depărtare. Traversarea durase ceva mai mult de o oră, fără ca delfinii să se grăbească.

Dar cum oare să-i convingă pe ceilalţi că ceea ce dorea să facă acum nu era doar o aventură nebunească, sinucigaşă? Numai Mick l-ar fi înţeles: restul locuitorilor de pe insulă l-ar fi oprit cu siguranţă dacă ar fi aflat despre planurile lui. Trebuia deci să plece cât mai repede, înainte ca cineva să prindă de veste.

Reacţia lui Mick a fost exact cea aşteptată. Luă totul în serios, dar nu se arătă deloc entuziasmat.

— Sunt sigur că planul tău e realizabil, spuse el. Dar nu poţi pleca de unul singur.

Johnny clătină din cap.

— M-am gândit la asta, replică el şi pentru prima dată în viaţa lui era mulţumit că era mai mic de statură. Îţi aminteşti cursele pe care le făceam împreună? Câte ai câştigat tu? Eşti prea mare – n-ai face decât să ne îngreunezi drumul.

Era perfect adevărat şi Mick n-avea cum să nu recunoască. Nici chiar mult mai puternica Susie nu-l putea trage după ea cu aceeaşi viteză cu care îl ducea Sputnik pe Johnny, dar Mick nu se dădu bătut şi încercă un alt argument:

— Au trecut mai mult de douăzeci şi patru de ore de când nu mai avem nicio legătură cu continentul. Din moment ce până acum n-au primit nicio veste de la noi, o să vină cineva cât de curând până aici să vadă ce s-a întâmplat. S-ar putea să-ţi rişti viaţa degeaba.

— E-adevărat, admise Johnny. Dar a cui viaţă e mai importantă, a mea, sau a profesorului Kazan? Dacă stăm aşa şi tot aşteptăm, s-ar putea ca până la urmă să fie prea târziu. După o asemenea furtună, cred că şi cei de pe continent au destulă bătaie de cap. E posibil să treacă şi o săptămână până să vină să vadă ce e cu noi.

— Uite cum facem, spuse Mick. Ne apucăm de pregătiri şi, dacă până când vei fi gata de plecare nu apare niciun ajutor şi starea profesorului e la fel de gravă, atunci mai vorbim.

— N-ai să spui nimănui? îl întrebă Johnny alarmat.

— Sigur că nu. Apropo, unde sunt Susie şi Sputnik? Eşti sigur că-i poţi găsi?

— Da, i-am văzut de dimineaţă învârtindu-se pe lângă debarcader. Ne căutau. Dacă apăs pe butonul „AJUTOR” vor veni cât vor putea de repede.

Mick începu să numere pe degete:

— O să ai nevoie de un bidon cu apă din cele uşoare, de plastic, ceva conserve, o busolă, echipamentul de scafandru… Altceva nu-mi vine în minte. Ah, o lanternă – n-o să poţi face tot drumul pe lumină.

— Mă gândeam să plec pe la miezul nopţii, ca să profit de lună în prima jumătate a drumului şi să ajung pe coastă tocmai când se luminează de ziuă.

— Se pare că te-ai gândit la toate, răspunse Mick cu o admiraţie plină de invidie.

Încă mai spera să apară o schimbare, ceva care să facă inutilă această încercare riscantă. Dar dacă nu se ivea nimic, era hotărât să-l ajute pe Johnny să plece.

Însă, ca toată lumea de pe insulă, băieţii se văzură nevoiţi să ajute la reparaţiile urgente, dintre care unele Continuară chiar şi după lăsarea întunericului, la lumina lămpilor cu petrol. Abia după căderea nopţii reuşiră să-şi

ducă pregătirile la bun sfârşit. Din fericire, nu-i văzu nimeni când coborâră în port cu planşa cea mică ce avea deja hamurile şi echipamentul ataşate, şi-i dădură drumul pe apă printre bărcile răsturnate şi sfărâmate. Numai delfinii mai lipseau. Johnny îi înmâna lui Mick brăţara-emiţător:

— Vezi dacă poţi să-i chemi, spuse el. Eu dau o fugă ia spital. Nu întârzii mai mult de zece minute.

Mick luă brăţara şi se pregăti de scufundare. Literele fosforescente erau perfect vizibile pe micul ecran, dar n-avea nevoie de ele, căci, la fel ca Johnny, puteau folosi instrumentul şi cu ochii închişi. Se scufundă în întunericul lichid şi cald, aşezându-se pe nisipul de coral. Ezită un moment: dacă voia, mai avea timp să-l oprească pe Johnny. De exemplu, putea să nu folosească emiţătorul şi să spună apoi că delfinii n-au venit. Erau, oricum, destule şanse ca ei să nu apară. Nu, nu voia să-şi dezamăgească prietenul, nici chiar pentru o cauză bună, nici măcar pentru a-i salva viaţa. Nu-i mai rămânea decât să spere că Johnny va afla la spital că profesorul era acum în afara oricărui pericol.

Întrebându-se dacă n-o să regrete asta toată viaţa, Mick apăsă butonul „AJUTOR” şi auzi un bâzâit slab în întuneric. Aşteptă cincisprezece secunde, apoi apăsă din nou. Şi apoi încă o dată.

Johnny n-avea niciun fel de îndoieli: urmărind fascicolul lanternei, urcă de-a lungul plajei, îndreptându-se spre centrul administrativ, ştiind că poate punea piciorul pe Insula Delfinilor pentru ultima dată, că poate n-avea să mai apuce răsăritul soarelui. Era o povară pe care puţini băieţi de vârsta lui fuseseră nevoiţi s-o înfrunte, dar el o acceptase de bună voie. Nu se gândea la el ca la un erou: îşi făcea doar datoria. Fusese fericit pe insulă şi găsise aici un fel de viaţă care îl mulţumea pe deplin. Dacă voia să păstreze acest mod de viaţă, trebuia să lupte riscând totul, riscând chiar să-l piardă pentru totdeauna.

Clădirea spitalului, în care el însuşi fusese internat cu arsuri grave după naufragiu, cu un an înainte, era cufundată în tăcere. Toate ferestrele aveau draperiile trase, în afară de una singură, prin care răzbătea lumina gălbuie a

unei lămpi cu petrol. Johnny reuşi cu greu să desluşească ceva înăuntru. Era camera de gardă şi sora Tessie şedea la biroul ei scriind ceva într-un registru mare, sau poate un jurnal: părea complet epuizată. De câteva ori îşi acoperi ochii cu mâinile şi Johnny încremeni când îşi dădu seama că plângea. Faptul că până şi această femeie atât de puternică şi destoinică ajunsese să verse lacrimi dovedea, fără putinţă de tăgadă, că situaţia era de-a dreptul disperată. Pentru o clipă, Johnny se gândi că ajunsese prea târziu şi i se înmuiară picioarele.

Se înşela însă, deşi starea profesorului era cât se poate de gravă. Când Johnny bătu uşurel la uşă şi intră în birou, sora se îmbărbăta şi-şi reluă zâmbetul profesional. Probabil că ar fi dat afară pe oricine altcineva care ar fi deranjat-o la o oră atât de târzie din noapte, dar Johnny avusese întotdeauna un loc aparte în inima ei.

— E foarte bolnav, suspină ea. Dacă aş avea medicamentele care-mi trebuie, l-aş pune pe picioare în câteva ore, dar aşa…

Ridică din umeri neajutorată şi adăugă:

— Şi nu doar profesorul mă îngrijorează, mai am încă doi pacienţi care au neapărată nevoie de injecţii cu ser antitetanos.

— Dacă nu primim ajutor, şopti Johnny, credeţi că ar putea să moară?

Sora nu răspunse: tăcerea ei era de-ajuns şi Johnny nu aşteptă prea mult. Din fericire, Tessie era prea obosită pentru a mai observa că la plecare, băiatul nu-i spusese *noapte bună*, ci *adio*. Când Johnny ajunse la plajă, o găsi pe Susie gata înhămată la surf şi pe Sputnik aşteptând răbdător lângă ea.

— În cinci minute au fost aici, îi spuse Mick. M-au şi speriat, aşa pe întuneric, nu m-aşteptam să apară atât de repede.

Johnny mângâie cele două trupuri umede şi lucioase şi delfinii se învârtiră afectuoşi pe lângă ei. Se întrebă unde şi cum se adăpostiseră în timpul furtunii, căci îi era imposibil să-şi imagineze cum putuse supravieţui vreo fiinţă în marea

aceea turbată. Observă la Sputnik o tăietură în spatele aripioarei dorsale – o rană pe care n-o avusese înainte – dar altfel niciunul dintre delfini nu părea să fi avut prea mult de suferit.

Johnny mai verifică o dată toate – bidonul cu apă, busola, lanterna, containerul cu mâncare, labele de înotător, masca subacvatică, tubul de oxigen, emiţătorul, apoi spuse:

— Mulţumesc pentru tot, Mick. O să mă întorc curând.

— Aş vrea totuşi atât de mult să pot merge cu tine, şopti Mick cu vocea înecată.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, îl linişti Johnny, deşi nici el nu mai era atât de sigur. Sputnik şi Susie vor avea grijă de mine, nu-i aşa? se întoarse el spre cei doi delfini.

Nu mai găsi nimic de spus, aşa că se căţăra pe planşă, apăsă pe butonul de pornire, făcu un semn de rămas bun cu mâna în timp ce Susie înainta către mare, trăgându-l după ea.

Plecase exact la timp, căci imediat văzu lanterne apropiindu-se de plajă. Îndepărtându-se în noapte, îi păru rău pentru Mick, rămas de unul singur să înfrunte scandalul.

Probabil că de pe acelaşi ţărm pornise şi Mary Watson, cu un secol şi jumătate în urmă, în nefericita ei încercare de salvare, plutind în lada aceea mititică, metalică, cu copilaşul ei şi cu servitoarea muribundă. Cât de straniu era, în acest secol al navelor spaţiale, al energiei atomice şi al colonizării planetelor, că el era nevoit să repete experienţa ei, pornind chiar de pe aceeaşi insulă! Poate că totuşi nu era chiar atât de ciudat. Dacă n-ar fi auzit de exemplul ei, poate că n-ar fi avut niciodată inspiraţia să o imite. Şi dacă el reuşea, însemna că ea n-a murit zadarnic pe acea insulă singuratică, la aproape o sută de kilometri înspre nord.

20.

Johnny era mulţumit că putea lăsa toată grija navigaţiei printre stânci în seama delfinilor până la ieşirea în larg.

Datorită minunatului lor sistem de orientare cu ultrasunete ce umplea marea de ecouri pe care auzul său nu le putea percepe, ei ştiau exact unde se aflau. Puteau observa orice obstacol sau peşte mai mare pe o rază până la trei sute de metri în jur. Cu milioane de ani înainte ca omul să inventeze radarul, delfinii, la fel ca şi liliecii, aduseseră acest sistem aproape de perfecţiune. Desigur, nu foloseau unde radio, ci ultrasunete, dar principiul era acelaşi.

Marea era destul de agitată, deşi cu valuri mici, care uneori se spărgeau chiar peste el şi planşa se scufunda cu totul, dar în cea mai mare parte a timpului navigă destul de confortabil. Era greu pe întuneric să-şi dea seama de viteza cu care înaintau. Când aprinse lanterna, i se păru că apa se năpusteşte pe lângă el cu o viteză de necrezut, dar ştia că e imposibil să aibă mai mult de optsprezece kilometri la oră.

Johnny se uită la ceas. Trecuseră deja cincisprezece minute şi când privi înapoi, nu mai văzu nici urmă de insulă. Se aştepta să zărească măcar câteva lumini, dar bezna era desăvârşită. Ajunsese deja departe de pământ, într-o cursă nebună prin noapte, o aventură care numai cu un an în urmă l-ar fi speriat de moarte. Acum însă nu-i era frică, ştiind că avea alături pe cei doi delfini ai săi, care l-ar fi apărat în caz de pericol.

Sosise timpul să stabilească direcţia. Navigaţia nu-i crea niciun fel de probleme: dacă se îndrepta spre vest, era imposibil ca, mai devreme sau mai târziu, să nu atingă coasta australiană întinsă pe mii de kilometri.

Privindu-şi busola, constată cu surprindere că nu mai avea nevoie să facă nicio modificare: Susie o luase singură în direcţia cea bună.

Era cea mai clară dovadă a inteligenţei ei. Semnalul lui Mick care însemna *Ajutor* îi fusese suficient: nu mai era

nevoie să-i indice şi direcţia în care puteau găsi acest ajutor. Ştia şi singură, aşa cum probabil cunoştea şi fiecare centimetru de coastă a continentului australian.

Dar înota ea oare cu cea mai mare viteză de care era în stare? Johnny se întrebă dacă trebuia să mai sublinieze urgenţa misiunii, sau dimpotrivă să lase totul în seama ei. Până la urmă decise că nu era niciun rău dacă apăsa butonul pentru *MAI REPEDE*. Imediat simţi planşa smucindu-se înainte, dar nu-şi putea da seama dacă viteza crescuse destul de mult. Ştia însă că imboldul fusese suficient. Era sigur acum că Susie îşi cunoştea datoria şi înota cât putea de repede. Dacă mai insista, ar fi însemnat s-o facă să gonească până la epuizare.

Noaptea era foarte întunecată, căci luna nu răsărise încă şi norii joşi, rămaşi în urma furtunii, ascundeau aproape toate stelele. Lipsea chiar şi obişnuita luminozitate a mării: creaturile fosforescente ale adâncurilor poate că se refăceau după şocul teribil al uraganului şi n-aveau să lumineze din nou decât după ce îşi vor fi revenit. Johnny ar fi fost fericit să vadă lumina lor delicată, căci erau momente când îl cuprindea spaima în cursa aceea nebunească prin bezna ce părea că nu se va sfârşi niciodată. Dacă se năpustea dintr-o dată peste el un val uriaş sau o stâncă, aşa cum plutea la numai câţiva centimetri deasupra apei? În pofida încrederii pe care o avea în Susie, din timp în timp trebuia să lupte cu spaimele acestea ce puneau stăpânire pe el.

Johnny privi ca pe o minune prima strălucire palidă a răsăritului de luna. Nori groşi acopereau încă discul argintiu, dar lumina ce se filtra prin ei începu să crească simţitor. Era încă prea slabă ca să poată desluşi amănunte, faptul că putea să zărească deja linia orizontului însemna deja o mare schimbare, şi-i aduse liniştea în suflet. Acum vedea cu ochii lui că n-avea în faţă nici stânci, nici recifuri de care se putea izbi. Simţurile lui Susie sub apă erau mult mai ascuţite decât vederea lui încordată, dar, în sfârşit, nu se mai simţea complet neajutorat nici el.

Acum că ajunseseră în largul mării, unde apa era foarte adâncă, valurile mici şi sâcâitoare care tot zdruncinaseră suriul la începutul călătoriei rămăseseră cu mult în urmă. Lunecau pe valuri lungi de câte zece metri, a căror înălţime era greu de apreciat. Lui Johnny, aşa cum stătea culcat pe scândura suriului, fără îndoială că i se păreau mult mai mari decât erau în realitate. Susie urca lin panta abruptă a valului până în vârful crestei: acolo planşa rămânea pentru o clipă suspendată în aer, apoi se rostogolea brusc în jos, ca din vârful unui derdeluş uriaş de apă, şi un alt val îl ridica, iar şi iar. La aceste suişuri şi coborâşuri, Johnny se obişnuise deja să-şi echilibreze centrul de greutate pe surf, înainte şi-napoi, făcând acest lucru în mod inconştient, ca mersul pe bicicletă.

Cornul lunii străpunse dintr-o dată perdeaua de nori şi Johnny văzu pentru întâia oară întinderea imensă de apă care îl înconjura şi valurile ce se rostogoleau la nesfârşit în noapte. Crestele lor străluceau ca argintul în lumina lunii, făcând hăurile dintre ele să pară şi mai întunecate prin contrast. Planşa se cufunda în văile adânci, apoi urca lin pe coamele dealurilor mişcătoare, ca într-o continuă trecere de la întuneric la lumină, de la lumină la întuneric.

Johnny îşi privi din noi ceasul: călătorea deja de aproape patru ore. Asta însemna că parcursese, cu puţin noroc, cam şaptezeci de kilometri şi că răsăritul soarelui nu era departe. Acest gând îl ajută să lupte cu somnul: deja aţipise de două ori, căzuse de pe planşă şi se trezise bălăcindu-se în mare. Nu era un sentiment prea plăcut să plutească în întuneric aşteptând-o pe Susie să se întoarcă şi să-l culeagă de acolo.

Încet, încet, cerul se lumină înspre răsărit. Cum se tot uita înapoi, aşteptând să vadă soarele, Johnny îşi aminti răsăritul pe care îl privise de pe epava navei *Santa Anna*. Cât de neajutorat se simţise atunci şi cu câtă recunoştinţă primise razele fierbinţi ale soarelui tropical! Acum se simţea liniştit şi încrezător, deşi ajunsese la punctul din care nu mai exista întoarcere, în mijlocul oceanului, la optzeci de kilometri distanţă de ambele ţărmuri. Iar soarele nu mai

putea să-l ardă ca atunci, căci avea acum pielea tăbăcită, bronzată, de un brun-auriu închis. Ultimele umbre ale nopţii se împrăştiară cu repeziciune şi când Johnny simţi pe spinare căldura noii zile, apăsă pe „STOP”. Sosise timpul să-i dea lui Susie o pauză de odihnă şi, totodată, o ocazie pentru a-şi vâna micul dejun. Coborând de pe planşă, înotă spre ea, îi scoase hamurile şi în aceeaşi clipă delfinul ţâşni înainte făcând salturi de bucurie prin aer. Nu se zărea nici urmă de Sputnik prin jur, probabil că vâna deja pe undeva, dar Johnny nu se îndoia că va apărea imediat ce-l va chema. Johnny îşi scoase masca subacvatică pe care o purtase toată noaptea ca să se ferească de apa ce-i intra în ochi şi se aşeză pe planşă. O banană, două chiftele şi o gură de suc de portocale îi erau de ajuns şi lăsă restul pe mai târziu. Chiar dacă totul mergea perfect, tot îi mai rămâneau în faţă cinci sau şase ore de drum.

Le lăsă delfinilor un răgaz de cincisprezece minute, timp în care el se relaxă stând întins pe planşă, legănat de valuri, apoi îi chemă cu ajutorul emiţătorului.

După cinci minute, începu să se îngrijoreze. Într-un sfert de oră puteau înota cinci kilometri: oare cât de mult se depărtaseră? Apoi se linişti văzând o dorsală cunoscută tăind apa înspre el. O secundă mai târziu tresări înspăimântat. Dorsala aceea îi era cu siguranţă cunoscută, dar nu era cea pe care o aştepta: aparţinea unei balene ucigaşe.

Acele câteva clipe în care Johnny văzu moartea apropiindu-se cu o viteză ameţitoare îi părură o veşnicie. Apoi, deodată avu o idee şi îndrăzni să spere. Cu siguranţă că balena venise la semnalul său: oare nu era posibil să fie…?

Chiar ea era. Când capul uriaş se înălţă deasupra apei la nici trei metri depărtare, Johnny recunoscu imediat dispozitivul de control montat pe ţeasta masivă.

— M-ai speriat de moarte, Fulg-de-Nea, îi spuse când reuşi să-şi recapete răsuflarea. Să nu mai faci una ca asta niciodată, te rog!

Dar nici acum nu putea fi sigur că se află în absolută siguranţă. După ultimele rapoarte, Fulg-de-Nea avea încă un meniu exclusiv compus din peşte, şi nu apăruse nicio plângere din partea delfinilor. Dar el nu era nici delfin şi nici măcar Mick.

Planşa se zgudui violent când balena se frecă plină de bucurie de planşă şi Johnny avu nevoie de toată puterea sa pentru a nu fi aruncat în apă. Fusese doar o manifestare blândă – cea mai blândă de care era în stare o balenă ucigaşă de cinci metri lungime – şi când ea se întoarse să repete manevra în partea cealaltă, Johnny răsuflă uşurat: fără îndoială că Fulg-de-Nea voia doar să fie prietenoasă şi băiatul şopti un „mulţumesc” tăcut, dar fierbinte, către prietenul său Mick.

Tremurând încă, Johnny se întinse spre ea şi o bătu uşor pe spate: pielea ei era la fel de netedă şi moale la pipăit ca şi cea a delfinilor, lucru deloc întâmplător, desigur. La urma urmelor această teroare a mărilor nu era altceva decât un delfin ceva mai mare. Păru să aprecieze mângâierea lui, căci se întoarse să o mai mângâie.

— Cred că te simţi părăsită, aşa de una singură, îi spuse el cu multă simpatie.

În secunda următoare însă, rămase împietrit de groază. Fulg-de-Nea nu era singură, aşa că n-avea de ce să se simtă părăsită. Prietenul ei se apropia alene – un monstru lung de noua metri.

Numai un mascul ucigaş putea avea acea dorsală enormă, mai înaltă decât un om. Uriaşul triunghi negru, semănând cu pânza unei corăbii, se apropia încet de planşa pe care Johnny încremenise. Tot ce putea gândi era: „Tu n-ai fost condiţionat, n-ai înotat prieteneşte alături de Mick.”

Era de departe cel mai mare animal pe care îl văzuse vreodată – aproape cât o corabie – şi, prin contrast, Fulg-de-Nea păru dintr-o dată redusă la mărimea unui delfin. Dar ea era stăpânul – sau stăpâna – situaţiei, căci în timp ce companionul ei uriaş patrula încet în jurul planşei, ea se

deplasa într-un cerc interior, menţinându-se mereu între Johnny şi mascul.

Acesta se opri la un moment dat, îşi înălţă capul la doi metri buni deasupra apei şi privi fix la Johnny pe deasupra spinării lui Fulg-de-Nea. Citi foame, inteligenţă şi ferocitate în acei ochi sau cel puţin aşa i se păru lui Johnny, în imaginaţia lui febrilă – dar nici urmă de prietenie. Şi în tot acest timp înota în spirale din ce în ce mai strânse în jurul planşei: în câteva minute avea s-o împingă pe Fulg-de-Nea peste el.

Femela avea, totuşi, alte idei. Când prietenul ei se apropie la numai trei metri umplând în întregime câmpul vizual al lui Johnny, Fulg-de-Nea se întoarse brusc spre el şi-i dădu un ghiont în burtă. Bubuitul loviturii se auzi clar prin apă, căci fusese destul de puternică pentru a sparge o barcă.

Masculul uriaş primi ghiontul prietenesc şi, spre nemaipomenita uşurare a lui Johnny, începu să se îndepărteze. La cincisprezece metri mai încolo avu loc o nouă neînţelegere, urmă o altă îmbrânceală şi totul se sfârşi aici. Peste câteva clipe îi pierdu din vedere cu totul, în timp ce se îndepărtau în mare viteză spre nord. Privind în urma lor, Johnny se gândi că avusese ocazia să vadă un monstru feroce transformat într-un soţ ţinut sub papuc, căruia nevasta îi interzisese să ia gustări între mese. Iar pentru acest fapt, gustărica respectivă simţi o adâncă recunoştinţă.

Johnny zăcu multă vreme întins pe planşă, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Nu fusese atât de îngrozit în viaţa lui, şi nu-i era ruşine de asta, căci avusese din plin motive de spaimă. În cele din urmă, încetă sa se mai răsucească la fiecare două-trei secunde ca să vadă dacă nu vine cine ştie ce monstru pe la spate, şi încercă să-şi limpezească puţin gândurile. Prima întrebare era: ce se întâmplase cu Susie şi Sputnik? Johnny nu se miră că nu zărea nici urmă de delfini. Fără îndoială, detectaseră balenele ucigaşe şi, înţelepţi, păstraseră distanţa. Chiar dacă aveau încredere în Fulg-de-Nea, ştiau foarte bine că

nu era cazul să se apropie de prietenul ei. Să fi fugit de frică atât de departe, sau – un gând înspăimântător îi trecu prin minte – îi prinseseră balenele ucigaşe? Dacă nu se întorceau, se terminase cu el, căci mai avea de parcurs încă şaptezeci de kilometri până la coasta australiană. Îi era frică să-i cheme pentru a doua oară, căci ar fi putut aduce înapoi balenele ucigaşe şi pentru nimic în lume nu dorea să mai repete experienţa aceea, chiar dacă ar fi fost sigur că s-ar fi terminat în acelaşi mod fericit. Nu putea decât să stea şi să aştepte, scrutând marea de jur împrejur în căutarea unei dorsale de o mărime rezonabilă, nu mai înaltă de treizeci de centimetri.

La capătul a cincisprezece minute nesfârşite, Susie şi Sputnik se iviră dinspre sud. Probabil aşteptaseră până se îndepărtase complet pericolul. Johnny nu se bucurase niciodată atât de mult la vederea unei fiinţe omeneşti cum se bucură acum când îi zări, în sfârşit, pe cei doi delfini. Când lunecă de pe planşă ca să fixeze hamurile, îi mângâie şi-i bătu pe spate cum ştia că le place şi le vorbi ca şi cum l-ar fi putut înţelege. De fapt, delfinii chiar îl înţelegeau, căci, deşi nu cunoşteau decât câteva cuvinte englezeşti, erau foarte sensibili la tonul vocii sale. Ştiau întotdeauna când el era mulţumit sau furios şi, cu siguranţă, acum împărtăşeau cu el acelaşi sentiment de uşurare.

Strânse cataramele hamurilor lui Sputnik, se asigură că respiraţia şi înotătoarele nu-i sunt stânjenite de chingi şi se căţără înapoi pe planşă. Imediat ce se întinse şi-şi fixă centrul de greutate, Sputnik o porni. Însă în loc să pornească spre vest, în direcţia Australiei, delfinul se îndreptă spre sud.

— Hei! strigă Johnny, nu în direcţia aia!

Apoi se gândi la balenele ucigaşe şi-şi dădu seama că probabil Sputnik ştia el ce face. Decise să-i lase iniţiativa îi să vadă pe urmă ce-o să se mai întâmple.

Johnny nu făcuse în viaţa lui surfing cu o viteză atât de mare: se gândi că n-ar fi de mirare să aibă aproape treizeci de kilometri la oră. Sputnik păstră aceeaşi direcţie vreo

douăzeci de minute, apoi o luă spre vest. De-acum, cu puţin noroc, aveau s-o ţină tot aşa până în Australia.

Din când în când privea în urmă să vadă dacă nu cumva erau urmăriţi, dar nicio dorsală uriaşă nu apăru în monotonia întinderii de apă din spatele lui. O dată, o *manta* uriaşă ţâşni din valuri la câteva soite de metri depărtare, rămase suspendată pentru o secundă în aer ca un enorm liliac negru, apoi căzu în apă cu un plescăit ce se putea auzi la kilometri de jur împrejur. A fost singurul semn de viaţă a oceanului întâlnit în cea de a doua etapă a călătoriei sale.

Cam pe la mijlocul dimineţii, Sputnik începu să încetinească, dar continuă să tragă voiniceşte. Lui Johnny îi era teamă să facă un nou popas până nu apărea pământul la orizont. Se gândi s-o înhame iarăşi pe Susie, care avusese destul timp să se odihnească până atunci. Dacă apreciase corect viteza, Australia nu putea fi la mai mult de şaisprezece kilometri şi trebuia să apară la orizont din clipă în clipă.

Îşi aminti cum zărise pentru prima dată Insula Delfinilor, în împrejurări atât de asemănătoare şi totuşi diferite. Apăruse ca un nor mic la orizont, tremurător în aerul fierbinte. Acum nu se mai apropia de o insulă, ci de un continent a cărui coastă se întindea pe mii de kilometri. Nici chiar cel mai prost navigator n-ar fi putut rata o astfel de ţintă, iar el era purtat de doi dintre cei mai buni. N-avea niciun fel de temeri în privinţa asta, era doar din ce în ce mai nerăbdător.

Ţărmul apăru tocmai când un val neobişnuit de mare săltase planşa în aer. Exact în clipa când se afla suspendat pe creastă văzu pentru prima dată pământul şi, în momentul acela, nu se mai putu gândi la nimic. Acolo, în depărtare, era o linie albă care se întindea pe toată lungimea orizontului...

Respiraţia i se opri şi simţi cum tot sângele îi năvăleşte în obraji. Mai avea numai o oră sau două până să fie în siguranţă şi să găsească ajutor pentru profesorul Kazan. Lunga sa călătorie peste ocean se apropia de sfârşit.

O jumătate de oră mai târziu, un val şi mai înalt îi dădu posibilitatea să vadă chiar mai bine coasta. Atunci îşi dădu seama că oceanul încă nu se dăduse bătu: de-abia acum urma marea încercare.

21.

Uraganul trecuse pe acolo cu două zile în urmă, dar marea îi păstra încă amintirea. Apropiindu-se de coastă, Johnny putea distinge acum copacii, casele şi coamele albăstrii ale dealurilor, dar de asemenea vedea şi auzea valurile înspăimântătoare care-l aşteptau în faţă. Vuietul lor umplea aerul: pe toată lungimea coastei, de la nord la sud, munţi de apă cu crestele albe de spumă se năpusteau asupra ţărmului. Crestele valurilor începeau să se prăvălească la trei sute de metri de coastă, prindeau viteză din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropiau, ca un om ce se poticneşte şi e aruncat înainte, iar când în sfârşit se spărgeau lăsau în urmă nori de spumă şi stropi.

Johnny căută în zadar o breşă de-a lungul acelor ziduri asurzitoare de apă în mişcare. Cât vedea cu ochii – şi când se ridică în picioare pe planşă, străbătu cu privirea mai mulţi kilometri – peste tot marea era la fel de zbuciumată. Ar fi putut pierde ore întregi căutând un golf liniştit, sau gura de vărsare a vreunui râu, unde să poată acosta în siguranţă. Cel mai bun lucru era să meargă drept înainte, şi asta cât mai repede, până ce nu-şi pierdea curajul de tot.

Unealta pentru astfel de treburi o avea cu el, dar n-o folosise niciodată din cauza recifurilor submarine de corali mult prea apropiate de coastă. Însă Mick îi vorbise adeseori cu mult entuziasm *cum se călăreşte valul* şi nu i se păruse prea dificil: trebuia să aştepţi să se formeze valul, apoi, când îl vedeai înălţându-se în spatele tău, să începi să vâsleşti pe planşă cu mâinile ca un nebun. După asta nu-ţi mai rămânea decât să te încleştezi din toate puterile de planşă şi să te rogi să nu fii azvârlit jos, iar valul ducea treaba la bun sfârşit.

Părea destul de simplu, dar va reuşi el oare? Îşi aminti gluma aceea stupidă: „Cânţi la vioară?” „Nu ştiu, n-am încercat niciodată până acum.” Acum însă o ratare ar fi avut consecinţe mult mai grave decât nişte note false.

La un kilometru de coastă, îi dădu lui Susie semnalul de oprire şi-i scoase hamurile. Apoi, fără prea mare tragere de inimă, tăie curelele prinse de planşă, căci n-avea niciun chef să se împiedice în ele tocmai când trebuia să-şi păstreze mai bine echilibrul. Muncise din greu pentru a le confecţiona şi suferea că acum trebuia să le arunce. Îşi aminti însă vorba profesorului Kazan: „Echipamentul poate fi întotdeauna înlocuit.” Acum era o sursă de pericol şi trebuia aruncat.

Cei doi delfini continuau să înoate alături în timp ce el dădea din mâini îndreptându-se către ţărm, dar de-acum nu-l mai puteau ajuta cu nimic. Johnny se întrebă dacă, aşa minunaţi înotători cum erau, s-ar fi putut ajuta măcar pe ei înşişi în vârtejul acela de apă clocotitoare pe care-l aveau în faţă. De multe ori delfinii erau aruncaţi pe ţărm în astfel de situaţii, şi el nu voia ca Susie şi Sputnik să rişte una ca asta.

Găsi un loc care i se păru bun: valurile alergau unele după altele paralel cu plaja, fără să se încrucişeze cu alte valuri ricoşate de ţărm, iscând astfel vârtejuri. Pe ţărm se zăreau oameni ce priveau marea cocoţaţi pe dunele de nisip: poate că deja îi văzuseră. În orice caz, l-ar fi putut ajuta să acosteze.

Se ridică în picioare pe planşă şi începu să facă senine din răsputeri, ceea ce nu era deloc uşor de pe o platformă atât de instabilă. Atunci îl văzură: siluetele îndepărtate începură brusc să se agite, şi câţiva făceau semne arătând în direcţia lui.

De-abia în acel moment observă Johnny un lucru care nu-l făcu deloc fericit: acolo, pe dune, se aflau cel puţin o duzină de planşe, unele odihnindu-se pe suporturile lor, altele înfipte în nisip. Toate erau pe ţărm – şi nici măcar una singură pe mare! Iar Johnny ştia, căci Mick i-o repetase de nenumărate ori, că australienii erau cei mai buni înotători şi cei mai pricepuţi la surfing din lume! Stăteau cu toţii acolo,

cu tot echipamentul pregătit, dar ei ştiau mai bine decât oricine că nu era cazul să se încumete pe valurile acelea. Nu era o privelişte deloc încurajatoare pentru un puşti aflat de-abia la prima sa tentativă de surfing.

Pe măsură ce înainta vâslind, vuietul talazurilor creştea din ce în ce mai tare. Până atunci, valurile care treceau peste el fuseseră blânde şi se unduiau fără să se spargă; acum crestele lor deveniseră înspumate. La numai o sută de metri în faţa lui începeau să se înalţe cât munţii şi apoi să se prăbuşească spre plajă cu un bubuit ca de tunet. Aici însă se afla încă în spaţiul netulburat dintre ocean şi valurile care se spărgeau de mal. Undeva, sub el, valurile care străbătuseră nestingherite peste o mie cinci sute de kilometri simţeau apropierea pământului. Apoi după asta nu le mai rămâneau decât câteva secunde de trăit, înainte de a se revărsa pe ţărm într-o cascadă tumultoasă.

Multă vreme Johnny se lăsă legănat pe crestele înspumate, studiind valurile şi observând unde începeau să se spargă, simţindu-le puterea, fără să se lase în voia lor. O dată sau de două ori era cât pe ce să se avânte înainte, dar instinctul de conservare sau de prevedere îl ţinură pe loc. Ştia – ochii şi urechile lui i-o spuneau îndeajuns – că dacă rata, n-avea cum să mai încerce a doua oară.

Oamenii de pe plajă erau din ce în ce mai agitaţi: unii îi făceau semne s-o ia înapoi. Rămase trăsnit de o aşa stupizenie: unde credeau ei că s-ar putea duce? Apoi îşi dădu seama că de fapt voiau să-l ajute, prevenindu-l asupra valurilor în care nu trebuia să aibă încredere. La un moment dat, când începuse să vâslească, cei care îl urmăreau îi tăcură semne disperate îndemnându-l să pornească, dar în ultima clipă îşi pierdu cumpătul. Când văzu că valul pe care îl pierduse de-abia a împroşcat plaja cu spumă, îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i asculte. Îşi promise ca data viitoare să le urmeze indicaţiile.

Îşi ţinea planşa îndreptat exact spre ţărm, în timp ce privea înapoi peste umăr la valul care tocmai venea. De abia se înălţase din mare, că şi începu să se spargă, formând creste de spumă. Johnny aruncă o privire iute spre

ţărm şi-i văzu pe cei de acolo ţopăind şi făcându-i semne energice s-o pornească. Acum!

Mintea i se goli de orice gând în timp ce vâslea din toate puterile încercând să prindă cea mai mare viteză de care era în stare. I se păru că planşa răspunde foarte bine, căci el de-abia îşi mai mişca braţele. Nu îndrăzni să privească înapoi, dar ştia că valul creştea cu repeziciune în urma lui, căci vuietul se apropia şi creştea cu fiecare secundă.

Valul puse deodată stăpânire pe planşă şi vâslitul disperat al lui Johnny deveni pe cât de inutil, tot pe atât de lipsit de sens. Se afla de-acum în puterea unei forţe atât de irezistibile şi de nestăpânit, încât eforturile sale nu puteau nici s-o ajute, nici s-o împiedice. Nu putea decât s-o accepte.

Când fu luat de val, se simţi cuprins de un calm surprinzător. Planşa era atât de stabilă, de parcă mergea pe şine. Era cu siguranţă o iluzie, dar deodată i se păru chiar că se face linişte, ca şi cum ar fi lăsat în urmă tot zgomotul şi tumultul de mai înainte. Singurul sunet pe care îl percepea era şuierul mării ce fierbea în jurul lui spumegând şi orbindu-l complet. Era ca un călăreţ fără şa, prins într-un galop sălbatic şi care nu vedea nimic din cauză că-i flutura peste faţă coama calului.

Planşa fusese bine proiectată şi Johnny avea un bun simţ al echilibrului: se balansa automat în faţă sau în spate, cu numai câţiva milimetri, mutându-i centrul de greutate ca să menţină planşa la suprafaţă. La un moment dat îşi dădu seama că putea din nou să vadă înainte. Spuma se retrăsese şi ploaia măruntă de stropi încetase să-l mai înece şi să-l mai orbească. Numai vântul îi mai bătea în faţă.

Se simţea bine atât cât se putea în condiţiile în care înainta cu o viteză de şaizeci sau poate chiar şaptezeci de kilometri pe oră. Nici Susie, nici Sputnik, nici chiar Fulg-de-Nea n-ar fi putut atinge o astfel de viteză. Gonea pe creasta unui val atât de înalt cum n-ar fi crezut niciodată că poate să existe: îi era pur şi simplu frică să privească în abisul din faţa lui. Plaja era acum la numai o sută de metri şi coama

valului începu să se aplece cu doar câteva secunde înainte de prăbuşirea finală. Johnny ştia că acesta era momentul cel mai periculos. Dacă valul se prăbuşea peste el, l-ar fi făcut terci pe fundul mării.

Simţi planşa sub el cum începe să lunece ca pe tobogan, într-un plonjon ameţitor care putea însemna însuşi sfârşitul. Valul pe care înainta era mai periculos decât oricare monstru al mării şi incomparabil mai puternic. Dacă nu-şi controla bine înclinarea, putea să lunece prea mult înainte, în timp ce creasta, rămasă fără sprijin, s-ar fi tot mărit până ce ar fi ajuns să se prăbuşească peste el. Cu infinită grijă, îşi mută uşor greutatea spre spatele planşei şi îi ridică puţin vârful. Nu îndrăzni să se tragă prea mult în spate, căci ştia că e posibil să alunece de pe creasta valului pe panta sa din spate şi să fie lovit în plin de cel care venea din urmă. Trebuia să se menţină într-un echilibru instabil exact în vârful muntelui său plin de spumă.

Acesta începu să se scufunde până ce ajunse doar cât un deal, şi Johnny se prăbuşi o dată cu el, păstrând tot timpul planşa în echilibru. Până la urmă rămase numai o movilă de spumă în mişcare şi ţărmul îi înfrânse toată puterea. Planşa ţâşni mai departe prin vârtejul de stropi care se dispersa, ca o săgeată pornit din arc. Apoi urmă o smucitură bruscă, o lungă alunecare, şi Johnny se trezi privind nisipul nemişcat în locul mării zbuciumate. Aproape în acelaşi moment se pomeni înşfăcat de braţe zdravene şi ridicat pe picioare. Se auzeau o mulţime de voci în jurul lui, dar fiind încă asurzit de vuietul mării, de-abia putea distinge frânturi de frază:

— Puştiul ăsta nebun…

— Ce noroc pe el că mai e în viaţă…

— Nu e unul din copiii noştri…

— N-am nimic, murmură el, încercând să se elibereze din strânsoare.

Se întoarse privind după Susie şi Sputnik, când, văzând pentru prima dată valurile zbuciumate, mari cât nişte munţi, îşi dădu în sfârşit seama prin ce trecuse. Nimeni n-ar

fi putut spera să scape cu viaţă şi a doua oară dintr-o astfel de încercare: era într-adevăr un mare noroc că mai trăia.

I se înmuiară picioarele şi, plin de recunoştinţă, îngenunche încleştându-şi mâinile în pământul stabil şi primitor al continentului australian.

22.

— Acum poţi, intra, îi spuse sora Tessie. Dar numai pentru cinci minute, să ştii! E încă slăbit şi nu şi-a revenit complet după ultima vizită.

Johnny aflase deja întreaga poveste. Cu două zile în urmă, doamna Kazan descinsese pe insulă *ca o hoardă de cazaci*, cum se exprimase cineva, exagerare care nu era însă departe de adevăr. Luase cu asalt spitalul, hotărâtă să-l expedieze pe profesor la Moscova pentru tratament Şi numai datorită hotărârii sorei Tessie şi împotrivirii profesorului, se răzgândi, şi poate chiar şi aşa ar fi fost înfrânţi, dar, din fericire, doctorul care venea zilnic cu elicopterul de pe continent dăduse ordine stricte ca pacientul său să rămână la pat, nemişcat, cel puţin încă o săptămână. Aşa că doamna Kazan plecase la Sydney să vadă ce putea oferi cultura australiană, destul de mult chiar şi pentru ea, şi promisese că se va întoarce exact peste o săptămână.

Johnny intră tiptil în camera bolnavului. Profesorul de-abia se zărea dintre cărţile care îi acopereau în întregime patul şi trecu aproape un minut până ce îşi dădu seama de prezenţa vizitatorului său. Când în sfârşit îl văzu, se grăbi să lase deoparte cartea pe care tocmai o citea şi să-i întindă mâna în chip de bun venit.

— Johnny, sunt atât de fericit că te văd! Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. Ai riscat enorm!

Johnny nu încercă să nege. Riscul depăşise cu mult tot ce-şi putuse imagina el cu o săptămână în urmă, când plecase de pe insulă. Poate că dacă ar fi ştiut dinainte... Dar o făcuse, şi acesta era singurul lucru care conta.

— Mă bucur că m-am dus, spuse el simplu.

— Şi eu mă bucur, răspunse profesorul. Sora zice că elicopterul Crucii Roşii a sosit exact la timp.

Urmă o tăcere lungă şi stânjenitoare, apoi profesorul Kazan renunţă la tonul grav şi întrebă:

— Şi australienii, cum ţi s-au părut?

— Oh, sunt nişte oameni minunaţi – deşi le-a trebuit ceva vreme până să mă creadă că am venit de pe Insula Delfinilor.

— Nici nu mă miră, spuse profesorul sec. Şi ce-ai făcut cât ai stat acolo?

— Ei bine, am fost nevoit să fac atâtea înregistrări pentru radio şi televiziune că mă săturasem până peste cap de ele. Statul acolo a avut însă şi o parte bună, adică surfingul. Când marea s-a mai calmat, m-au luat cu ei şi mi-au arătat toate trucurile. Acum sunt Membru de Onoare al Clubului de Surfing din Queensland, adăugă el cu mândrie.

— Minunat, spuse profesorul cu un aer absent.

Se vedea că avea ceva în minte şi nu ştia cum s-o spună.

— Johnny, tot zăcând aici, în ultimele zile am avut timp să mă gândesc la o grămadă de lucruri şi cred că am luat câteva hotărâri bune.

Introducerea suna oarecum ameninţător şi Johnny se întrebă ce avea să urmeze.

— În mod special mă îngrijorează viitorul tău, continuă profesorul. Ai şaptesprezece ani şi de-acum trebuie să priveşti înainte.

— Domnule profesor, sări Johnny alarmat, ştiţi doar că eu vreau să rămân aici. Toţi prietenii mei sunt pe această insulă.

— Da, ştiu asta, dar educaţia ta este o problemă foarte importantă pe care computerul n-o poate rezolva decât în parte. Dacă vrei să faci ceva folositor, va trebui să te specializezi şi să-ţi dezvolţi talentele, oricare ar fi ele. Nu eşti de acord?

— Cred că da, răspunse Johnny fără entuziasm, întrebându-se unde aveau să ducă toate acestea.

— Ceea ce propun eu, spuse profesorul, este să te înscriem la Universitatea din Queensland în semestrul următor. Nu te întrista aşa, doar nu te duci la capătul pământului! Brisbane e numai la o oră de aici şi poţi veni acasă în fiecare weekend. Doar n-o să-ţi petreci toată viaţa făcând scufundări pe lângă stânci!

Deşi nu era prea doritor să încerce, Johnny ştia în sinea lui că profesorul are dreptate.

— Tu ai entuziasmul şi talentul de care avem cea mai mare nevoie, adăugă acesta. Ceea ce încă îţi lipseşte – disciplina şi cunoştinţele – vei obţine mergând la universitate. Iar după aceea ai să poţi juca un rol important în planurile mele de viitor.

— Ce planuri? întrebă Johnny ceva mai încrezător.

— Cred că în cea mai mare parte le cunoşti deja. Toate speranţele mele sunt legate de întrajutorarea dintre oameni şi delfini. În ultimele luni m-am gândit la câteva lucruri pe care le putem face împreună, şi ăsta e doar începutul! Pescuit, scufundări în căutarea perlelor, operaţiuni de salvare, patrule de coastă, recuperări de naufragiaţi, sporturi pe apă – sunt sute de feluri în care delfinii ne pot ajuta! Şi există lucruri încă şi mai mari…

Era gata să pomenească de acea navă spaţială scufundată cândva în epoca de piatră, dar hotărâse împreună cu Keith să nu sufle nicio vorbă despre acest lucru atâta timp cât nu dispuneau de informaţii suficient de clare. Ăsta era atuul lui ascuns pe care n-avea să-l pună în joc decât la momentul potrivit. Într-o zi, când va simţi că a venit vremea să-şi lărgească bugetul, le va servi celor de la Administraţia Spaţială această legendă din mitologia delfinilor şi va aştepta apoi să curgă dolarii…

Vocea lui Johnny îi întrerupse reveriile:

— Şi cu balenele ucigaşe ce aveţi de gând, domnule profesor?

— Asta e o chestiune de perspectivă, şi nu-ţi pot răspunde. Condiţionarea electrică este o metodă pe care o

folosim numai pentru moment, până ce vom hotărî care-i cea mai bună tactică. Dar cred că ştiu deja care va fi soluţia finală.

Arătă spre măsuţa joasă din capătul celălalt al încăperii.

— Adu-mi globul acela, Johnny.

Băiatul aduse uriaşul glob pământesc şi profesorul îl învârti în jurul axei.

— Ia uită-te aici, spuse el. M-am gândit să facem rezervaţii pentru delfini, iar balenele ucigaşe să rămână în afara lor. Mediterană şi Marea Roşie par a fi cele mai potrivite locuri pentru început. Ar fi nevoie să închidem zona pe o distanţă de numai două sute de kilometri, ca s-o delimităm de restul oceanului şi s-o facem sigură.

— Cum adică să îngrădim zona? întrebă Johnny neîncrezător.

Profesorul se simţea bine. În ciuda avertismentelor sorei Tessie, părea în stare să continue discuţia ore în şir.

— Nu mă refer la reţele de sârmă sau la alt fel de bariere concrete. Când vom cunoaşte îndeajuns limbajul balenelor ca să vorbim cu ele, vom putea folosi emiţătoare subacvatice pentru a le aduna la un loc şi a le împiedica să pătrundă în locurile interzise de noi, pentru început, Mediterană şi Marea Roşie, sunt cele mai bune locuri. Câteva megafoane în Strâmtoarea Gibraltar, câteva în Golful Aden – asta înseamnă două mări sigure pentru delfini. Şi poate mai târziu vom delimita Pacificul de Atlantic, în aşa fel încât delfinii să rămână într-un ocean, iar balenele ucigaşe în celălalt. Vezi, Capul Horn nu este departe de Antarctica, Strâmtoarea Bering nu pune probleme, numai golful sudic al Australiei va fi dificil de închis. Vânătorii de balene vorbesc despre asta de ani de zile şi, mai devreme sau mai târziu, acest proiect se va realiza.

Zâmbi văzând figura uimită a lui Johnny şi coborî din nou cu picioarele pe pământ.

— Dacă ai crede că jumătate din ideile mele sunt trăsnite, ai avea dreptate. Dar rămâne de văzut care jumătate, şi mai exact asta avem de aflat. Acum înţelegi de

ce vreau să te duci la colegiu? Atât pentru scopurile mele egoiste, cât şi pentru binele tău.

Johnny nu mai apucă să spună nimic, căci în acel moment se deschise uşa.

— Am spus cinci minute şi deja au trecut zece, se precipită sora Tessie. Acum trebuie să pleci, Johnny. Domnule profesor, vă rog să vă beţi laptele.

Profesorul Kazan mormăi ceva pe ruseşte din care se putea deduce că nu-i prea plăcea laptele. Dar îl bău totuşi, în timp ce Johnny părăsea îngândurat camera.

Coborî spre plajă pe scurtătura ce trecea prin pădure. Majoritatea arborilor căzuţi fuseseră îndepărtaţi: totul reintrase în normal, de parcă uraganul nu fusese decât un vis urât. Venise refluxul şi apa nu era nicăieri mai adâncă de un metru, pe toată lungimea ţărmului. Sufla o briză uşoară, încreţind în unele locuri suprafaţa apei în milioane de vălurele care străluceau în soare ca diamantele, în timp ce în alte locuri apa lucea încremenită ca o oglindă de argint.

Insula, care vreme de un an fusese întregul lui univers, îi părea acum mai frumoasă şi mai senină ca niciodată. Dar lumi mai vaste îi ademeneau acum, şi trebuia să-şi ridice ochii şi să privească spre noi orizonturi. Nu-l mai întrista gândul că-l aşteptau ani lungi de studiu. Ştia că va trebui să muncească din greu, dar avea să-i facă plăcere, căci erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să le ştie despre mare şi despre fiinţele care o populau şi care, de azi înainte, erau prietenii lui.

CUPRINS

1..2
2..3
3..9
4..14
5..20
6..25
7..31
8..38
9..44
10..48
11..56
12..62
13..69
14..73
15..81
16..88
17..93
18..101
19..109
20..114
21..122
22..127